Η Σελίδα του Χιούμορ

Τύποι ἀνδρῶν

— Μπαμπᾶ, τί θὰ πῆ τραγικὴ πλευρὰ καὶ κωμικὴ πλευρά;

— Νά, ὅταν ἡ μητέρα σου ἀγοράζῃ καινούργιο καπέλλο, οἱ ἄλλοι βλέπουν τὴν κωμικὴ πλευρὰ κι' ἐγὼ τὴν τραγική.

□□□

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

— Συζυγικαὶ τρυφερότητες

— Καὶ τί γίνεται στὸ σπίτι ὅταν γυρίζῃ ὁ ἄνδρας σου μεθυσμένος;

— Τὸν τσακίζω στὸ ξύλο.

— Κι' ὅταν ξεμεθύσῃ;

— Μὲ τσακίζει ἐκεῖνος!

□□□

— Συνοικέσια

— Γιατὶ ἀργεῖ τὸ συνοικέσιο τῆς κόρης σας;

— Διαφωνοῦμε στὰ χρέη.

— Δηλαδή;

— Νά! Ἐγὼ δὲν δέχομαι νὰ τὸν πάρῃ ἡ κόρη μου πρὶν πληρώσῃ ὅλα του τὰ χρέη, καὶ ὁ γαμπρὸς θέλει πρῶτα νὰ παντρευτῇ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του.

□□□

— Στὴν κηδεία ἑνὸς γιατροῦ :

— Τί διάβολο! Κανένας φίλος του δὲν βρέθηκε νὰ τὸν συνοδεύσῃ;

— Ποῦ νὰ τοὺς βρῇ; Τοὺς ἔχει ὅλους ξαποστείλει!...

□□□

— Μοντέρνοι χοροὶ

— Στοὺς χοροὺς μπορῶ νὰ πηγαίνω, γιατρέ;

— Ὄχι! Σεῖς ἔχετε ἀνάγκη νὰ κινῆσθε. Ἡ ἀκινησία σᾶς βλάπτει. Καλλίτερα νὰ τοὺς ἀποφεύγετε!

□□□

— Ἀγορὰ παπαγάλου

— Καὶ τί εἴδους παπαγάλο θέλετε, δεσποινίς;

— Θέλω ἕναν, ποὺ νὰ βρίζῃ τοὺς ἄντρες!

□□□

— Φιλοφρονήσεις

Ὁ κύριος, σὲ μιὰ ντεμουαζέλλα γιὰ νὰ δείξῃ πνεῦμα: —Δὲν ἀγαπῶ καθόλου τοὺς βλάκες!

Ἡ ντεμουαζέλλα: —Μπράβο! Αὐτὸ σᾶς συνιστᾶ. Δείχνετε ὅτι δὲν εἴσαστε ἐγωϊστής!

□□□

Λογαριασμοὶ τοῦ καθενὸς

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Νίκο, πολὺ περιποιεῖσαι τὴν γυναῖκα μου.

— Αὐτὸ εἶνε δικός μου λογαριασμός.

— Ναί. Μὰ ὁ τρόπος σου αὐτὸς τὴν ἐκθέτει.

— Αὐτὸ εἶνε δικός της λογαριασμός.

— Ἀσφαλῶς, ἀλλὰ θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σκεφθῶ γιὰ διαζύγιο...

— Αὐτό, εἶνε δικός σου λογαριασμός!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀγαπητὲς Κυρίες μου,
Οἱ τύποι τῶν ἀνδρῶν,
Εἶναι ἀλήθεια πάμπολλοι καὶ λίγο νὰ θελήσωμε,
Ἐμεῖς, ποὺ τὸ σημεῖον τους, βρίσκομε, τὸ φαιδρόν,
Μποροῦμε νὰ τοὺς κρίνωμε καὶ νὰ τοὺς ξεχωρίσωμε.
Ὅλοι περίπου ἔχουνε τὰ ἴδια ἐλαττώματα,
Ὅλοι τὰ ἴδια κάνουνε καὶ νάζια καὶ καμώματα,
Μὰ εἶναι ἀρκετὲ
Ποὺ ἔχουνε διαφορές,
Κι' ἀφοῦ ἀλλοιῶς δὲν γίνεται, καὶ θὰ τοὺς ὑποφέρωμε
Θἆναι πολὺ καλλίτερα, νομίζω, νὰ τοὺς ξέρωμε !..

□□□

Ο ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ

Σ' αὐτὸν τὸν τύπο συμφωνοῦν, περίπου οἱ ἄνδρες ὅλοι,
Κι' ὅσο καὶ νἆναι πλούσιος καὶ νἄχῃ πορτοφόλι
Ὁ ἄνδρας τὄχει σύστημα, πάντα, νὰ τσιγκουνεύεται,
Πρᾶγμα ποὺ δὲν χωνεύεται,
Διότι κάνει τσιγκουνιές, λιγάκι, κωμικές....
Σὲ περιπτώσεις μερικές !
Γιὰ λόγου του ἀλύπητα, τὰ χρήματα ξοδεύει
Καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ μᾶς, κάθεται, παζαρεύει,
Μᾶς συνιστᾶ τὸ πιὸ φτηνό... μᾶς λέει γιὰ στενοχώρια,
Πὼς οἱ δουλειὲς δὲν πᾶν καλά...κι' ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, χώρια
Ὑπόσχεται πολὺ συχνὰ
Μὰ κάνει τάχα πώς...ξεχνᾶ !...
Ἆ ! Τέτοιος ἄνδρας, φίλες μου, καλλίτερα νὰ λείπῃ,
Καὶ ἄν μᾶς τύχῃ καὶ κανείς, δὲν θέλει διόλου λύπη,
Αὐτοὶ θέλουνε μάθημα, στὶς ὧρες τὶς γλυκές
Γιατὶ ὁ ἄνδρας σὲ στιγμές, πάντα ἐρωτικές,
Χωρὶς νὰ θέλῃ, ὑποχωρεῖ, στὶς ἀπαιτήσεις ὅλες,
Καὶ οἱ γυναῖκες ἔξυπνες σὰν εἶναι καὶ μαργιόλες,
Σὲ τέτοιους ἄνδρες, κάνοντας ὅτι τοὺς ἀγαπᾶν,
Τοὺς παίρνουνε τὸ πᾶν !....
Ποτὲ μὴν τοὺς λυπόσαστε καὶ...κόψτε τους λιγάκι.
Ὁ ἄνδρας θέλει σφάξιμο, ἀλλὰ... μὲ τὸ μπαμπάκι !..

□□□

Ο ΑΓΡΙΟΣ

Εἶναι ὁ τύπος ὁ γνωστὸς σ' ὁλόκληρη τὴ σφαῖρα,
Καὶ ζῇ πάντα μὲ ὕφος,
Καὶ ἄν θαρρῇ τῶν γυναικῶν πὼς παίρνει τὸν ἀέρα,
Σᾶς βεβαιῶ, κυρίες μου, πὼς εἶναι μᾶλλον τζῖφος
Ποτὲ μὴν τὸν φοβόσαστε, ὅσο κι' ἄν ἀγριεύῃ
Κι' ἄν τύχῃ καὶ μαλλώσατε κι' ἀγρίεψε λιγάκι,
Εἶναι ὁ μόνος, ποὺ εὔκολα καὶ στὸ ταψὶ χορεύει,
Κι' ὅταν καὶ σεῖς θυμώσετε, τὸν κάνετε ἀρνάκι !...
Ὁ ἄγριος !... Τὶ κωμικός !... Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
Γουρλώνει τὰ ματάκια του, ζαρώνει καὶ τὰ φρύδια,
Διὰ νὰ δείξῃ τάχατες — σ' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλετε —
Πὼς εἶναι ὁ δυνατώτερος, κι' ὅτι μᾶς ἐπιβάλλεται!...
Νὰ ξέρετε τὸ γιατρικό. Ὅταν καυγᾶ γυρεύει,
Κι' ὅταν σᾶς κάνει τὸν βαρύ, κι' ὅταν σᾶς ἀγριεύει,
Ἢ δεῖξτε περιφρόνησι, νὰ χάσῃ τὰ νερά του,
Ἢ ἀγριέψτε πιὸ πολύ, ὁπότε.... συμφορά του !...

□□□

Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Εἶναι ὁ τύπος ὁ κοινὸς στοὺς ἄρρενας, καὶ ἄν,
Ὅ,τι μᾶς λὲν πιστέψωμε,
Οἱ ἄνδρες ἐμφανίζονται ὡς «τύποι — Δὸν-Ζουάν»,
Καὶ ἄνδρα μὴ—κατακτητή, δύσκολα θὰ γυρέψωμε !
Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο, ἡ Φύσις
Ὁ ἄνδρας ἐσυνήθισε νὰ ἔχῃ.... κατακτήσεις !...
Κι' ὅμως αὐτοὶ οἱ Δὸν-Ζουάν, οἱ τόσο φημισμένοι
Δέν εἶναι ἄλλο τίποτε, παρ' ἀποτυχημένοι !...
Κακίες ἀνεξήγητες, ἀπ' τὶς ἀποτυχίες,
Τοὺς ἔχουν δώσει θράσος,
Καὶ τσαλακώνουν τὶς καρδιὲς γραμμὴ τὶς γυναικεῖες
Καὶ ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς, εἶναι στ' ἀμόρε... ἄσσος !..
Μὰ δὲν βαρυέστε ! Ὅλ' αὐτά, ἀρλοῦμπες εἶναι μόνο
Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ «κατακτηταί», μικροί τε καὶ μεγάλοι,
Ξέρουν καλὰ καὶ σκέπτονται μὲ θλῖψι καὶ μὲ πόνο
Πὼς ἔφαγαν χυλόπηττες, καὶ δή, μὲ τὸ κουτάλι !...
Αὐτοί 'ναι οἱ τύποι οἱ τρομεροί, στὸ ἀνδρικὸ τὸ φῦλο
Κι' ὑπόσχομαι συνέχειαν, στὸ προσεχὲς τὸ φύλλο !

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

— Ὅταν πάρῃς τοὺς μισθούς σου θὰ μ' ἀγοράσῃς τὴ γοῦνα;

— Ἂν πρόκειται νὰ σ' ἀγοράσω γοῦνα, τότε ἄς λείπουν οἱ μισθοί...

□□□

ΣΜΥΡΝΕΪΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΑ

Καλὲ τὰ μάθατε, προψὲ τὸ καρναβάλι,
Ποὺ ὁ λωλὸς μπουγατσατζῆς, ὁ Νικολὸς
Καλέ, τὴ φοῦστα τσῆ Κατίγκως εἶχε βάλει
Κι' ἠπῆγε σπίτι τσῆ Κουδούνας, ὁ λωλός!...
Κι' ἤκαμε ἀστεῖα τσῆ Κουδούνας τσῆ μαμμῆς
Γιατὶ — αὐτὸ δά, δὲν τὸ ξέρομ' οὔτε 'μεῖς!...

Καὶ τσῆ Κατίγκως, τσῆ τὰ λένε οἱ γειτόνοι
Καὶ—Θέ μου, σχώρα με—ἠπέσανε τὰ μοῦτρα τση
Καὶ ξεκινάει καὶ παγαίνει, γυιέ μου, μόνη
Καὶ μέσ' τὸ δρόμο οὖλο, ἠχτύπαγε τὴ κοῦτρα (τση

Ποὺ ρεζιλεύουνε τὸ λωλὸ — Νικολὸ
Καὶ οἱ Κουδούναινες τοῦ πῆραν τὸ μυαλό!

Καὶ μπαίνει πιὰ μέσ' τσῆ Κουδούναινας τὸ σπίτι
Καὶ τὸν βουτᾶ τὸ Νικολὸ ἀπὸ τὴ μύτη
Κι' ἔγινε ντόρος σ' ὅλη πιὰ τὴ Κοκκινιὰ
Γιατὶ ἡ Κουδούναινα ἡ μικρή, ἡ μορφονιά,
Εὐτὺς ἠβγῆκε νὰν τὰ πῇ στὸ μεϊντάνι
Καὶ πόσα τοῦ 'ψαλλε, ὁ νοῦς μου δὲν τὰ βάνει!..

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

□□□

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ...

ΤΗΣ ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑΣ

Κύριον **Περικλῆν Γαβριηλίδην**, ἠθοποιόν.— Μοῦ γράφετε ὅτι ἔχετε καιρὸ νὰ ἰδῆτε νέα κατάκτησι. Τί νὰ σᾶς κάμω; Εἶνε γνωστὴ ἡ παροιμία: Οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!

Κύριον **Ἄγγελον Δόξαν**. — Πολὺ εὐχαρίστως. Νὰ μοῦ τὸν στείλετε αὐτὸν τὸν κατάλογο τῶν χιλίων καὶ τριῶν φιλενάδων σας. εἴχατε ἕως τώρα. Θὰ τὸν δημοσιεύσω, γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ ἀναγνώστριές μου ποὺ ἀμφιβάλλουν ἀκόμη!...

Κύριον **Μάριον Ἀγγελόπουλον**, καλλιτέχνην, Ἐνταῦθα. — Ὄχι, μὴν τὸ ξυρίσετε αὐτὸ τὸ χαριτωμένο μουστακάκι σας. Σᾶς πάει τόσο ὤμορφα! Ἄλλως τε, ἄν τὸ ξυρίσετε, μὲ τί θὰ γελᾶμε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες;

Κύριον **Γεώργιον Παπᾶν**, ἠθοποιόν, Ἐνταῦθα. — Ἀλήθεια, ἔχετε δίκηο. Καιρὸ ἔχετε νὰ κάμετε καμμία ἀπαγωγή. Κουνηθῆτε λιγάκι. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε τὴν Τέχνη.

Κύριον **Σάρλ Μπουαγιέ**, Παρίσι. — Ὥστε σᾶς ἔγραψε ἡ κυρία Ἔλλη Ἀφεντάκη ὅτι δὲν εἶσθε καθόλου τοῦ γούστου της; Τί νὰ γίνῃ!... Νὰ τὰ βάψετε μαῦρα!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 24
ραχμαί 3 ═

Π
Γ9

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
18
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 66
Γραφεῖα: Πατησίων 8
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 150
Ἐξάμηνος .... » 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Λίραι Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνος Σελλίνια 10

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Ἐτησία .... Δολλάρια 5
Ἐξάμηνος ..... » 3
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους 10 σέντς.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπός μας δι' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ι. Νικολόπουλος.
Δ)σις: People's Printing Co
656 6th Avenue
New—York City

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ κορνίζα...ἄδεια

Μόλις ἐμπῆκε στὸ σπίτι τοῦ Βασιλάκη, ἡ ὄμορφη κυρία Φιφίκα Π., τοῦ γνωστοῦ καὶ γέρου βιομηχάνου, ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη.

—Μ' ἀγαπάει, ἐσκέφθηκε. Μ' ἀγαπάει πολύ! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ σύνδεσμος Βασιλάκη —Φιφίκας, ἐχρονολογεῖτο μόλις ἀπὸ ἑπτὰ ἡμερῶν. Τις πρῶτες ἕξη μέρες ἡ Φιφικα ἦταν ἐπιφυλακτικὴ καὶ δὲν ἔδινε πίστι στὰ λόγια τοῦ Βασιλάκη. Τοῦ ἔδινε κάτι μικροραντεβουδάκια, στὸν κινηματογράφο, στὴ μοδίστρα της, στὸ κομμωτήριό της, τοῦ ἔδινε ἴσως μερικὰ κλεφτὰ καὶ γλήγορα φιλιὰ μέσα σ' ἕνα ταξί, τοῦ εἶχε δώσει μιὰ φωτογραφία της, ἀλλὰ τίποτε παραπάνω. Ὁ Βασιλάκης ματαίως τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ μιὰ μέρα στὸ σπίτι του, ὅπου θὰ ἦταν οἱ δυό τους μόνοι, κατάμονοι. Ἐκείνη ἠρνεῖτο πάντα, ἀλλὰ στὸ τέλος ὅταν ἐσκέφθηκε ὅτι καὶ ὁ Θεὸς εἶχε πλάσει τὸν κόσμον, σὲ ἕξη μέρες καὶ τὴν ἑβδόμην ἀνεπαύθη, ἔτσι καὶ ἡ Φιφίκα, ἀφοῦ τὸν ἔπλαθε τὸν κακομοίρη τὸν Βασιλάκη, ἐπὶ ἕξη ἡμέρες, ἀπεφάσισε τὴν ἑβδόμην νὰ ἀναπαυθῆ στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι του.

Μόλις ὅμως ἐμπῆκε, εἶδε κάτι ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ σκεφθῆ:

—Μ' ἀγαπάει! Μ' ἀγαπάει πολύ!..

Εἶχε δὲ τὴ φωτογραφία της σὲ μιὰ πολυτελεστάτη χρυσῆ (βιεϊγ-όρ) κορνίζα, στὸ καταφανέστερο μέρος τοῦ σαλονιοῦ του.

—Ἀγάπη μου!.... Τὴ φωτογραφία μου...

—Βλέπεις ποὺ τὴν ἔχω!....

—Κι' ἄν τὴν δῆ καμμιὰ γυναῖκα ;

—Γυναῖκα; Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μου, ἐκτὸς ἀπὸ σένα ἀγάπη μου!

—Σὲ λατρεύω!...

* * *

Ὅταν ἡ Λιλίκα, ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου, ἐμπῆκε στὸ σπίτι τοῦ Βασιλάκη, γιὰ πρώτη φορὰ, ἐσκέφθηκε:

—Μ' ἀγαπάει! Μ' ἀγαπάει πολύ !

Εἶχε δῆ κι' αὐτὴ, μέσα σὲ μιὰ πολυτελεστάτη χρυσῆ (βιεϊγ — ὄρ) κορνίζα, τὴ φωτογραφία ποὺ εἶχε δώσει τοῦ Βασιλάκη σὲ κάποια στιγμὴ διαχύσεως ἐξαιρετικῆς. Εὐχαριστήθηκε πολὺ, καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ πῆ τοῦ Βασιλάκη :

—Ἀγάπη μου! Τὴ φωτογραφία μου!

—Βλέπεις ποὺ τὴν ἔχω!....

—Κι' ἄν τὴν δῆ καμμιὰ γυναῖκα ;

—Γυναῖκα; Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μου, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ἀγάπη μου!

—Σὲ λατρεύω!....

* * *

Στερεότυπες θὰ μοῦ πῆτε οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Βασιλάκη, ὅπως καὶ τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐκδόσεως Λειψίας. Στερεότυπες! Γι' αὐτὸ εἶχαν καὶ μεγαλύτερη ἀξία, ὅπως καὶ τὰ κείμενα τοῦ Τώϋμπνερ.

Στερεότυπες ἦταν καὶ οἱ ἀπαντήσεις ποὺ ἔδωσε ὁ Βασιλάκης στὴν Τιτίκα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἐφοπλιστοῦ, ὅταν μπῆκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπίτι του, ἔπειτα ἀπὸ τόσους δισταγμοὺς καὶ ἔμεινε εὐχαριστημένη ποὺ εἶδε τὴ φωτογραφία της σὲ μιὰ πολυτελεστάτη χρυσῆ (βιεϊγ—ὄρ) κορνίζα. Ἐσκέφθηκε κι' αὐτή:

—Μ' ἀγαπάει! Μ' ἀγαπάει πολύ !

Καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της, δὲν ἐδίστασε νὰ πῆ τοῦ Βασιλάκη:

—Ἀγάπη μου. Τὴ φωτογραφία μου...

—Βλέπεις ποὺ τὴν ἔχω!...

—Κι' ἄν τὴν δῆ καμμιὰ γυναῖκα ;

—Γυναῖκα; Καμμια γυναῖκα δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μου, ἐκτὸς ἀπὸ σένα ἀγάπη μου!

—Σὲ λατρεύω!....

Ἡ Φιφίκα, ἡ Λιλίκα, ἡ Τιτίκα! τρεῖς γυναῖκες. Ὁ Βασιλάκης ἦταν εὐτυχής. Οὔτε Σουλτᾶνος.

* * *

Ἄς ὄψεται ὁ ἀφιλότιμος ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πεῖ ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ. Εἶπε μιὰν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀλήθεια ἀργὰ ἢ γλήγορα, θριαμβεύει. Ἐθριάμβευσε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ Βασιλάκη δὲν διήρκεσε.

Ἡ Φιφίκα, εἶχε πιστέψει ὅτι καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν ἔμπαινε στὸ σπίτι τοῦ Βασιλάκη, κι' ἔτσι, ἐξασφαλισμένη ἀπὸ κάθε τυχαία κακὴ συνάντησι ἐπῆγε μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ ἔχη ραντεβοῦ, νὰ δῆ τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ Βασιλάκης ἔλειπε. Ὁ ὑπηρετάκος ποὺ τὴν ἐγνώριζε τῆς εἶπε:

—Περᾶστε!

Ἐπέρασε! Ἐπέρασε καὶ εἶδε στὸ σαλονάκι, μιὰ πολυτελεστάτη χρυσῆ (βιεϊγ—ὄρ) κορνίζα, ...ἄδεια! Σ' ἕνα τραπεζάκι, κάτω ἀπὸ τὴν κορνίζα, ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος φάκελλος τὸν ἄνοιξε καὶ εἶδε τρεῖς φωτογραφίες. Τὴ δική της, τὴν Λιλίκα, καὶ τὴν Τιτίκα, ποὺ ἦτανε γνωριμίες της κοσμικές.

Καὶ.... ἐγένετο φῶς!

Ὁ Βασιλάκης, εἶχε μιὰ κορνίζα πολυτελεστάτη χρυσῆ (βιεϊγ-ὄρ) ἄδεια, τὴν ὁποίαν ἐγέμιζε ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπίσκεψι ποὺ ἐπερίμενε.

Τὴν συνέχεια τὴν μαντεύετε. Εὑρῆκε τὶς ἄλλες δύο ὁμοιοπαθεῖς καὶ οἱ τρεῖς μαζὺ (ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει) ὡρκίστηκαν νὰ κάμουν τὸν Βασιλάκη νὰ πιστέψη, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ ἰδίως ὅταν συνοδεύεται μὲ τὸ κολπο τῆς ἄδειας κορνίζας!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Τριστᾶνος καὶ Ὑζόλδη

ΚΑΝΕΝΑ ἐρωτικὸ ρομάντσο, κανένα παραμύθι δὲν εἶναι τόσο ὤμορφο, τόσο συγκινητικὸ, ὅπως τοῦ Τριστάνου καὶ τῆς Ὑζόλδης.

Κι' αὐτὸ τὸ παραμύθι, γεννημένο στὴ φαντασία ἑνὸς ἀγνώστου Βρετόνου ποιητῆ τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς ἐνέπνευσε, κανεὶς δὲν τὸ ἀγνοεῖ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπουδαῖες ὄπερες στὸ Ριχάρδο Βάγκνερ.

Ὁ ὡραῖος κι' εὐγενικὸς ἱππότης Τριστᾶνος πῆγε νὰ ζητήση στὴν Ἰρλανδία τὴν ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ βασιλῆᾶ του, τοῦ Μάρκου τῆς Κορνουάλλης. Ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ξανθειὰ καὶ γλυκειὰ Ὑζόλδη, ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικρύση χωρὶς νὰ συνταραχθῆ ὥς τὰ κατάβαθα.

Ἀλλὰ ὅσο γοητευτικὴ κι' ἄν εἶναι αὐτὴ ἡ πριγκηπίσσα, ὅσο τρυφερὸ κι' ἄν εἶναι τὸ βλέμμα της, ὁ πιστὸς Τριστᾶνος δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ διαπράξη μιὰν ἀτιμία εἰς βάρος τοῦ μονάρχου του. Θὰ τὴν φέρη κοντά του.

Ἀλλοίμονο!... κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ οἱ δυὸ νέοι πίνουν, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, τὸ φίλτρο τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τότε, μιὰ δύναμις πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ θέλησί τους, ἀπ' τοὺς ὅρκους τους γιὰ αἰώνια πίστι, σπρώχνει τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο καὶ τοὺς ἑνώνει. Ὁ Τριστᾶνος καὶ ἡ Ὑζόλδη ἀγαπιοῦνται μὲ μιὰ ἀγάπη μεγάλη, βαθειά, ἀτέλειωτη, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ καταστρέψη.

Δίχως ἀμφιβολία, ἡ Ὑζόλδη πηγαίνει στὸ παλάτι τοῦ βασιλῆᾶ Μάρκου, δίχως ἀμφιβολία, ὁ Τριστᾶνος θὰ συνεχίση νὰ ὑπηρετῆ τὸν κύριό του, ἀλλὰ τὸ πάθος, ποὺ τὸ φίλτρο ἔχυσε μέσα τους, φέρνει συχνὰ τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, παρὰ τοὺς βασιλικοὺς φρουροὺς καὶ τοὺς πύργους καὶ τοὺς φύλακας. Τὸ δάσος τοὺς προσφέρει τὶς ἀπόκρυφες γωνιές του. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἡ συγγνώμη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐξησφαλισμένη. Ὅταν ἡ Ὑζόλδη, ποὺ ὁ σύζυγός της τὴν ὑπωπτεύθηκε, πέρασε ἀπὸ τὸ δικαστήριο, δὲν κάηκε ἀπὸ τὸ καμένο σίδερο.

Οἱ δύο νέοι θὰ πεθάνουν ὅμως, ἀπὸ τὸ φίλτρο ποὺ ἔχουν πιῆ, ἀχώριστοι στὸ θάνατο, ὅπως ἦταν καὶ στὴ ζωὴ, κι' ὅπως μένουν στὴν μνήμη τῶν ἀνθρώπων...

ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ..

Πῶς ἐγνωρίσατε τὸν ἄνδρα σας;

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ αὐτὸ ἐτέθη ἀπὸ ἕνα Βιεννέζο ψυχολόγο σὲ 5.000 παντρεμένες. Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα τῆς περιέργου αὐτῆς ἐρεύνης :

35.6 % ἀπὸ τὶς 5.000 Βιεννέζες ποὺ ἐρωτήθηκαν, ἐγνώριζαν τοὺς ἄντρες των ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

12.8 % ἐργαζόντουσαν μαζὶ στὸ ἴδιο γραφεῖο, στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο κλπ.

14.6 % ἐγνωρίστηκαν μὲ τυπικὲς συστάσεις κοινοῦ γνωστοῦ προσώπου σὲ συνηθεισμένες συγκεντρώσεις.

8.9 % συνηντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὰ μπάνια, σὲ ταξεῖδι κλπ.

10.3 % ἦσαν μέλη τοῦ ἰδίου συλλόγου.

7.2 % ἐγνωρίστηκαν σὲ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ γυναῖκα ἐξετέλει χρέη ἀδελφῆς ἢ βοηθοῦ γιατροῦ.

8.1 % ἐγνωρίστηκαν σὲ χορὸ, σὲ κονσέρτα ἢ σὲ θέατρο.

Καὶ μόνον 2.5 % ἐγνωρίστηκαν ἀπὸ ἕνα ἐντελῶς τυχαῖο γεγονός: ἐνῷ ἔβρεχε μιὰ ραγδαία βροχὴ, ἀπὸ μιὰ ἐσφαλμένη τηλεφωνικὴ σύνδεσι, σ' ἕνα ὁποιοδήποτε σιδηροδρομικὸ ἢ ναυτικὸ... δυστύχημα κλπ.

Ἡ στατιστικὴ αὐτὴ ἰσχύει, βέβαια, γιὰ τὴν Αὐστρία. Ποιὰ θὰ ἦταν γιὰ τὴν Ἑλλάδα; Ἀσφαλῶς ὄχι ἡ ἴδια. Ὅσες παντρεμένες ἀναγνώστριές μας θὰ εἶχαν ὄρεξι, ἄς ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό: ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΣΑΣ;

Ἔτσι, ἅμα συγκεντρωθοῦν ἀρκετὲς ἀπαντήσεις, θὰ δημοσιεύσωμε καὶ μεῖς τ' ἀποτελέσματα μιᾶς ἑλληνικῆς στατιστικῆς....

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Γιατὶ οἱ ἄνδρες ἀπατοῦν τὶς γυναῖκές τους;

ΤΗΣ ΖΑΝ ΩΡΕ

Οἱ ἄνδρες ἀπατοῦν τὶς γυναῖκες των, γιατὶ κατὰ συνήθεια τὸ κάνουν αὐτὸ καὶ διότι ποτὲ, δὲν προσπάθησαν νὰ τὸ ἀποφύγουν. Ὁ κύριος αὐτὸς λόγος κάνει εὐκολώτερους ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὅλα τὰ ἔνστικτα εἶναι ἐπιτακτικὰ, ἀλλὰ τὸ ἔνστικτο τῆς ἀναπαραγωγῆς εἶναι περισσότερο ἀκατάσχετο καὶ οἱ ἄνδρες, ἀφ' ὅτου ἔχουν ὑπὸ τὴν κυριότητά των συντρόφους πειθαρχικὲς καὶ ὑποτεταγμένες, δὲν ἐσκέφθηκαν ποτὲ νὰ ἀντισταθοῦν στὸ ἔνστικτο αὐτὸ, τὸ ὁποῖον διετήρησε σ' αὐτοὺς μεγάλη βιαιότητα καὶ τοὺς ὡδήγησε σὲ πλήρη ἀναρχία.

Ἡ γυναῖκα παρέμεινε θεληματικὰ ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀνδρὸς, ἐνῷ ὁ ἄνδρας εἶναι ταυτοχρόνως ὁ ἄνδρας ὅλων τῶν γυναικῶν. Οἱ κοινωνικὲς ἀπαγορεύσεις καὶ ἡ αὐστηρότης τῶν νόμων δὲν ἄλλαξαν τίποτε στὴν κατάστασι αὐτή. Ἄλλως τε οὐδέποτε ἐπεβλήθηκαν στοὺς ἄνδρες κυρώσεις τέτοιες, ὥστε νὰ τοὺς ἀναχαιτίζουν καὶ ἐκτὸς τούτου ἄνδρες πάλι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τοὺς νόμους καὶ τὰ ἤθη καὶ ἦτο φυσικὸν νὰ μὴ ξεχάσουν ὅ,τι τοὺς συνέφερε. Σήμερα ὁ ἄνδρας ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπαιτῆ ἀπὸ τὴν σύντροφό του, νὰ μένη πιστὴ καὶ ἐπιμένει νὰ δικαιολογῆ τὴν ἀξίωσί του αὐτὴ μὲ γελοῖα ἐπιχειρήματα. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπιστία του δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία καὶ πράγματι, δὲν τῆς ἀποδίδει καμμιὰ καὶ ὑποστηρίζει ὅτι ἀγαπᾶ τόσο περισσότερο τὴν γυναῖκα του, ὅσο περισσότερο τὴν ἀπατᾶ. Ἡ δὲ γυναῖκα του τὸν βλέπει νὰ ἐπιστρέφη σ' αὐτὴν, ὅταν εἶναι κατακουρασμένος, διαπιστώνουσα ὅτι αὐτὴ δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὡς ἀνάπαυσις καὶ διάλειμμα, ὕστερα ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις του. Τὸν ἀκούει ἀκόμη νὰ λέγῃ ὅτι ἐὰν ἔχει σχέσεις μὲ ἄλλες γυναῖκες τὸ κάνει γιατὶ τὴν σέβεται καὶ διότι θέλει νὰ τὴν ἀπαλλάσσῃ ἀπὸ μερικὲς ὑπερβολές του, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι καθόλου ἐποικοδομητικὲς γιὰ τὸν ἔρωτα. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς ὑποκρισίας του.

Στὴ βάσι ὑπάρχει πάντοτε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ ψευτοσύντροφος αὐτὸς δὲν ἀνθίσταται γιατὶ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀντισταθῆ καὶ ὑποχωρεῖ διότι τοῦ ἀρέσει νὰ ὑποχωρῆ. Ἔτσι γίνεται λεία τῆς φαντασίας του καὶ τῆς παληανθρωπιᾶς του καὶ τὸ πάθος του αὐτὸ τὸν φέρνει πολὺ χαμηλὰ, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ψεύδεται ἀδιάντροπα καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ τερατῶδες δόγμα ὅτι ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα καὶ ὅτι στὸν ἔρωτα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς τίμιος.

Οἱ ἄνδρες ἀπατοῦν τὶς γυναῖκες των ἀπὸ βίτσιο, ἀπὸ ἰδιοτροπία, ἀπὸ συνήθεια, ἀπὸ μανία καὶ γιὰ ἁπλῆ διασκέδασι. Πολλὲς φορὲς τὶς ἀπατοῦν ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο σοβαρό. Γιατὶ ὁ ἔρωτας αὐτὸς, ὁ ὁποῖος βασίζεται στὴν ἐπιθυμία, περνᾶ πολὺ γρήγορα, ἐκεῖνες δὲ οἱ ὁποῖες γίνονται θύματα ἑνὸς τέτοιου ἔρωτος, παρηγοροῦνται μὲ τὴν πικρὴ ἐλπίδα τῆς ἐκ νέου κατακτήσεως ἢ τῆς ἀλλαγῆς. Ὑπάρχει καὶ γιὰ τὴν ἀνδρικὴ ἀπάτη κάποια δικαιολογία, ἀρκετὰ σοβαρή. Ἡ ἀπειθαρχία, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσε τὸ ἔνστικτό του, τὸν ἐμπόδισε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀνώτερη πίστι καὶ τὴν τελειότητα τῆς ἠθικῆς, ποὺ ἔχει ἡ γυναῖκα. Ὁ ἄνδρας παρασυρόμενος ἀπὸ το ἔνστικτο προδίδει τὸ αἴσθημα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἀκόμη κατορθώνει νὰ ἀνυψώνῃ τὴν ψυχή του εἰς τὸ ὕψος τῆς τιμιότητος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ βέβαιος ὅτι τὸ σῶμα του θὰ τὸν ὑπακούσῃ. Ἡ ἀδυναμία του αὐτὴ εἶναι τραγική. Καὶ ἐνῷ πολλὲς φορὲς δὲν ἐπιθυμεῖ συνειδητὰ ἄλλες ἀγάπες, βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ κρύβεται καὶ νὰ ὑποκύπτῃ χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἀποφύγῃ μιὰ ἀπιστία, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος δὲν ἐπεζήτησε. Γι' αὐτὸ, στὰ ἐρωτικὰ δράματα τὸ κατώτερο πρόσωπο εἶναι πάντοτε ὁ ἄνδρας καὶ ὄχι ἡ γυναῖκα.

ΖΑΝ ΩΡΕ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 66
ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ: ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
— ΔΡΑΧΜΑΙ 3
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
18
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1938

ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ: Η ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ κάποιους δισταγμοὺς γράφοντας ἕνα ἄρθρο γιὰ τὴ μόδα. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάνω ἕνα εἶδος μικρῆς καταχρήσεως τῆς ἐμπιστοσύνης ἢ πὼς προδίδω ἴσως ἕνα ἀπὸ τὰ καθήκοντα ποὺ σχηματίζουν ἐκεῖνο ποὺ συνηθίσαμε νὰ ἀποκαλοῦμε σταδιοδρομία μιᾶς βεντέττας.

Δὲν εἶμαι κομψὴ, δὲν εἶμαι μακιγιαρισμένη, δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου αὐτὰ τὰ πράγματα.

Αὐτὸ ἀπελπίζει τὴ μητέρα μου, τοὺς φίλους μου, τοὺς σκηνοθέτας μου, τὸν ἰμπρεσσάριό μου.

«Πῶς, λένε, μπορεῖς νὰ βγαίνῃς χωρὶς ριμμὲλ καὶ χωρὶς ποῦδρα ; Πῶς τολμᾶς νὰ ἐμφανίζεσαι ντυμένη μ' ἕνα πουλλόβερ, μ' ἕνα παληὸ καπέλλο καὶ μὲ μάλλινες κάλτσες ; Φαντάζεσαι ἀλήθεια πὼς εἶσαι μιὰ καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου, ὅταν σκορπίζεις παντοῦ ἀπ' ὅπου περνᾶς, τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ἀπογοήτευσι ;».

Μερικὲς φορὲς, οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς μὲ θίγουν, καὶ, γεμάτη καλὴ θέλησι, τρέχω στὴν τουαλέττα μου νὰ βρῶ κανένα κουτὶ μὲ καλλυντικά... Ἀλλοίμονο ! Τὸ βρίσκω ἄδειο, ἢ τὸ ρούζ μου ἔχει ξεραθῆ...

Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιη ἄν, τὴ στιγμὴ αὐτὴ, εἶμαι ἀληθινὰ θυμωμένη...

Καὶ οἱ ἐξομολογήσεις αὐτὲς μποροῦν ἀκόμα νὰ ἐπισύρουν ἐναντίον μου κι' ἄλλες παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀδιαφορία μου ἀντίκρυ στὶς ἐξωτερικὲς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Αἰσθάνομαι, ξέρω πὼς ἔχω ἄδικο. Μὴ νομίσετε πὼς περιφρονῶ τὴν κομψότητα, πὼς δὲν μ' ἀρέσει ἡ φιλαρέσκεια, ἀλλὰ εἶμαι ἀνίκανη νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Προτιμῶ, ὅταν πρόκειται γιὰ ἕνα φίλμ, νὰ φορῶ παλαιὰ κουστούμια ἢ στολές. Αὐτὸ προέρχεται ἴσως ἀπ' τὸ ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε.

Ἡ πρόοδος μὲ φοβίζει, ἡ ἀεροπορία μὲ ταράζει, τὰ αὐτοκίνητα θὰ μὲ κάνουν νὰ πεθάνω, ὁ τηλέγραφος μὲ ἀπελπίζει...

Βρίσκω τρομερὸ νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ μαθαίνω μὲ τὸ ραδιόφωνο, ἢ μὲ τὶς κινηματογραφικὲς ἐπικαιρότητες, μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὑποφέρω ἀπ' τοὺς πολέμους, τὶς ἐπαναστάσεις, τὰ ἐγκλήματα, ὑποφέρω ἀπ' τὴ γαλήνη μὲ τὴν ὁποίαν καθένας ἐξακολουθεῖ νὰ τρώῃ τὴ σούπα του ἀκούγοντας τὸ ραδιόφωνο ν' ἀριθμῆ τὶς φρικαλεότητες μιᾶς ἑκατόμβης. Ὑποφέρω γιὰ τὸν θεατὴ ποὺ καπνίζει ἥσυχος τὸ τσιγάρο του, κυττάζοντας στὴν ὀθόνη νὰ πυρπολοῦνται χῶρες ποὺ ὑπῆρξαν μεγάλες...

Γι' αὐτὸ ζῶ ὅλο καὶ πιὸ παράμερα ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ μὲ ζαλίζει. Βγαίνω πολὺ λίγο καὶ σπάνια παρίσταμαι σὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ ντυθῶ, δὲν ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲ τὶς τουαλέττες μου.

Ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς πῶ, πόσο ὡραῖο βρίσκω, τὸ νὰ θεωρῆ μιὰ γυναῖκα ὡς ἕνα ἀπ' τοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς της, τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὸ θέλγητρό της ;

Θαυμάζω τὴν ἁρμονία ποὺ μερικὲς κατορθώνουν νὰ δημιουργοῦν τὴν καλαισθησία ποὺ ἀναπτύσσουν γιὰ νὰ ἐκφρασθοῦν.

Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται πὼς τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ γυναῖκες παραμελοῦν ν' ἀναδείξουν τὴν ὠμορφιά τους, προτιμῶντας τὴν ἀνάδειξι μιᾶς μόδας, συχνὰ ἀμφίβολης.

Νομίζω πὼς ἄν ἀποφάσιζα ξαφνικὰ νὰ γίνω κομψὴ, θάδινε μεγάλη προσοχὴ στὸ νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχὴ σὲ μένα, καὶ ὄχι σ' αὐτὰ πού φορῶ.

Πόσες φορὲς μοῦ συνέβη σ' ἕνα ἐστιατόριο νὰ πῶ στὸν κύριο ποὺ μὲ συνώδευε : «Κυττᾶξτε ἐκείνη τὴ γυναῖκα ἐκεῖ κάτω, εἶναι θαυμασία...» —«Ναί, μοῦ ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ τὸ καπέλλο της εἶναι φρικτό !».

Ἔτσι, γιὰ ἕνα ἄνδρα δὲν λογαριάζεται οὔτε ἡ δροσερότης ἑνὸς προσώπου, οὔτε ἡ τέλεια ὠμορφιὰ ἑνὸς σώματος, ὅταν τὸν πειράζει ἡ ἐκκεντρικότης ἑνὸς φορέματος. Δοκιμᾶστε καὶ θὰ δῆτε.

Σ' ἕνα ὡραῖο χέρι, δὲν βλέπουν παρὰ τὸ ὑπερβολικὰ μεγάλο δαχτυλίδι. Ἀπὸ ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, δὲν διατηροῦν παρὰ τὴν ἀνάμνησι τοῦ φρικτοῦ καπέλλου.

Βρίσκω πὼς οἱ γυναῖκες ἔπρεπε νἄχουν περισσότερη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους, καὶ νὰ ξέρουν μερικὲς φορὲς ν' ἀποφεύγουν τὰ στολίδια. Πόσα δράματα γιὰ ἕνα κραγιὸν ρούζ ποὺ χάθηκε, ὅταν αὐτὸ, ἀλήθεια, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία...

Ὑπάρχει μιὰ ἀνησυχία, σχεδὸν μιὰ ἀγωνία, σ' αὐτὰ τὰ ἄγρια ζωγραφισμένα χείλη, σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ποὺ ἀρνοῦνται νὰ βγοῦν ἄν τὸ μακιγιάρισμά τους δὲν εἶναι ἀπόλυτα τέλειο...

Καὶ πόσο μ' ἀρέσει, νὰ ξεχάσῃ μιὰ νέα νὰ βάλῃ τὸ ριμμέλ της, χωρὶς αὐτὸ νὰ τὴν ἐνοχλῆ... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ εἶναι πιὸ εὐτυχισμένη ἀπ' τὴ ζωὴ, πιὸ εὔθυμη ἀπὸ τὶς φίλες της...

Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι χρήσιμη, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γίνεται τυραννική. Πόσες φορὲς μερικὲς κομψὲς γυναῖκες, δὲν καταστρέφουν ἔτσι μιὰ ὡραία βραδειά... Ὅλα ἦσαν ἐπιτυχημένα, ἡ ἀτμόσφαιρα θερμὴ, οἱ ἄνθρωποι χαριτωμένοι, ἡ συνομιλία εὐχάριστη, ἀλλὰ, νά, ὑπῆρχε ὁ γιακᾶς τοῦ φορέματος, ποὺ δὲν πήγαινε καλά...

Γιατὶ νὰ μεταμορφώνωμε σὲ ἔννοια καὶ ἀνησυχία, αὐτὸ ποὺ πρέπει νἆναι εὐχαρίστησις ;

Προσπαθῆτε νὰ εἶσθε χαρούμενες, χαμογελᾶτε, ἡ ζωὴ εἶναι πλούσια σὲ δυνατότητες.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΤΟΥ ΣΒΕΝ ΧΕΔΙΝ

...Ἔφυγες μὲ τ' ἄλογό σου κι' ἐγὼ παρακολουθῶ τὰ ἴχνη σου βῆμα πρὸς βῆμα...

Μέσα σ' ἕνα μῆνα θἄρθω ἐκεῖ ποὺ εἶσαι, γιὰ νὰ σοῦ τραγουδήσω καὶ νὰ σοῦ παίξω φλάουτο.

Εἶσαι περισσότερο ἄγρια, Σαμπὶχ, κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν διάβολο!... Κι' εἶσαι σὰν τὸν οὐρανὸ, πότε συννεφιασμένη καὶ πότε ἡλιοφώτιστη. Ἀλλοίμονο ὅμως σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ γελαστῆ ἀπ' τὴν ἀλλαγὴ τῆς μορφῆς σου!...

Ἡ καρδιά σου εἶνε πάντα σκληρὴ, σὰν πέτρα...

Ὡστόσο, δὲν μπορῶ νὰ μὴ σὲ ρωτήσω γιὰ τοὺς γάμους σου. Πές μου, πότε θὰ γίνουν γιὰ νἄρθω νὰ τοὺς ἰδῶ...

Εἶσαι ἕνα ὀρφανὸ κορίτσι, μὰ ὅλοι θὰ σοῦ δώσωμε περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ ἔδιναν οἱ γονεῖς σου...

Στὴ χάρι σου ἀξίζει κανεὶς νὰ θυσιάσῃ κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του.

Η ΜΑΝΝΑ

Ἡ Ἄννα Παπαδοπούλου —ἡ ἡρωϊκὴ Μάννα τοῦ Στρατιώτη — ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀδυνηρότατη ἀρρώστεια ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο. Ὅλη της ἡ ζωὴ ἦταν ἕνα παράδειγμα αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἠκολούθησε τοὺς στρατιώτας μας εἰς ὅλους τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, συμμερίσθηκε τὰς κακουχίας, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανά τους. Ὅπως ὁ θρυλικὸς Μακεδονικὸς ἥρως—ὁ ἀδελφός της Παῦλος Μελᾶς, ἀπέθανε διὰ τὴν Πατρίδα, ἡ Μάννα ἔδωσε ὅλη της τὴν ζωὴν «γιὰ τὰ θετὰ παιδιά της ποὺ ἀγαποῦσε σὰ δικά της».

Ἡ Ἄννα Παπαδοπούλου εἶνε μιὰ ἡρωῒς τοῦ καθήκοντος καὶ τ' ὄνομά της μὲ χρυσᾶ γράμματα θὰ εἶνε χαραγμένον εἰς τὴνψυχὴν τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου.

Ἕνα ὅμως ἀπ' τὰ μεγαλείτερά της ἔργα εἶνε τὸ Σανατόριό της. Μὲ πόσο ἡρωϊσμὸ καὶ μὲ πόση αὐταπάρνησι κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ τὰ χρήματα γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Σανατορίου τῆς Κορφοξυλιᾶς, ὅπου ἐνοσηλεύοντο ἀξιωματικοὶ φυματικοὶ καὶ στρατιῶται!! Μὲ πεῖσμα, γιατὶ μόνο μὲ πεῖσμα γίνεται ἡ κοινωνικὴ ἐργασία στὴν Ἑλλάδα, ἡ Μάννα ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς φυματιώσεως.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΩΜΟΡΦΗ ΩΣΑΝ ΑΓΑΛΜΑ

Μια παράξενη περιπέτεια

Τοῦ **Γ. ΣΙΝΚΛΑΙΡ**

ΗΛΘΕ μιὰ νύχτα νὰ κτυπήσῃ στὴν πόρτα τῆς κάμαράς μου ἡ Ἀνία. Μπῆκε μέσα καὶ μοῦ μίλησε:

— Καλημέρα μικρέ μου Τζών. Ἐργάσθηκες πολύ. Βλέπω τὰ βιβλία σου σκορπισμένα στὸ τραπέζι. Θὰ γίνῃς σοφὸς μικρέ μου. Ἀργότερα οἱ μαθηταί σου θὰ σέβωνται ἀσφαλῶς τὰ ἄσπρα σου μαλλιά. Ἀλλὰ ἄκουσέ με, Τζών... Δὲν ὑποπτεύεσαι τὴ ζωὴ ποὺ σφύζει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου; Δὲν ξέρεις ὅτι αὐτὸ ποὺ λέμε Τύχη, Ἔρωτα, Ἄνοιξη, δὲν βρίσκεται μέσα στὰ βιβλία;

Ἦταν ἡ ἑκατοστὴ φορὰ ποὺ δεχόμουν τὴν ἐπίσκεψί της. Τότε βγῆκα ἔξω τὴν νύχτα σὰν τρελλός, μὲ μιὰ βαλίτζα στὸ χέρι καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφθανα στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐνῷ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά.

* * *

Ἡ πρώτη ἐκείνη ἡμέρα στὴ Νέα Ὑόρκη ἦταν ὑπέροχη.

Τριγύριζα στοὺς δρόμους. Γευμάτισα σὲ ἕνα αὐτόματο ἑστιατόριο. Χάζευα μπροστὰ στοὺς οὐρανοξύστες τῶν σαράντα ὀρόφων, τῶν ὁποίων προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω τὴν ἐσωτερικὴ ζωή. Γιατὶ μέσα μου φώλιαζε ἀκατανίκητη ἡ δίψα τῆς περιπετείας. Τὴν περίμενα, ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἐρχόταν, μὲ τὴν μορφὴ μιᾶς ὡραίας γυναίκας...

Καὶ ἦλθε — ἀλλὰ τόσο γοργά, ὥστε νὰ δυσκολεύωμαι νὰ τὰ ξαναφέρω ὅλα μὲ τὴ σειρὰ στὴ μνήμη μου. Στεκόμουν καὶ κύτταζα τοὺς τίτλους ἑνὸς μεγάλου κινηματογράφου, στὸ Μπροντγουαίη. Ἔξαφνα ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔτρεχε μὲ σκουντᾶ. Παρ' ὀλίγον νὰ πέσω κάτω. Στὴν προσπάθειά μου νὰ στηριχθῶ, γυρίζω καὶ βλέπω νὰ περνᾷ μὲ θόρυβο ἕνα μεγάλο «ὠτομπύς».

Τὴν βλέπω ἀκίνητη, καθισμένη στὰ τελευταῖα καθίσματα. Φορεῖ γοῦνες. Τὰ μάτια της κυττάζουν χαμηλά, εἶναι ὅμως μεγάλα. Τὸ πρόσωπό της τριγωνικό, μοῦ θυμίζει Αἰγυπτιακὴ θεότητα. Τὰ μαλλιά της κοκκινωπά, μοιάζουν σὰν μεταξένια. Καὶ ἔχει ὕφος τόσο μελαγχολικὸ καὶ πλάνο. Ὁρμῶ ἀμέσως, τρέχω κοντὰ στὸ λεωφορεῖο, παραμερίζω ἀνθρώπους, τὴν φωνάζω. Ξαναβρίσκομαι ὅμως σὰν ἀποβλακωμένος σ' ἕνα καφενεῖο ὅπου μοῦ σερβίρουν ἄνοστα σιρόπια.

Πέρασα ὁλόκληρη βραδυὰ στὸ Μπροντγουαίη. Ρώτησα ὅλον τὸν κόσμο, τοὺς ἐπόπτας τῶν λεωφορείων. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῇ τὸ ὄνομά της.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν συννεφιά. Μέσα μου ὅμως ἄκουγα μιὰ φωνή, ἕνα γλυκὸ καὶ παράξενο παράπονο. Ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου:

«Εἶμαι ἐρωτευμένος;».

Δὲν ἤξερα. Μπροστά μου δὲν εἶχα παρὰ ἕνα πρόσωπο. Αὐτὴν καὶ μόνον αὐτήν.

Ποῦ νὰ τὴν εὕρισκα; Πῆγα στὸ θέατρο. Τί ἔξοχη αἴθουσα! Δὲν θυμοῦμαι καλὰ τί ἔπαιζαν. Στὴ μνήμη μου ἔμειναν διάφορα κομμάτια μουσικῆς ποὺ μὲ μάγευαν. Ἀλλὰ στὸ διάλειμμα ἔρριξα μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ θεωρεῖα ὡσὰν νὰ μοῦ τὸ διέτασσε μιὰ μυστηριώδης δύναμις. Μοῦ ἦλθε νὰ λυποθυμήσω... Ἦταν ἐκεῖ, γεμάτη κοσμήματα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ὅμοια μὲ εἴδωλο... Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα καὶ ἡ πολύτιμη γοῦνα της πέφτοντας στὸ πλάϊ ἀποκάλυπτε ἕνα ὑπέροχο ὦμο. Τὰ μαλλιά της ἀστραφταν.

«Ὕψωσα τὰ μάτια μου πρὸς τὰ θεωρεῖα σὰν νὰ μὲ τραβοῦσε κάποια μυστηριώδης δύναμις. Καὶ νόμισα πὼς θὰ λιποθυμήσω: ἐκείνη, ὅμοια μὲ εἴδωλο, ἦταν ἐκεῖ!»

Ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα ἔσφιξα τὰ χέρια στὴν καρδιά μου. Φοβόμουν μήπως ὁ κόσμος ἄκουγε τοὺς κτύπους της.

«Εἶναι αὐτὴ — ἔλεγα. Εἶναι ὁ ἔρωτας!».

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ θεάματος ἔτρεξα πρὸς τὴν ἔξοδο γιὰ νὰ τὴν περιμένω καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ἀλλὰ τὸ θεῖο πλάσμα εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Αὐτὸ μὲ ἔκαμε ἀκόμη περισσότερον τολμηρόν. Δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας φτωχὸς ἐπαρχιώτης, ἀλλὰ εἶχα διαβάσει πολλὰ μυθιστορήματα καὶ γνώριζα ὅτι μιὰ κομψὴ κυρία βγαίνοντας ἀπὸ τὸ θέατρο, θὰ πήγαινε σὲ καμμιὰ «μπουάτ» γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ βραδυά της. Μπῆκα στὴν τύχη στὴν πρώτη ποὺ βρέθηκε μπροστά μου. Ἦταν ἕνα εἶδος ὑπογείου ὅπου χόρευαν κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς λαγγεμένης «τζάρδας». Μόλις μπῆκα ὅμως ὠπισθοχώρησα ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ ταραχὴ συγχρόνως. Ξαναβρίσκα τὴν θεότητα μὲ τὸ τριγωνικὸ πρόσωπο. Ἦταν ὀρθὴ μπροστά μου, κάπως σκυμμένη στὴν ὀρχήστρα.

Βυθίσθηκα στὸν θαυμασμό μου, ὅταν ἔξαφνα ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν γνώριζα, μὲ κτύπησε στὸν ὦμο. Μουρμούρισε:

«Αὔριο στὶς πέντε θὰ εἶναι στὸ Ρόζυμπάρ. Θὰ τὴν ἰδῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας».

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι, νὰ τὸν ρωτήσω γιατὶ μοῦ ἔδιδε τὶς πληροφορίες αὐτές. Ἀλλὰ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Σκέφθηκα τότε ὅτι τὴν ἐφύλαγαν ἰδιαιτέρως, ὅτι εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν ἐπιμονή μου, ὅτι δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ἐνοχλῶ. Αὐτὸ μὲ κολάκευσε κατὰ βάθος....

Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ χαμογέλασε. Ξέρω ὅτι θὰ μὲ πῆτε τρελλόν. Ἀλλὰ πραγματικὰ μοῦ χαμογέλασε καὶ ἔνοιωσα τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένον, πολὺ εὐτυχισμένον...

Ἦταν ὄρθια στὸ μπάρ, στηριγμένη στὸν μπάγκο, μὲ τὸ σιγαρέττο στὰ χέρια, παράδοξα ἀκίνητη, ὅπως πάντα καὶ μὲ τὸ βλέμμα ὀνειρῶδες. Γύρω της ὅλοι γελοῦσαν. Ἕνας νέος τῆς μιλοῦσε στὸ αὐτί, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἔδινε προσοχή. Εἶχε τὰ μάτια μισόκλειστα κάτω ἀπὸ τὸ βέλο της καὶ φαινόταν συνεπαρμένη ἀπὸ κάποιο ὅραμα! Ἀλλὰ μοῦ χαμογέλασε, τὸ ὁρκίζομαι. Ἔπειτα κάποιος ἦλθε καὶ μοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτί:

— Αὔριο θὰ μάθετε ποιὰ εἶναι.

Στράφηκα, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ χθεσινός. Πρόσθεσε:

— Διαβάστε τὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ μάθετε τὴν ἱστορία της.

Σὰν χαμένος φώναξα:

— Μὰ θὰ τὴν ξαναϊδῶ;

— Βεβαίως, μοῦ ἀπήντησε, μὲ μυστηριῶδες χαμόγελο.

Τὴν χαιρέτησα ἀπὸ μακρυὰ καὶ βγῆκα ἔξω τρελλὸς ἀπὸ χαρά. Περνοῦσα τὴν πρώτη καὶ τὴν μόνη ἡμέρα εὐτυχισμένου ἔρωτος.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου μὲ ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα ἄρπαξα μὲ μανία ἀπὸ τὰ χέρια του τὶς ἐφημερίδες. Εἶδα τὴν εἰκόνα της στὴν πρώτη σελίδα. Καὶ διάβασα:

«Ἡ Ντάννυ, τὸ περίφημο κήρινο μαννεκέν, ποὺ ὀφείλεται στὴν τέχνη τοῦ γλύπτου Χ... Βρίσκεται πρὸ δύο ἡμερῶν στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ ξυπνᾷ τὸ τρελλὸ πάθος ἀπὸ ὅπου καὶ ἄν περάσῃ...».

«Ντάννυ! Ντάννυ! ἤσουν λοιπὸν ἕνα κήρινο εἴδωλο καὶ τίποτ' ἄλλο! φώναξα... Τί τρομερό... Καὶ ὅμως Ντάννυ ἐγὼ δὲν θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἤσουν γιὰ μένα τὸ πᾶν Ντάννυ. Ἤσουν τὸ ὄνειρο. Μὲ ἔμαθες νὰ κλαίω, νὰ χαμογελῶ, μοῦ ἔδωσες τὴν πρώτη πεῖρα τῆς ἀγάπης. Μὲ ἔκαμες ἄνδρα....

G. SINCLAIR

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ

ΦΙΛΙΠΟΣ — ΛΕΛΑ : Νέοι σύζυγοι.
Σ' ἕνα κομψὸ στούντιο).

(Ὁ Φίλιππος διαβάζει τὴν ἀπογευματινή του ἐφημερίδα. Ἡ Λέλα πλέκει ἕνα πουλόβερ γιὰ τὸν ἄνδρα της. Εἶναι μελαγχολική).

ΛΕΛΑ.— Φίλιππε, δὲν ἀφίνεις πιὰ τὴν «Ἑστία» σου, νὰ μιλήσουμε λιγάκι μαζί, νὰ ποῦμε κάτι; Ὅλη τὴ μέρα εἶσαι ἀπασχολημένος... καὶ τὰ τριώδια...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν ἐφημερίδα του).— Διαβάζω τὴν ἐφημερίδα μου, γιὰ νὰ δῶ τί γίνεται ὁ κόσμος... Αὐτὸ μὲ διασκεδάζει, μὲ ξεκουράζει.

ΛΕΛΑ (μὲ παράπονο).— Κι' ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (ἀφίνει τὴν ἐφημερίδα στὸ γραφεῖο καὶ κυττάζει τὴ Λέλα).— Ἂς μιλήσουμε λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις... Ἴσως ὅμως ἡ κουβέντα μας νὰ μὴ σοῦ ἀρέσῃ ἀπόψε καὶ τόσο πολύ...

ΛΕΛΑ.— Γιατί τὸ λὲς αὐτό, Φίλιππε; Ξέρεις πὼς εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη ἅμα κουβεντιάζω μαζί σου!... Θἄθελα νὰ σὲ βοηθήσω στὴν ἐπιστήμη σου, ὅπως τόσες γυναῖκες γιατρῶν, νἆμαι ἡ συντρόφισσά σου, ἡ πνευματικὴ φίλη σου, καὶ ὄχι μιὰ κούκλα ὄμορφη...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (χαμογελάει εἰρωνικά).— Νὰ μὲ βοηθήσῃς; Σὲ τί; Εἶσαι κοσμικὴ κυρία... (βιαστικά): Μὴ φαντασθῇς πὼς αὐτὸ σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ σ' ἐπιτιμήσω ἢ νὰ σὲ μαλώσω. Κάθε ἄλλο, ἀγάπη μου. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πὼς ἡ ἰατρικὴ καὶ γενικὰ οἱ ἀσχολίες μου δὲν σ' ἐνδιαφέρουν καὶ πάρα πολύ...

ΛΕΛΑ (χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὸν ἄνδρα της). Ἤθελες νὰ μοῦ πῇς κάτι... Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (παίρνει ἀπὸ τὴν ταμπακιέρα του ἕνα τσιγάρο ἀφοῦ πρὶν προσφέρει ἕνα στὴ γυναῖκα του· καπνίζουν καὶ οἱ δυό τους σιωπηλά).

ΛΕΛΑ (κυττάζει μὲ τρυφερότητα τὸν ἄνδρα της).— Σ' ἀκούω, Φίλιππε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Θυμᾶσαι ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, ποὺ καλέσαμε τὸ φίλο μας Ἀλέξ, νὰ φάῃ μαζί μας καὶ ν' ἀκούγαμε μιὰ συμφωνία τοῦ Μπετόβεν στὸ ραδιόφωνο;

ΛΕΛΑ (λίγο στενοχωρημένη).— Τὸ θυμᾶμαι. Ἦτανε τὴν περασμένη Πέμπτη... Ἕνα ξαφνικὸ τηλεφώνημα σ' ἐμπόδισε νὰ μείνῃς μαζί μας. Συμβαίνει τόσο συχνὰ αὐτό... δυστυχῶς!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δὲν μποροῦσα νὰ μὴν πάω σ' ἕναν ἄρρωστο ποὺ μὲ καλοῦσε κοντά του... Τότε ὅμως δὲν θελήσατε νὰ μείνετε σπίτι καὶ πήγατε στὸν «Ὀρφέα» νὰ δῆτε τὸν Τοβάριτς. Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

ΛΕΛΑ (δὲν ξέρει ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ ἄνδρας της καὶ ἀρχίζει νὰ νευριάζῃ).— Πήγαμε στὸν «Ὀρφέα» καὶ... πρώτη φορὰ πῆγα στὸν κινηματογράφο μ' ἕνα ξένο κύριο... Πάντα πάω μὲ τὴ μαμὰ ἢ τὴν ἀδελφή μου...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (καπνίζοντας κυττάζει τὴ γυναῖκα του).— Ὁ Ἀλὲξ δὲν εἶναι ξένος.... (Μικρὴ σιωπή). Θὰ σοὔκανε βέβαια πολλὲς φιλοφρονήσεις... Θὰ σοὔπε πὼς ἤσουνα ὄμορφη, γοητευτική...

ΛΕΛΑ.— Οὔτε τὸν ἄκουγα... Μ' ἐνδιέφερε ἡ ταινία. Κ' ὕστερα, ὁ νοῦς μου πετοῦσε κοντά σου...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Δὲν τὸ πιστεύω...

ΛΕΛΑ (μὲ ἀγάπη).— Φίλιππε!!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Ἅμα τελείωσε ὁ κινηματογράφος, ὁ Ἀλὲξ σοῦ πρότεινε νὰ μπῆτε στὸ ταξὶ καὶ νὰ πᾶτε στὴν γκαρσονιέρα του τῆς ὁδοῦ Κανάρη, γιὰ νὰ πάρετε ἕνα βιβλίο ποὺ ξέχασε νὰ μοῦ φέρῃ καὶ ποὺ τοῦ εἶχα πρὸ πολλοῦ ζητήσει...

ΛΕΛΑ (μὲ τρομάρα).— Μὰ ἐγὼ δὲν πῆγα σπίτι του, Φίλιππε... Ἔμεινα στὸ ταξὶ καὶ κεῖνος ἀνέβηκε μονάχος του γιὰ νὰ τὸ πάρῃ...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Γιατί δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια, Λέλα; Ἀνέβηκες στὴν γκαρσονιέρα τοῦ Ἀλέξ. τὸ ξέρω. Πές μου, πῶς βρῆκες τὰ καινούργια του ἔπιπλα;

ΛΕΛΑ (διαμαρτύρεται, εἶναι νευριασμένη). Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν πῆγα... Ἀνέβηκε μόνος του γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ βιβλίο. Μά... πῶς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (τὴν κυττάζει περίεργα).— Τί σ' ἐνδιαφέρει; Μὰ γιατί λὲς ψέματα, Λέλα; Ὁ Ἀλὲξ ποὺ μοὔφερε τὸ βιβλίο, μοῦ εἶπε πὼς ἀνέβηκες μιὰ στιγμὴ καὶ πὼς σοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ ἐπίπλωση τοῦ σπιτιοῦ του...

ΛΕΛΑ (ἔξω φρενῶν).— Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος; Μὴ χειρότερα... Δὲ ντράπηκε νὰ πῇ τέτοιο ψέμα; (Ἡ Λέλα κλαίει μ' ἀναφυλλητά).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του, περπατᾷ μπρὸς-πίσω μέσα στὸ δωμάτιο. Ξαφνικὰ στέκεται μπροστὰ στὴ γυναῖκα του).— Λέλα... δὲ σὲ πιστεύω... δὲ μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω. Ὡς τώρα δὲν ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν ἀγάπη σου... (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά). Ἔλα μὴν κλαῖς τώρα. Δὲ θέλω νὰ κλαῖς. Ὁ Ἀλὲξ μοῦ διηγήθηκε μ' ὅλη τὴν ἁπλότητα, πὼς πήγατε μαζὶ σπίτι του μιὰ στιγμούλα. Εἴμεθα τόσο συνδεδεμένοι, τὸ ξέρεις... ἀπὸ παιδιά... Μὲ συγχάρηκε πὼς ἔχω μιὰ γυναῖκα ἀξιολάτρευτη, ποὺ μ' ἀγαπάει... (Μικρὴ σιωπή. Ἡ Λέλα ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς). Ἔλα, ἔλα, (τῆς ἀνασηκώνει τὸ πρόσωπο, σκύβει καὶ τὴ φιλεῖ στὸ μέτωπο) Δὲν πρέπει νὰ μοῦ λὲς ποτὲ ψέματα, Λέλα... Δὲν πρέπει νὰ σκοτώνῃς τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ σοῦ εἶχα... Εἶναι ὡραῖο πρᾶμα ἡ ἐμπιστοσύνη...

(Ἡ Λέλα κυττάζει τὸν ἄνδρα της, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της εἶνε βρεμένο μὲ δάκρυα).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (κάθεται στὴν πολυθρόνα ποὺ καθότανε πρίν).— Ἂς πάρουμε ἕνα σφουγγάρι καὶ ἂς σβύσουμε αὐτὸ τὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο—τὸ μόνο ποὺ συνέβηκε στὰ τέσσερα χρόνια ποὺ ζοῦμε μαζί...

ΛΕΛΑ (σιγά).— Ἦταν ἕνα πικρὸ μάθημα γιὰ μένα... (σὰ σὲ ὄνειρο): Εἶσαι τόσο καλός, Φίλιππε!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.— Καλός; Μὰ ἡ καλωσύνη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν παίζει κανένα ρόλο. Εἶχα ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Καὶ ὡς τώρα ἦτανε δικαιολογημένη... Ποτέ σου δὲν μοὖπες ψέματα... Ἅμα χαθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη στὸ ἀνδρόγυνο, ἄλλο δὲ μένει παρὰ νὰ διαλυθῇ ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου καὶ νὰ τραβήξῃ ὁ καθένας τὸ δρόμο του...

(Ἡ Λέλα πέφτει στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (ἀφοῦ τὴ φίλησε, τὴ σπρώχνει σιγά).— Καὶ τώρα πήγαινε νὰ ντυθῇς γρήγορα... Ἀπόψε εἶμ' ἐλεύθερος... Θὰ φᾶμε στὸ «Κίνγκ Ζὸρζ» καὶ ὕστερα ἂν θέλῃς, πηγαίνομε στὸ «Ρὲξ» νὰ δοῦμε τὸ «Μπροντγουαίη τοῦ 1938».

(Ἡ Λέλα παίρνει τὸ χέρι του, τὸ φέρνει στὰ χείλια της, χωρὶς νὰ προφτάσῃ ὁ ἄντρας της νὰ τὸ τραβήξῃ, καὶ φεύγει τρέχοντας).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (ξαναπαίρνει τὴν «Ἑστία»).— Γιατί μοὖπε ψέματα; Μήπως.... (ὕστερα ἀπὸ λίγο): Πρέπει νὰ μὴν ἀφίνῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα μονάχη, ἅμα εἶναι νέα καὶ ὄμορφη;... Τοῦ τὴν παίρνουν οἱ ἄλλοι... (μικρὴ σιωπή): Γι' αὐτὴ τὴ φορά, εἶναι καλὸ τὸ σφουγγάρι... (Χαμογελάει διαβάζοντας).

Αὐλαία

ΝΤΑΙΖΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΡΟΔΙΔΕΤΑΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ...

ΛΕΝΕ πὼς ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἶναι ἡ καλή. Ἴσως! Ἀλλὰ εἶναι πολὺ φευγαλέα. Καὶ ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότης εἶναι τόσο μυστηριώδης! Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσετε στὸ μυστικὸ τῶν προσώπων ποὺ σᾶς περιβάλλουν. Ἰδοὺ τὸ μέσον γιὰ ν' ἀνακαλύψετε τὸ ἀδύνατο σημεῖο 4 χαρακτήρων μεταξὺ τῶν πιὸ συνηθισμένων.

* * *

Τὸ περπάτημά της εἶναι νωχελές, τὸ σῶμα της σταματᾷ στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου, τὰ λόγια της ψιθυριστὰ πέφτουν στὴ σιωπή. Περιμένει νὰ κάνετε σεῖς ὅλη τὴν προσπάθεια τῆς παρουσιάσεως.

Τῆς ὑποδεικνύετε μιὰ πολυθρόνα, πέφτει μὲ τὰ πόδια τεντωμένα (παρατηρῆστε τὰ μεγάλα της πόδια) καὶ μὲ τὰ μπράτσα ἀκουμπισμένα στὰ στηρίγματα τῆς πολυθρόνας. Στὴ θέσι αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ μιλῇ ὧρες χωρὶς νὰ κινηθῇ. Θέμα τῆς συνομιλίας της; Οἱ συνήθειες καὶ οἱ ἀναποδιὲς τῶν κοινῶν σας γνωριμιῶν, καμμιὰ φορὰ μάλιστα καὶ τῶν προσώπων ποὺ σᾶς εἶναι ἄγνωστα.

Κυττάξτε τὰ χέρια της: Εἶναι χοντρά, ὠχρά, παχειά, μαλακά. Ἡ πρώτη φάλαγξ τοῦ ἀντίχειρος εἶναι κοντή: δεῖγμα ἀμεριμνησίας. Τὸ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης (ρίζα τοῦ ἀντίχειρος) εἶναι ἀδύνατο: ἔλλειψις ζωῆς, ἐνεργητικότητος. Τὸ χέρι μπορεῖ νὰ εἶναι εὐφυές (ἄν ἔνῃ ὡραῖο σχῆμα) ἀλλὰ ἡ ἐλαφρότης τῆς φλυαρίας καταστρέφει τὰ δῶρα τοῦ πνεύματος.

Ἡ μύτη ἀρκετὰ μεγάλη, τὰ χείλη μαλακὰ καὶ γυρτά, τὰ μάτια ποὺ δὲν κυττάζουν κατὰ πρόσωπο δείχνουν ἐπίσης ὀκνηρία καὶ ὄρεξι γιὰ κακογλωσσιά. Μὴν περιμένετε τίποτε ἀπὸ μιὰ τέτοια ψυχή. Θὰ ὑποσχεθῇ ἴσως, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ ἕνα διάστημα γιὰ νὰ εἶναι χρήσιμη σὲ ὁποιονδήποτε.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΚΝΗΡΗ

Μπαίνει μὲ κανονικὸ βῆμα. Χαμογελάει. Τὴν κυττάζουν εὐχαρίστως. Ἀλλὰ ἡ ὁμιλία δὲν εἶναι ἡ ἀσχολία ποὺ προτιμᾷ. Καὶ νά, ποὺ, παρὰ τὴν συνηθισμένη της ἠρεμία, τὸ βλέμμα της ἐμψυχώνεται, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της προδίδουν μιὰ ξαφνικὴ ἀνυπομονησία. Τί συμβαίνει; Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δίσκο μὲ τὰ πετὶ - φούρ.... Τὸ στομάχι της ἀγωνιᾷ.... Κυττᾶξτε τὰ χέρια της. Εἶναι πρισμένα, ἐξωτερικῶς λιπαρά, γυαλιστερά, κοντά, χοντρά. Τὰ δάκτυλα εἶναι πολὺ χοντρά, ἰδίως στὴν φάλαγγα ποὺ εἶναι κοντὰ στὴ παλάμη. Ἡ παλάμη εἶναι πιὰ πλατειὰ ἀπ' τὸ σύνολο τῶν δακτύλων.

Σηκῶστε τώρα τὰ μάτια στὰ χείλη τῆς νέας σας γνωριμίας. Εἶναι πολὺ παχουλά, ὑγρά, μαρτυροῦν τὴν ἀγάπη τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ καλοῦ φαγητοῦ.

Μαζὺ μ' αὐτὸ χοντρὴ μύτη συχνὰ ἀνασηκωμένη, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρωθώνων. Μὴν ὑπολογίζετε πολὺ στὴν ἀφοσίωσι αὐτῆς τῆς φίλης. Ἔχει σίγουρα ἀναντίρρητα κοινωνικὰ προτερήματα. Ξέρει νὰ δέχεται. Ἔχει στιγμὲς εὐτυχίας. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῆστε τὴ βοήθειάν της ὁποτεδήποτε καὶ γιὰ ὅτι δήποτε.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΛΑΙΜΑΡΓΗ

Σᾶς συστήσανε μιὰ νεαρὴ γυναῖκα γιὰ νὰ τὴν βοηθήσετε νὰ κάνῃ γνωριμίες. Τὴν νομίζουν δειλή, πολὺ δειλή. Ὄχι, εἶναι μόνο συμφεροντολόγος.

Ἀρνήθηκε νὰ βγάλῃ τὸ ἐπανωφόρι της. Κρατάει τὴν ὀμπρέλλα της. Εἶναι ἀδύνατη, κοκκαλιάρα. Ἔτεινε τὸ χέρι χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ ὁλόκληρο καὶ τὸ τράβηξε ἀμέσως.

Εἴχατε, ὡς τόσο τὸν καιρὸ νὰ παρατηρήσετε πὼς τὸ δέρμα αὐτῶν τῶν χεριῶν εἶναι ξηρὸ καὶ μάλιστα ρυτιδωμένο. Τὰ δάκτυλα εἶναι τετράγωνα στὴν ἄκρη τους, μακρυὰ καὶ ἀδύνατα, τὰ νύχια ἀπεριποίητα. Καμμιὰ φορὰ ὁ ἀντίχειρ χώνεται κάτω ἀπ' τὰ ἄλλα δάκτυλα.

Εἴδατε πὼς τοποθέτησε τὰ πόδια της ἀμέσως μόλις ἐκάθησε; Σφιγμένα, μὲ τὴν μύτη πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὰ πίσω, κάτω ἀπ' τὴν καρέκλα, ἐνῷ τὰ μπράτσα καὶ οἱ ἀγκῶνες σφίγγονται στὸ σῶμα της.

Χείλη λεπτά, μύτη κλειστή, μάτια βαθουλά, χειρονομίες συγκρατημένες. Δέρμα κιτρινισμένο, συχνὰ κακοπλυμένο. Ἡ ἀναπνοὴ φαίνεται πολὺ ἐλαφρά, ἀλλὰ ἰδίως ἡ ἔκπνοη εἶναι ἀδιόρατη.

Προσκαλέστε την, δέχεται. Προσφέρατέ της δῶρα, δέχεται. Τὰ μαζεύει ὅλα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν θὰ σᾶς προσκαλέσῃ καὶ δὲν θὰ σᾶς προσφέρῃ ποτὲ τίποτα.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ

Τὸ περπάτημά της εἶναι ἄνετο, ἡ φωνή της διαυγής, τὸ ἄρωμά της διαπεραστικό. Γέρνει μπροστά σας μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα, κάπως ἀλύγιστη. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ περιμένῃ πειά, διαλέγει τὴν καλλίτερη πολυθρόνα.

Στὸ χέρι, τὸ ὄρος τοῦ Διὸς εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο: δεῖγμα ὑπερηφανείας. Τὰ δάκτυλα εἶναι μακρυὰ καὶ λεῖα. Πλατειὰ στὴ βάσι καὶ μυτερὰ στὴν ἄκρη. Ὁ δείκτης, πολὺ μυτερός, διατάζει διαρκῶς. Τὰ ἄλλα δάκτυλα μένουν ἀκίνητα ἐνῷ οἱ κινήσεις τοῦ δείκτου, διπλασιάζονται συνοδευόμενες ἀπὸ μιὰ αὐταρχικὴ κίνησι τῆς μύτης τῶν ποδιῶν. Αὐτὰ τὰ πόδια ἄλλωστε εἶναι καλοκαμωμένα. Γενικῶς, μόλις καθήσει τὰ σταυρώνει.

Θαυμάστε τώρα τὸ πρόσωπο τῆς νέας σας φίλης. Μεγάλα μάτια, ὑγρὰ καὶ γελαστά. Τὰ βλέφαρα εἶναι βαρειά, οἱ βλεφαρίδες λεπτὲς καὶ μακρυές, τὰ μαλλιὰ λεπτά, κατσαρὰ (ἀνοικτὰ καστανὰ ἄν ἔχουν διατηρήσει τὸ φυσικό τους χρῶμα). Τὸ στόμα εἶναι λαίμαργο ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖ τίποτα. Τὰ δόντια εἶναι μεγάλα. Συχνὰ τὰ δύο μπροσθινὰ δόντια, τὰ ἐπάνω, εἶναι πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὰ ἄλλα. Μάγουλα παχουλὰ καὶ γερά.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ

Ἢ οἱ ἄνθρωποι τοῦ 20οῦ αἰῶνος

Ο ΠΙΕΡ Λεγκουβὲ ξεφώνισε:

— Ἔχεις μιὰ ὄψι σήμερα! Τί σοῦ συμβαίνει;

Ἐκεῖνος ποὺ ἡ ὄψι του ἦταν τόσο παράξενη, ὠνομαζόταν Ἀντρέ, Ἀντρὲ Φουρσέ. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ παληοῦ του φίλου κι' ἀφέθηκε νὰ πέσῃ βαρὺς σ' ἕνα κάθισμα, ὅπου κι' ἔμεινε ἀκίνητος καὶ μουγγός, ὅμοιος μὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Πόνου.

— Ἔ, λοιπόν, λέγε... τί σοῦ συμβαίνει!... ξανάπε ὁ Πιὲρ Λεγκουβέ.

— Τελείωσε!... ἀπάντησε τὸ ἄγαλμα τοῦ Πόνου.

— Ποιὸ τέλειωσε;

— Τὸ πᾶν!

Ὁ Πέτρος κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ.

— Ἡ Ζακελίνα;

— Ναί, ἡ Ζακελίνα!... Ὅλα τέλειωσαν μεταξύ μας! Δὲν μ' ἀγαπᾷ! Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτὲ πιά!... Κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν! Ἡ σκέψις της δὲν μ' ἀφίνει μέρα-νύχτα! Ἔχω χάσει τὴν ὄρεξί μου, τὸν ὕπνο μου, τὸ πᾶν! Εἶμαι ἄρρωστος!... Στάσου, ζυγίστηκα χθὲς γιὰ νὰ δῶ· ἔ, λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχω χάσει ὀκτακόσια γραμμάρια! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πολύ!...

— Τὰ εἶπες αὐτὰ τὰ πράγματα στὴ Ζακελίνα; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ναί!

— Καὶ λοιπόν;

— Λοιπόν, ἐκείνη μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι μ' ἕνα συμπονετικὸ ὕφος καὶ μοῦ εἶπε: «Φτωχέ μου Ἀντρέ!».

Ὁ Πέτρος κούνησε τὸ κεφάλι:

— Ἔχεις δίκηο...

— Βλέπεις!... Βλέπεις ὅτι ἡ Ζακελίνα δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά!... Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἄλλως τε καμμιὰ δὲν πρόκειται νὰ μ' ἀγαπήσῃ, ἐμένα...

— Κουταμάρες!... φώναξε ὁ Πιέρ.

— Δὲν εἶνε καθόλου κουταμάρες· εἶνε ἡ σωστὴ ἀλήθεια! Ποτὲ καὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ ρίξῃ τὰ μάτια της πάνω μου... Ὤ, ξέρω καλὰ τί θὰ μοῦ πῇς: δὲν εἶμαι οὔτε ἄσχημος, οὔτε ἄρρωστος, δὲν εἶμαι ἀσχημότερος ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἀλλά, τί τὰ θέλεις, φαίνεται πὼς αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Γιὰ ν' ἀρέσῃς σήμερα χρειάζεται κάτι, ποὺ μοῦ λείπει καὶ ποὺ οἱ Ἀμερικάνοι τὸ λένε σὲξ-ἀππήλ...

Ὁ Ἀντρὲ Φουρσὲ εἶπε ἀκόμα πολλά. Κι' ὅταν τελείωσε, ὁ Πιὲρ τοῦ εἶπε:

— Θὰ πρέπει νὰ πᾷς νὰ συμβουλευθῇς τὸν Λιντόρ. Τὸ δίχως ἄλλο κάτι θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ γιὰ σένα!

⁂

Ὁ μαίτρ-Λιντὸρ ὑποδέχθηκε τὸν Ἀντρὲ μὲ περίσσια εὐγένεια. Ἦταν ἕνας ψηλὸς γέρος, ποὺ, ἀφοῦ ἐπὶ σαράντα χρόνια ἔκαμε στὸ θέατρο τὸν ἐραστὴ καὶ γνώρισε ὅλες τὶς εὐτυχίες τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ σημείωσε τὶς μεγαλείτερες ἐρωτικὲς κατακτήσεις, τώρα, στὰ ἑξῆντα πέντε του χρόνια, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ θέατρο, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἕνα «Ἰνστιτοῦτον γοητείας».

— Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἴπατε, ἀγαπητὲ κύριε, δὲν μὲ παραξενεύει καὶ πολύ, εἶπε ὅταν ὁ Ἀντρὲ τοῦ ἐξέθεσε τὴν κατάστασι.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Ἀντρὲ λιγάκι πειραγμένος.

— Ἀλήθεια!... Ὅπως σᾶς βλέπω, δὲν ἔχετε τίποτε, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ γοητεύσῃ μιὰ γυναῖκα, καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ νέα. Στὴν ἀρχή, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς τὸ πῶ, φορᾶτε ἕνα κοστοῦμι... ἕνα κοστοῦμι... μὰ ἕνα κοστοῦμι....

— Ὤ!... ξέρετε, ἀγαπητέ μου μαίτρ, ἔκαμε ὁ Ἀντρέ, δὲν ἔχω δώσει ποτέ μου ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὸ ζήτημα τῆς ἀμφιέσεως. Ντύνομαι σ' ἕνα μικρὸ συνοικιακὸ ράφτη.

— Ἔ, λοιπόν!... θὰ χρειασθῇ ν' ἀφήσετε τὴ συνοικία, ἀπάντησε ὁ ἀγαπητὸς μαίτρ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σᾶς συμβουλεύω ν' ἀλλάξετε γνώμη γιὰ κεῖνο ποὺ ὀνομάζετε: ζήτημα ἀμφιέσεως. Τὸ ράσο δὲν κάνει βέβαια τὸν παπᾶ, ἀλλὰ κάνει τὸν... κομψὸ ἄνθρωπο. Λοιπόν, ἡ κομψότης, στὴν ὁποία οἱ γυναῖκες δίνουν μεγάλη προσοχή, εἶνε ζήτημα σπουδαῖο... Φορεῖτε μιὰ τόσο παράξενη γραβάτα!...

— Βρίσκετε, ἀγαπητὲ μαίτρ;

— Καὶ βέβαια, ἡ γραβάτα εἶνε ἡ μόνη μας κοκετταρία καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν διαλέγουμε μὲ μεγάλη προσοχή... Θὰ δεχθῆτε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὠφέλιμες συμβουλές, ἀκολουθῶντας τὰ μαθήματά μου γιὰ τὴ μόδα...

— Μαθήματα μόδας;

— Ναί. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ ξέρετε τί εἴδους φορεσιὰ πρέπει νὰ φοράῃ ὁ ἄνδρας στὴ μιὰ ἢ στὴν ἄλλη περίστασι τῆς ζωῆς του; Θὰ μάθετε, λοιπόν, σ' αὐτὰ τὰ μαθήματα πολλὰ ὄμορφα πράγματα καὶ πρῶτα-πρῶτα νὰ μιλᾶτε.

— Δὲν ξέρω νὰ μιλάω!... ἔκαμε ὁ Ἀντρὲ συγχυσμένος.

— Ἐσεῖς νομίζετε ὅτι ξέρετε, ἀλλὰ δὲν ξέρετε! Στὴν ἀρχὴ θὰ μάθετε νὰ ἀρθρώνετε τελείως τὶς συλλαβές. Ὕστερα θὰ καλλιεργήσετε τὴ φωνή σας... πολὺ σπουδαῖο πρᾶγμα ἡ φωνή. Σκεφθῆτε πὼς μερικοὶ σπῆκερς τοῦ ἀσυρμάτου ἐμπνέουν πραγματικὸ πάθος στὶς ἀκροάτριές τους, ποὺ δὲν τοὺς εἶδαν ποτέ!... Ἄλλο: ξέρετε νὰ βαδίζετε;

— Ἂν ξέρω νὰ βαδίζω!... Ἀλλά, ἀγαπητὲ μαίτρ, μοῦ φαίνεται πὼς...

— Θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως... Εὐαρεστηθῆτε νὰ κάμετε μερικὰ βήματα μπροστά μου... Φθάνει, εὐχαριστῶ! Λοιπόν, εἶνε ὅπως τὄλεγα: βαδίζετε βαρειὰ καὶ τρεμουλιαστά, σὰν ἕνας ἀγρότης μετὰ τὴ δουλειά... Τὸ βάδισμα, ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν εἶνε μόνον ἕνας τρόπος κινήσεως, ἀλλὰ εἶνε πρὸ πάντων ἕνα μέσον νὰ καταλαβαίνωμε τὸν χαρακτῆρα, τὴν προσωπικότητα τοῦ ἄλλου. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλει ν' ἀρέσῃ, πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ βαδίζῃ μὲ σιγουριά, μὲ διάκρισι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῆς σχολῆς μου, ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσω, θὰ σᾶς δώσῃ τὰ πρῶτα μαθήματα τοῦ σωστοῦ βαδίσματος.

— Τώρα ἀμέσως;

— Ὄχι, ἀλλὰ σὲ μερικὰ λεπτά. Πρώτη ἔρχεται ἡ τάξις τοῦ φλέρτ, ὕστερα ἡ τάξις τῆς ζηλοτυπίας κι' ὕστερα....

— Πῶς εἴπατε; Τάξις ζηλοτυπίας;

— Φυσικά!... Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ καλλίτερα ὅπλα. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξέρωμε νὰ τὴν μεταχειριζόμαστε κατὰ τὰς περιστάσεις... Ἀλλὰ θὰ δῆτε. Τώρα εὐαρεστηθῆτε νὰ μ' ἀκολουθήσετε.

⁂

Ἕξ ἑβδομάδες ἀργότερα, ὁ Ἀντρὲ Φουρσὲ ἐπισκεπτόταν ἐκ νέου τὸν Πιὲρ Λεγκουβέ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνεγνώρισε τὸν παληό του φίλο. Μπροστὰ στὰ μάτια του παρουσιάστηκε ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ἕνα εἶδος Μπροῦμμελ, βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του, μὲ κομψὲς κινήσεις, μὲ κυριαρχικὸ βλέμμα, μὲ φωνὴ θερμὴ καὶ περίφημα κουρδισμένη.

— Ἀκολούθησα τὴ συμβουλή σου, εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης, καὶ ἐμπιστεύθηκα τὸν ἑαυτό μου στὴ σοφία τοῦ καθηγητῆ Κλὼντ Λιντόρ. Βλέπεις τὸ ἀποτέλεσμα!

Ὁ Πιὲρ δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν κατάπληξί του:

— Μὰ αὐτὴ εἶνε πραγματικὴ μεταμόρφωσις!... Τώρα ἐλπίζω νὰ μὴ νοιάζεσαι καθόλου γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ζακελίνας, ἔκαμε.

Τότε ὁ γόης τὸν κύτταξε μὲ ὕφος κατάπληκτο κ' ὕστερα, μὲ τόνο ἀναντίρρητα εἰλικρινῆ:

— Τὴ Ζακελίνα; Μὰ γιὰ ποιὰ Ζακελίνα μιλᾶς;... Δὲν σὲ καταλαβαίνω...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ PAULE HUTZLER

[Συνεχίζουμε τὴν ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα τῆς Paule Hutzler γιὰ τὶς 'Αμερικανίδες. 'Η διακεκριμένη Γαλλὶς δημοσιογραφος μᾶς παρουσιάζει πράγματι τοὺς διαφόρους τύπους γυναικῶν τοῦ Νέου Κόσμου μὲ τὸν πιὸ συναρπαστικὸ τρόπο].

Γ'.

ΠΩΛΕΤΤ, Η ΜΑΝΙΚΥΡΙΣΤ

ΣΚΥΜΜΕΝΗ ἀτέλειωτες ὧρες ἀπάνω σὲ ἄεργα χέρια ἡ Πωλὲττ ξέρει νὰ τοποθετῇ τὸ βερνίκι στὰ νύχια, ὅπως καμμιὰ ἄλλη. Εἶνε 21 ἐτῶν. 'Εργάζεται ἀπὸ δέκα πέντε ἐτῶν καὶ δὲν ὑπάρχει ἡμέρα ποὺ δὲν ἔρριξε ἕνα νόμισμα στὸν κουμπαρᾶ της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσῃ μ' αὐτὲς τὶς οἰκονομίες ν' ἀποκτήσῃ μιὰ μέρα ἕνα κατάστημα δικό της, πιὸ ὡραῖο ἀκόμα ἀπὸ τὸ 'Ινστιτοῦτο Καλλονῆς τοῦ Μάριο Ζερὲζ, ποὺ ὡς τόσο περνάει πὼς ἔχει μιὰ πολὺ ἀριστοκρατικὴ πελατεία.

Μιλάει λίγο γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ τῆς ἀρέσει νὰ λέῃ πὼς βοηθεῖ τὴ μητέρα της στὸ νοικοκυριὸ καὶ πὼς παίζει χαρτιὰ μὲ τοὺς ἀδελφούς της, ὅταν ὁ νέος ποὺ ἔχει προσφερθῆ ὡς καβαλλιέρος της δὲν τὴν πηγαίνει στὸν κινηματογράφο.

Ντύνεται ἁπλᾶ μ' ἕνα φόρεμα κι' ἕνα ἐπανωφόρι ἔξη δολλαρίων, ἀγορασμένο στοῦ Μακὺς ἢ στοῦ Κλάϊν. Τὰ καινούρια της φορέματα τ' ἀφίνει γιὰ ὅταν θὰ βγῇ μὲ τὸν καβαλλιέρο της ἢ γιὰ τὸν Κυριακάτικο περίπατι

Τὸ μεσημέρι τρώγει στὸ κατάστημα ἕνα σάνδουϊτς καὶ πίνει ἕνα φλυτζάνι τσάϊ. 'Η μητέρα της προετοιμάζει ἕνα ἐξαίρετο φαγητὸ γιὰ τὸ βράδυ. Πέφτει στὸ κρεββάτι της ἀπὸ τὶς δέκα, ἀφοῦ πάρῃ τὸ μπάνιο της καὶ κάνει στὰ μαλλιά της μιὰ καλὴ «μὶζ-άν-πλί».

Τότε ὀνειρεύεται, ὀνειρεύεται ὅλες τὶς νύχτες... 'Ωνειρεύθηκε πὼς ἔτρεχε σ' ἕνα πράσινο χωράφι στὴν ἐξοχή, πὼς ὁλόασπρα σκυλιὰ ἔτρεχαν, γαυγίζοντας χαρούμενα ὁλόγυρά της. Φοροῦσε ἕνα πλατὺ ἐλαφρὸ φόρεμα μὲ βοῦλες μπλὲ σὰν τὸν οὐρανό. ῏Ηταν οἱ θερινὲς διακοπές. Πήγαινε περίπατο στὸν Οὔδσωνα, μὲ μιὰ ὡραία βάρκα, ἀναπαυτική, γεμάτη μαξιλάρια, μιὰ μέρα γεμάτη ἥλιο, γεμάτη κελαδήματα πουλιῶν... Σκέπτεται ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ κοιμᾶται. Τὰ σκέπτεται καὶ στὸ παληὸ «μετρὸ» ποὺ τὴν πηγαίνει στὴν ἐργασία της...

'Η Πωλὲττ εἶναι αἰσθηματικὴ καὶ θρήσκα. Τὴν Κυριακὴ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία πρὶν πάῃ στὸν κινηματογράφο. Θαυμάζει τὸν Γκάρυ Κοῦπερ καὶ τὸν Κλὰρκ Γκέϊμπλ. Ὅταν περνάῃ μπροστὰ στὶς βιτρίνες ὅπου εἶνε ἐκτεθειμένα νυφικὰ φορέματα, φαντάζεται τὸν ἑαυτό της στολισμένο μὲ ἀτλάζια καὶ τοῦλια, στὸ μπράτσο τοῦ ἥρωος τοῦ τελευταίου φίλμ.

Ὅταν κοκκινίζοντας ὁ καβαλλιέρος της ποὺ συγκινεῖται ἀπ' τὴ σιωπὴ τῆς νέας, τὴν ἀποσπᾶ ἀπὸ τὴ βιτρίνα, ἡ Πωλὲττ σκέπτεται πὼς ἴσως θὰ εἶνε αὐτός. 'Αλλὰ ἔχει μιὰ πολὺ μικρὴ θέσι καὶ ἡ Πωλὲττ νομίζει πὼς θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ εἶνε ἑκατομμυριοῦχος γιὰ νὰ γίνη ἕνας καλὸς σύζυγος.

Ποιὸς ξέρει, σὲ δύο, τρία χρόνια...

ΚΑΘΡΗΝ, Η ΠΩΛΗΤΡΙΑ

Μιὰ ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχὴ συνενώνει τοὺς προσκεκλημένους μιᾶς πλούσιας οἰκογενείας τῆς Νέας 'Υόρκης. 'Η πιὸ εὔθυμη, ἡ πιὸ πνευματώδης εἶνε μιὰ νέα μὲ ὄψι ἐπιφυλακτική. 'Ονομάζεται Κατερίνα, εἶνε μορφωμένη καὶ ἔξυπνη. Ἔμαθα ἀργότερα πὼς ἡ οἰκογένειά της εἶχε σχεδὸν καταστραφῆ καὶ ὅτι αὐτὴ ἐργαζόταν ὡς πωλήτρια—διερμηνεὺς σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα τῆς 5ης Λεωφόρου στὸ τμῆμα τῶν φορεμάτων σπόρ.

Ξανασυνάντησα τὴν Κατερίνα στοῦ Σάκς. 'Αγαπᾶ τὸ ἐπάγγελμά της, δὲν ὑποφέρει ἀπὸ τὴ νέα της ζωή. Ἂν καὶ δὲν ἦταν συνηθισμένη στὶς οἰκονομίες.

Ἔχει ἕνα μικρὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα δωμάτιο, ἕνα σαλονάκι, μιὰ αἴθουσα λουτροῦ καὶ μιὰ κουζίνα ποὺ ἔχει ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο καὶ ἠλεκτρικὸ φοῦρνο. Θεωρεῖ τὸν ἑαυτό της πιὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ τὰς συναδέλφους της ποὺ γιὰ νὰ κάνουν οἰκονομία στὸ ἐνοίκιο κατοικοῦν ἀνὰ δύο. 'Επροσκάλεσε κοντά της τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της ποὺ ἀγαπᾶ πολύ. Εἶνε μιὰ ζωὴ γεμάτη στοργή.

Φεύγει στὶς 8 τὸ πρωΐ, ἀφοῦ πιῇ ἕνα φλυτζάνι τσάϊ καὶ περπατεῖ τρία τέταρτα τῆς ὥρας πρὶν πάῃ στὴν ἐργασία της. Τὸ μεσημέρι γευματίζει στὸ καφενεῖο ποὺ εἶνε ἐπίτηδες γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους μ' ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, λίγο ψάρι, λίγο φροῦτο. Αὐτὸ τῆς στοιχίζει 15 ἕως 20 σέντς. Τὸ οἰκογενειακὸ δεῖπνο εἶνε τὸ ἴδιο ἁπλό, ἀλλὰ σερβιρισμένο μὲ ὡραῖα σερβίτσια, ἀνάμνησις μιᾶς παιδικῆς ἡλικίας πιὸ ἄνετης.

Στὶς 5 ½ εἶνε ἐλεύθερη καὶ δοκιμάζει τὴ χαρὰ τοῦ νὰ μὴ κάνῃ τίποτα συναντῶντας τὶς φίλες της στὶς αἴθουσες τοῦ [illegible] ἢ στὰ

ΚΑΘΡΗΝ, Η ΠΩΛΗΤΡΙΑ...

μπάρ, ὅπου συζητοῦν γιὰ τὰ τελευταῖα φίλμ καπνίζοντας καὶ πίνοντας οὐΐσκυ.

'Αγοράζει τὰ καλλυντικά της στοῦ Οὐόλγορθ, ὅπου δὲν στοιχίζουν περισσότερο ἀπὸ 5 ἢ 10 σέντς. Εἶνε θαυμάσια, ἡ διαφορὰ εἶνε πὼς τὰ κουτιὰ ἢ τὰ βάζα δὲν εἶνε πολυτελῆ. Γιὰ τὸ ντύσιμό της παίρνει τὸ λεωφορεῖο ὥς τὴν 14η ὁδό, ὅπου ἀνακαλύπτει μεταξὺ ἀναρίθμητων καταστημάτων κορσὰζ καὶ καπέλλα μὲ ἕνα δολλάριο, γάντια στὴν ἴδια ἐπίσης τιμὴ καὶ ἕνα φόρεμα μὲ 8 δολλάρια. 'Επειδὴ εἶνε συνηθισμένη ἀπὸ τὰ κομψὰ μοντέλλα, ἡ ἐκλογή της εἶνε πάντα ἐπιτυχημένη καὶ οἱ ἴδιες οἱ πελάτισσές της τὴν θαυμάζουν.

Τὸ βράδυ τῆς εἶνε ἰδιαίτερα εὐχάριστο γιατὶ ξεκουράζεται στὴν ταράτσα ποὺ ἔχει μεταβληθῆ σὲ κρεμαστὸ κῆπο, ἀπ' ὅπου ἀποθαυμάζει τὸ πανόραμα τῆς Νέας 'Υόρκης.

Διαβάζει μὲ πάθος γαλλικὰ βιβλία. Εἶνε εὐτυχισμένη.

ΚΑΙΗ : ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὸ «Γκαλὰ» τῶν ἐγκαινίων τοῦ διεθνοῦς Καζίνου συνήντησα τὴν Καίη.

Εἶναι φίλη τῆς Κατερίνας. Εἴμεθα προσκαλεσμένες νὰ πάρωμε τὸ οὐΐσκυ μεταξὺ 4 καὶ 5. 'Η λεωφόρος Πὰρκ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες λεωφόρους τῆς Νέας 'Υόρκης, μὲ τὰ πιὸ ὡραῖα σπίτια. 'Η Καίη μὲ ὁδηγεῖ στοὺς γονεῖς της, ποὺ σήμερα δίδουν ἕνα μπρίτζ.

'Η Καίη διψᾷ πάντοτε, λατρεύει τὸ οὐΐσκυ. Κάθε φορὰ ποὺ ἀδειάζει τὸ ποτῆρι της, ρίχνει μιὰ φευγαλέα ματιὰ στὸν καθρέπτη, ὅπου διαγράφεται ἡ σιλουέττα της σφιγμένη σ' ἕνα πολὺ κομψὸ μαῦρο φόρεμα.

Φοβᾶται μήπως παχύνει καὶ δὲν τρώγει παρὰ μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ στερηθῇ τὸ κάπνισμα καὶ τὸ οὐΐσκυ.

'Ανεβήκαμε στὸ δωμάτιό της. Ἕνα φωτεινὸ δωμάτιο μὲ μεταξωτὲς κουρτίνες. Ἕνα γραφεῖο, ἕνα κρεββάτι, μιὰ τουαλέττα καὶ μιὰ πολυθρόνα, ἀποτελοῦν ὅλη τὴν ἐπίπλωσι.

'Η Καίη χθὲς κοιμήθηκε στὶς τρεῖς καὶ μισὴ τὸ πρωΐ. 'Η Καίη εἶναι κουρασμένη. Πρὸ ὀλίγου, ἐνῷ ἐξύριζε τὶς γάμπες της, πρὶν φορέσῃ τὶς κάλτσες της, κόπηκε...

Μπροστὰ στὴν τουαλέττα της διορθώνει λίγο τὸ μακιγιάζ της. Δὲν ὑπάρχει καλλυντικὸ ποὺ νὰ μὴ τὸ ἐδοκίμασε ἡ Καίη. Πολυάριθμα μπουκαλάκια καὶ βαζάκια στὴν τουαλέττα της περιέχουν τὰ διάφορα μίγματα ποὺ ἐδημιούργησε γι' αὐτὴν ἡ 'Ελίζαμπετ Ἄρντεν. Τὸ δέρμα της εἶναι σὰν βελουδένιο, εἶναι ἀλήθεια πολὺ ὡραῖα. Ξαφνικά, βγάζει μιὰ φωνή. ἔσπασε ἕνα νύχι, θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔπαθε κάποια μεγάλη καταστροφή... 'Αλλὰ εἶναι ἀλήθεια, τὰ χέρια της εἶναι πραγματικὰ κομψοτεχνήματα. Τὴν παρηγοροῦμε ὅσο μποροῦμε. Ξεχνάει τὴ λύπη της, διηγῶντας μας πὼς παράγγειλε τὰ φορέματά της ἀπ' εὐθείας στὸ Παρίσι, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἀληθινὰ εὐτυχισμένη μιὰ γυναῖκα τῆς Νέας 'Υόρκης. Ἔχει τέσσερα ἐπανωφόρια ἀπὸ γοῦνα καὶ δὲν ξέρει ποιὸ νὰ προτιμήσῃ... Εἶδε ἕνα πέμπτο στοῦ Ρεβιγιόν, ποὺ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

Πηγαίνομε στὸ μπάρ, ὅπου μᾶς περιμένουν τρεῖς ἄλλες φίλες. Εἶναι σκοτεινά, ἡ μουσικὴ παίζει γλυκά. Τότε ἡ Καίη, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο προορισμὸ παρὰ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸν ἑαυτό της, μὲ τὴν ὀμορφιά της, μᾶς μιλεῖ τώρα γιὰ τὴν ἀδελφή της, ποὺ παντρεύθηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ μ' ἕνα νέο ἐργατικό, ἀλλὰ πολὺ λίγο πλούσιο. 'Η Καίη εἶναι γεμάτη θαυμασμὸ γιὰ τὴν νεοπανδρευμένη ἀδελφή της, πού, μεγαλωμένη σὰν κι' αὐτὴ μὲ πολυτέλεια, ὑποχρεώθηκε ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἀπὸ ἔρωτα, νὰ στρώνῃ τὸ κρεββάτι της, νὰ καθαρίζῃ τὸ σπίτι της, νὰ μαγειρεύῃ. «Εἶναι ἐκπληκτικό! λέει ἡ Καίη. Τὸ σπίτι της εἶναι θαυμάσιο καὶ τὸ γλύκυσμα ἦταν ἔξοχο!».

'Η Καίη ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ πανδρευθῇ. Κι' ἂν ἀκόμα τῆς συμβῇ ἀτυχία, θὰ ξέρῃ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα τὸ ἴδιο καλά, ὅπως ἡ ἀδελφή της, γιατὶ μιὰ 'Αμερικανίδα ξέρει πάντα νὰ προσαρμόζεται χωρὶς δάκρυα σὲ ὅλες τὶς καταστάσεις. Στὶς πιὸ καλές, ὅσο καὶ στὶς πιὸ κακές!

ΤΖΟΕΛΛΑ : Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

'Η Τζοέλλα, μετὰ δέκα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, λατρεύει τὸν σύζυγό της, ὅπως τὴν πρώτη ἡμέρα. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ἡ ἀμερικανικὴ συζυγικὴ ζωὴ δὲν προσβάλλεται ποτὲ ἀπ' τὴ μονοτονία! Ἔτσι, πέρυσι, οἱ δυὸ σύζυγοι ἐπέβαλαν στὸν ἑαυτό τους συζυγικὲς διακοπές: 'Η Τζοέλλα πῆγε στὸ Χόλλυγουντ καὶ ὁ Ζυλιὲν στὸ Παρίσι. 'Ο χωρισμὸς ἦταν δυσάρεστος, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία τους ὅταν ξαναειδωθήκανε ἦταν ἀπέραντη.

'Ο Ζυλιὲν διευθύνει μιὰ γκαλερὶ ζωγραφικῆς, ποὺ ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἡ Τζοέλλα συνεργάζεται μαζί του.

Ξυπνάει στὶς 7.30, πηγαίνει νὰ φιλήσῃ τὸ τελευταῖο της μωρὸ στὴν κούνια του, μαλώνει μὲ τὴν νταντᾶ καὶ μὲ τοὺς δυὸ «μεγάλους» ποὺ κάνουν ἀταξίες. Τοὺς πηγαίνει μόνη της στὸ σχολεῖο. Ὅταν ἐκτελέσῃ αὐτὸ τὸ καθῆκον, πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸ πρόγευμά της στὸ ὕπαιθρο, στὸ καφενεῖο τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου : αὐγὰ μὲ μπάκον, τσάϊ, φροῦτα. Ἔπειτα θὰ περάσῃ ἀπ' τὴν Τράπεζα, ἔπειτα θὰ πάῃ νὰ συμβουλεύσῃ τοὺς ἐργάτες ποὺ βάφουν τὴν Γκαλερί, ἔπειτα ἀπὸ κεῖ θὰ πάῃ στὸ ράφτη νὰ ἐπιβλέψῃ τὴ δοκιμὴ ἑνὸς φράκου, γιατὶ ἐννοεῖ νὰ εἶναι ὁ ἄνδρας της ντυμένος πάντοτε ἄμεμπτα.

Τὸ μεσημέρι θὰ πάρῃ τὸ χυμὸ ἑνὸς καρποῦ καὶ ἕνα σάνδουϊτς, ἐκτὸς ἂν εἶναι προσκαλεσμένη στὸ ἑστιατόριο, ὅπου θὰ πάρῃ ἕνα γεῦμα ποὺ ἀδυνατίζει.

Στὸ σπίτι, αὐτὴ παίζει τὸν ρόλο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἔχει ἕνα εἰσόδημα 1000 δολλαρίων τὸ μῆνα γιὰ τὸ σπίτι, ἐπὶ πλέον 100 δολλάρια γιὰ τὰ προσωπικά της ἔξοδα. 'Ο σύζυγός της κερδίζει περὶ τὶς 3000 δολλάρια τὸ ἔτος, ποὺ διαθέτει στὴν προσωπική του χρῆσι. 'Η Τζοέλλα ἔχει οἰκονομικὲς ἀρχὲς καὶ ξοδεύει ἀδιάκοπα.

— Ἕνα κοστοῦμι 100 δολλαρίων διαρκεῖ ἔξη χρόνια — λέγει — ἐνῷ ἕνα ἄλλο στὴ μισὴ τιμὴ δὲν διαρκεῖ οὔτε ἕνα χρόνο.

Τὸ ἐνοίκιο γιὰ τὸ διαμέρισμα — 8 δωμάτια, 3 αἴθουσες λουτροῦ — εἶναι 3.500 δολλάρια, καὶ εἶναι φθηνὸ γιατὶ βρίσκεται στὸ τρίτο πάτωμα. Ἔχει μιὰ μαγείρισσα, μιὰ καμαριέρα καὶ μιὰ νταντᾶ, ποὺ πληρώνει ἀναλόγως 80, 70 καὶ 100 δολλάρια.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ περιορίζει τὰ δικά της ἔξοδα, ντύνεται πάντα μαῦρα γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴ δαπάνη καὶ βεβαιώνει πὼς τῆς εἶναι ἀδιάφορο ἂν τὴν δοῦν τέσσερες φορὲς μὲ τὸ ἴδιο μαῦρο ταγιέρ. Αὐτὸ ποὺ φορεῖ τῆς ἔχει κοστίσει 50 δολλάρια, τὸ καπέλλο της 18.

'Εκεῖ ποὺ ξέρει πὼς κάνει τρέλλα, εἶναι ὅταν παραγγέλνῃ «σουτιὲν-γκὸρζ» πρὸς 11 δολλάρια, ἀλλὰ λέει πὼς ἕνα φόρεμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὡραῖο παρὰ ἐπάνω σ' ἕνα ὡραῖο στῆθος.

Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο πηγαίνει στὸ 'Ινστιτοῦτο Καλλονῆς καὶ ἀφιερώνει κάθε ἑβδομάδα μερικὲς στιγμὲς στὸν κομμωτὴ καὶ στὴν μανικύρ.

— Εἴμαστε τόσο πτωχοί, ἀναστενάζει ἡ Τζοέλλα, ἀγοράζοντας ἕνα ἐπίχρυσο κολλιέ, ποὺ τὴν κάνει πιὸ πτωχὴ ἀκόμα κατὰ 10 δολλάρια.

Τὸ ἀπόγευμα πηγαίνει γιὰ τὸ τσάϊ ἢ τὸ κοκταίηλ, ἐκτὸς ἂν δὲν ποζάρῃ γιὰ κανένα ζωγράφο ἢ κανένα γλύπτη, καὶ γρήγορα γυρίζει στὴν γκαλερὶ τοῦ συζύγου της.

'Η ὥρα τοῦ δείπνου συγκεντρώνει στὸ τραπέζι ὅλη τὴν οἰκογένεια. 'Ο σύζυγός της ὑποφέρει ἀπὸ τὸ στομάχι του, ὅπως ὅλοι οἱ 'Αμερικανοί. 'Η βραδυὰ θὰ περάσῃ σὲ φιλικὰ σπίτια ἢ σὲ νυκτερινὰ κέντρα ἢ στὸ ντάνσιγκ.

'Η Τζοέλλα ἔχει μιὰ ἔννοια: νὰ βρῇ μιὰ ἐργασία ἀνεξάρτητη καὶ νὰ κερδίσῃ πολλὰ χρήματα, γιὰ νὰ κάνῃ ταξείδια.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ...

ΕΚΦΡΑΣΙΣ — ΤΟ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΓΙΑ Ν' ΑΡΕΣΕΤΕ

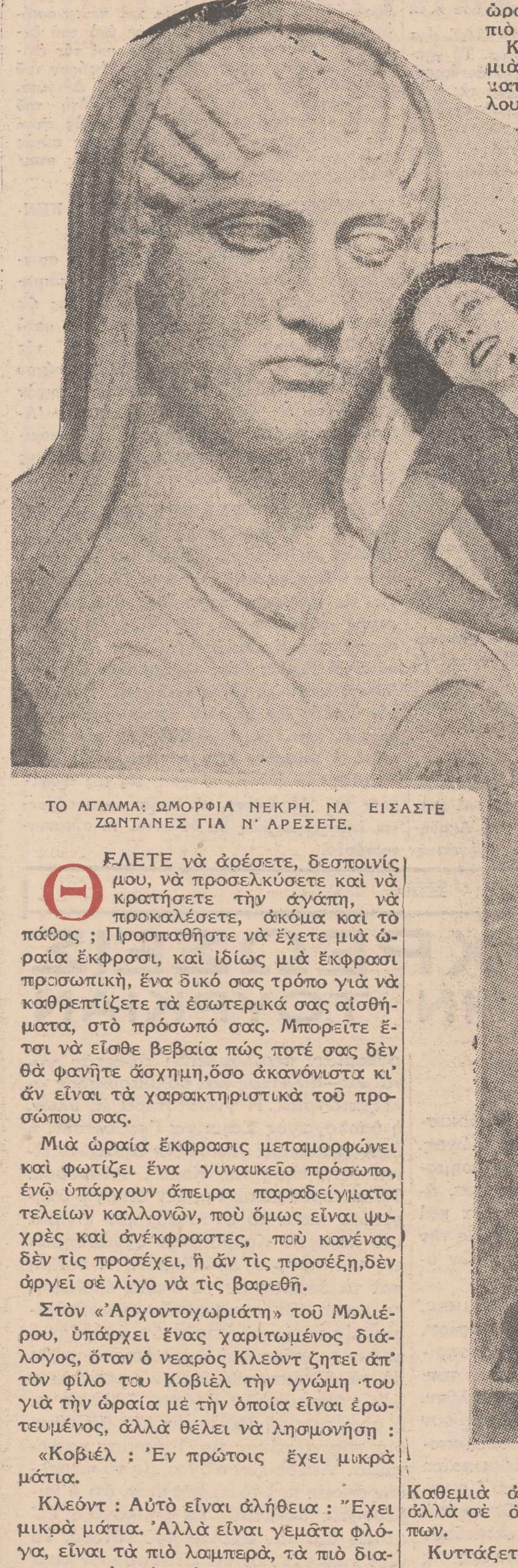

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ: ΩΜΟΡΦΙΑ ΝΕΚΡΗ. ΝΑ ΕΙΣΑΣΤΕ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΓΙΑ Ν' ΑΡΕΣΕΤΕ.

ΘΕΛΕΤΕ νὰ ἀρέσετε, δεσποινίς μου, νὰ προσελκύσετε καὶ νὰ κρατήσετε τὴν ἀγάπη, νὰ προκαλέσετε, ἀκόμα καὶ τὸ πάθος ; Προσπαθῆστε νὰ ἔχετε μιὰ ὡραία ἔκφρασι, καὶ ἰδίως μιὰ ἔκφρασι προσωπική, ἕνα δικό σας τρόπο γιὰ νὰ καθρεπτίζετε τὰ ἐσωτερικά σας αἰσθήματα, στὸ πρόσωπό σας. Μπορεῖτε ἔτσι νὰ εἶσθε βεβαία πὼς ποτέ σας δὲν θὰ φανῆτε ἄσχημη, ὅσο ἀκανόνιστα κι' ἂν εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σας.

Μιὰ ὡραία ἔκφρασις μεταμορφώνει καὶ φωτίζει ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο, ἐνῷ ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα τελείων καλλονῶν, ποὺ ὅμως εἶναι ψυχρὲς καὶ ἀνέκφραστες, ποὺ κανένας δὲν τὶς προσέχει, ἢ ἂν τὶς προσέξῃ, δὲν ἀργεῖ σὲ λίγο νὰ τὶς βαρεθῇ.

Στὸν «'Αρχοντοχωριάτη» τοῦ Μολιέρου, ὑπάρχει ἕνας χαριτωμένος διάλογος, ὅταν ὁ νεαρὸς Κλεὸντ ζητεῖ ἀπ' τὸν φίλο του Κοβιὲλ τὴν γνώμη του γιὰ τὴν ὡραία μὲ τὴν ὁποία εἶναι ἐρωτευμένος, ἀλλὰ θέλει νὰ λησμονήσῃ :

«Κοβιέλ : 'Εν πρώτοις ἔχει μικρὰ μάτια.

Κλεόντ : Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια : Ἔχει μικρὰ μάτια. 'Αλλὰ εἶναι γεμᾶτα φλόγα, εἶναι τὰ πιὸ λαμπερά, τὰ πιὸ διαπεραστικά, τὰ πιὸ γοητευτικὰ μάτια τοῦ κόσμου...

Κοβιὲλ : Ἔχει μεγάλο στόμα.

Κλεόντ : Ναί, ἀλλὰ ἔχει τέτοια χάρι ποὺ δὲν ὑπάρχει σὲ κανένα ἄλλο στόμα. Καὶ τὸ στόμα αὐτὸ ἐμπνέει πόθους, εἶναι τὸ πιὸ ἑλκυστικό, τὸ πιὸ ἐρωτικὸ στόμα τοῦ κόσμου...».

Καὶ ὁ διάλογος ἐξακολουθεῖ στὸν ἴδιο τόνο. Καὶ ὁ Κοβιὲλ συμπεραίνει πολὺ σωστά, πὼς ὁ Κλεὸντ ἀγαπάει ἀκόμα τὴν χαριτωμένη του ἀχάριστη.

'Εμεῖς, ἀπ' αὐτὸ μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε, πὼς ἡ ἀχάριστη αὐτὴ θὰ εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἐξαιρετικὰ ἑλκυστική, ποὺ ἡ ἀπροσδιόριστη γοητεία της, ξέφυγε τὴν ἀνάλυσι. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν : Εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἀληθινῆς γοητείας.

Συλλέξαμε ἐδῶ φωτογραφίες γυναικῶν, ποὺ δὲν διαλέχθηκαν ἀπ' τὶς πιὸ ὡραῖες, ἀλλὰ σίγουρες ἀπ' τὶς πιὸ ἐκφραστικὲς ποὺ γνωρίζομε.

Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐκφράζει μιὰ διαφορετικὴ ψυχή, αἰσθήματα βαθειὰ καὶ ποικίλα, ἄλλους πόθους, ἄλλα ὄνειρα.

Καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς μπορεῖ ν' ἀρέσῃ, ἀλλὰ σὲ ἄλλους χαρακτῆρες ἀνθρώπων.

Κυττάξετε τις προσεκτικά : Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς κάτι θὰ βρῆτε σ' αὐτὲς ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας ἢ τὶς φίλες σας.

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

'Η ὡραία ξανθούλα ποὺ χαμογελᾶ μ' ὅλα της τὰ δόντια, καὶ ἀποστρέφει πονηρὰ τὸ βλέμμα της, δὲν γυρεύει νὰ σᾶς κάνῃ νὰ συμμερισθῆτε σοβαρὲς ἐντυπώσεις. Εἶναι εὐτυχισμένη ποὺ εἶναι δροσερή, νέα, καὶ ποὺ ἀρέσει αὐθόρμητα μὲ τὴ χαριτωμένη της φυσιογνωμία.

'Η μικρή της κίνησις τοῦ κεφαλιοῦ λέει πολλὰ γιὰ τὴν κοκετταρία της ποὺ εἶναι ἀπὸ ἔνστικτο. 'Αλλὰ βλέποντάς την κανείς, αἰσθάνεται πὼς εἶναι καλή, καὶ πὼς ἡ εὐθυμία της μπορεῖ νὰ γίνῃ κάποτε καὶ τρυφερότης. (Εἰκὼν 1).

Η ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

'Εντελῶς διαφορετικὴ ἀποκαλύπτεται ἡ ἤδη πιὸ ὥριμη, πιὸ πεπειραμένη ψυχὴ τῆς ἄλλης ὡραίας μελαχροινῆς ὀνειροπόλου (εἰκὼν 2) ποὺ τὸ βαθύ της βλέμμα βυθίζεται στὸ δικό σας μ' ἕνα εἶδος ἀνήσυχης λύπης.

'Αγαπᾶ, ὑποφέρει, φοβᾶται πὼς θὰ κάνῃ κάποιον νὰ ὑποφέρῃ ; Εἶναι, σίγουρα, ὅλα αὐτὰ μαζύ. Τὸ λεπτὸ στόμα προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἀντιλέγει στὸ στόμα.

Η ΠΟΝΗΡΗ

'Αλλὰ νὰ μιὰ ποὺ τὸ γέλοιο της εἶναι μεταδοτικό, ποὺ ἡ πονηρία της μαστιγώνει καὶ ἐμψυχώνει : Ξέρει τόσο καλὰ νὰ περιγελᾷ ! Δέχεται νὰ τῆς λένε πὼς εἶναι «κακιά», πὼς εἶναι «ἄσχημη», πὼς εἶναι «γενναῖος δαίμονας»... Ξέρει καλὰ πὼς κανεὶς δὲν πιστεύει τίποτα ἀπ' αὐτά, πὼς παντοῦ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἄφιξί της γιὰ νὰ διασκεδάσουν, γιὰ νὰ βροῦν τὴ ζωὴ ὡραία. Τὰ μάτια της λαμπυρίζουν ἀπὸ πονηρία, λακάκια σχηματίζονται στὰ μάγουλά της, ἡ μικρή, κοντή της μύτη διασκεδάζει μὲ τὴν ἀναίδειά της... «Γελάει, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο κακὸ ποὺ κάνει...», λέει ἕνα τραγουδάκι. (Εἰκὼν 3).

Ν ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΗ

Εἶναι ψυχρὴ ἢ αἰσθηματική ; Αὐτὸ ποὺ εἶναι βέβαιο, εἶναι πὼς συγκινεῖ τὶς καρδιές, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς συγκινεῖται ἡ ἴδια.

Ἕνα μεγάλο μέτωπο γεμᾶτο ἐξυπνάδα, μάτια ψυχρά, στόμα σφιγμένο... Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἀποσπάσῃ κανεὶς αὐτὸ ποὺ κρύβει. Οἱ ποιηταὶ γυρεύουν μὲ πάθος τὸ αἴνιγμα αὐτῆς τῆς σφιγγός. Μπορεῖ ὅμως, ἁπλούστατα, τὸ αἴνιγμα αὐτὸ νὰ μὴ εἶναι παρὰ μιὰ μεγάλη δειλία.

Η ΔΥΝΑΤΗ

Μιλοῦν ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν γυναικεία ἀδυναμία. 'Υπάρχουν ὅμως γυναῖκες πολὺ δυνατὲς ποὺ γοητεύουν μὲ τὴ θέλησί τους, μὲ τὴ σταθερότητά τους. 'Η νέα ποὺ βλέπετε ἐδῶ, ποὺ ἀκουμπᾶ τὸ σαγόνι στὸ χέρι της (εἰκὼν 5) εἶναι ὁ ἤρεμος, ἀλλὰ τέλειος τύπος τοῦ «γεροῦ κεφαλιοῦ», τῆς ἀποφασιστικῆς γυναίκας, μὲ τὸ ἀσφαλὲς βλέμμα καὶ τὸν ὑγιᾶ νοῦ.

Νομίζετε πὼς δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι ποὺ ἐκτιμοῦν αὐτὰ τὰ ὡραῖα προτερήματα ;

'Υπάρχουν. Καὶ τόσο πιὸ πολλοὶ μάλιστα, ὅσο ἡ ζωὴ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δύσκολη, καὶ ὁ ἄνδρας ζητεῖ ἀπὸ τὴν σύντροφό του ὄχι μόνο τρυφερότητα, ἀλλὰ καὶ στήριγμα.

Η ΑΦΕΛΗΣ

'Ωστόσο ἡ ἀφέλεια ἀρέσει πάντα. Συμβολίζει τὴν νεότητα, τὴν ἄνοιξι, μὲ τὴν ὑπόξυνη γοητεία της καὶ τὶς ἀθῶες της ἰδιοτροπίες.

Γεννιέται κανεὶς ἀφελής.... ἀλλὰ καὶ μένει. Εἶναι μᾶλλον ζήτημα χαρακτῆρος παρὰ ζήτημα ἡλικίας.

Θαυμᾶστε τὴν χαριτωμένη μικροῦλα ποὺ ἀκουμπάει στὸν καθρέπτη. Εἶναι τὸ «πράσινο φροῦτο» σ' ὅλη του τὴν προκλητικὴ χάρι, μικρὸ κορίτσι, ἀλλὰ ἤδη πολὺ γυναῖκα, ἢ ἴσως γυναῖκα ποὺ ἔμεινε παιδί... Τὰ παιδικά της μάτια, τὸ ρόδινο στόμα της, ἀναπολοῦν τὴν ἄνοιξι.

Σὲ ποιὰν θέλετε νὰ μοιάσετε φίλη ἀναγνώστρια ; Κυτταχθῆτε καλὰ καὶ ὁμολογῆστε πὼς προτιμᾶτε νὰ μοιάζετε μὲ τὸν ἑαυτό σας, μὲ τὸν ἀληθινό σας χαρακτῆρα. Ναί, σ' αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα πρέπει νὰ μοιάζετε, σὲ κανένα ἄλλον.

'Η χειρότερη ἔκφρασις εἶναι ἡ ψεύτικη ἔκφρασις ποὺ προσαρμόζεται στὸ πρόσωπο σὰν μάσκα, ἀλλὰ ποὺ τὸ ἐπίπλαστό της προδίδεται πάντα.

Κι' ἔπειτα, αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα ἕνα σφάλμα καὶ ἀκόμη κι' ἕνας κίνδυνος; Γιατὶ νὰ προσπαθοῦμε ν' ἀρέσωμε σὲ ἄλλους ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς ταιριάζουν, ποὺ ἔχουν μαζύ μας ψυχικὲς συγγένειες ;

Ὅταν φαινόμαστε αὐτὸ ποὺ δὲν εἴμαστε, κινδυνεύομε νὰ ἀπατήσωμε τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό : Διπλῆ αἰτία γιὰ νὰ χάσωμε τὴν εὐτυχία μας.

Η ΕΚΦΡΑΣΙΣ, ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ἡ «Γυναίκα», ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τῶν γυναικείων σωματείων καὶ ν' ἀναφέρῃ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν, τὴν ὁποίαν νὰ κάμῃ γνωστὴν καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν, καταχωρεῖ εἰδικὴ σελίδα μὲ τὸν τίτλον «Κίνησις Γ. Σωματείων». Εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν αἱ ἀναγνώστριαι τοῦ περιοδικοῦ θὰ παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν τῶν σωματείων, φιλανθρωπικήν, κοινωνικὴν ἢ εὐεργετικήν, καθὼς καὶ τὴν μελλοντικὴν αὐτῶν δρᾶσιν, τοὺς σκοποὺς των, τὰς γενικάς των συνελεύσεις, θὰ δημοσιεύῃ περίληψιν τῶν ἐτησίων λογοδοσιῶν καὶ ἀπολογισμῶν των καὶ ἐν γένει τῶν σκοπῶν καὶ τῶν κατευθύνσεων τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκουν. Τοιουτοτρόπως τὰ σωματεῖα τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ἔρχωνται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ εἰς στενὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν σωματείων τῆς πρωτευούσης.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Γυναίκας» παρακαλεῖ τὰ συμβούλια τῶν ἐπαρχιακῶν σωματείων νὰ ἀποστέλλουσι κατὰ μῆνα κατάλογον τῶν πεπραγμένων, τὴν ἐν γένει δρᾶσιν αὐτῶν.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ διὰ μέσου τοῦ περιοδικοῦ «Γυναίκα» τὰ σωματεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας θὰ συνδεθοῦν διὰ δεσμῶν στενῶν φιλίας καὶ θὰ δύνανται νὰ συνεργασθοῦν διὰ τὸ κοινὸν καλόν.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ. Τὸ Νομικὸν Γραφεῖον τοῦ Ε.Σ.Σ. ἐπέτυχε τελευταίως μίαν σπουδαιοτάτην ἀπόφασιν ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν. Μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 83.331)1937 ἀπόφασιν ἀνεγνωρίσθη ἡ πατρότης δι' ἓν ἐξώγαμον κοριτσάκι καὶ ἐπεδικάσθη διατροφὴ ποὺ κρατεῖται ἀπὸ τὸν μισθὸν τοῦ πατρός του. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ὅσον νὰ φαίνεται ἁπλῆ, εἶνε ἡ πρώτη ποὺ ἀναγνωρίζει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐξωγάμου πατέρα νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ παιδιά του.

Ἂν καὶ ἡ σχετικὴ νομοθεσία ὑπάρχει ἀπὸ τὸ 1926, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐφαρμοσθῆ. Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν μπορεῖ κανεὶς μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα ψευδομάρτυρα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἦτο ἐλαφρῶν ἠθῶν ἢ ὅτι ὁ περιορισμὸς ὅτι τὸ παιδὶ μέχρι 3 ἐτῶν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν ἀναζητήσεως, ἔκαμε τὴν προστασίαν τοῦ νόμου δῶρον ἄδωρον. Ἐπὶ πλέον τὰ ἔξοδα τῆς δίκης εἶνε τόσον πολλὰ καὶ ἀλλεπάλληλα, ὥστε καταντᾷ σχεδὸν ἀδύνατον διὰ τὰς πτωχὰς γυναῖκας ν' ἀρχίσουν ἕνα τέτοιον δικαστικὸν ἀγῶνα. Τὸ Νομικὸν Γραφεῖον τοῦ Ε.Σ.Σ. ὑπερηφανεύεται δικαίως διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιτυχίαν.

ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν εἰς τὴν Σχολὴν Ἀγραμμάτων, Πετραλώνων, γίνονται ὁμιλίαι ἀπὸ ἐπιστήμονας παιδαγωγοὺς πρώτης τάξεως. Ὁμιληταὶ καὶ ὁμιλήτριαι καὶ εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν διδάσκουν ὑπὸ τύπον διαλέξεων εἰς τὰς πτωχὰς μαθητρίας μαθήματα διδακτικὰ καὶ παιδαγωγικά, ἐκλαϊκεύουν ἀκόμη καὶ ἐπιστημονικὰ θέματα. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔγινε μία ὡραιοτάτη ὁμιλία ἀπὸ τὴν γνωστὴν ἀρχαιολόγον Καν Μαρίκαν Καλογερίκου, ἡ ὁποία ὡμίλησεν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς σχολῆς διὰ τὰ ἀριστουργηματικὰ ἀρχαιολογικά μας κειμήλια καὶ ἐπῆγε μαζὶ μὲ πολλὰς ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτοντο διὰ πρώτην φοράν. Ἡ συγκίνησις τῶν μαθητριῶν τῆς Σχολῆς Ἀγραμμάτων ἦτο τόσον μεγάλη, ὅσον μεγάλη ἦτο καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη των διὰ τὴν συμπαθεστάτην ὁμιλήτριαν.

Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν πρωΐ αἱ κυρίαι τοῦ Τμήματος Ἐργασίας προσφέρουν εἰς τὰς μαθητρίας καὶ μικροὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς γλυκὰ καὶ σάντουϊτς ποὺ ἑτοιμάζουν αἱ ἴδιαι. Τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων αἱ κυρίαι προσέφεραν καὶ χρήσιμα δῶρα, ὡς παιχνίδια διὰ τὰ παιδιὰ καὶ ζεστὰ πουλόβερ ποὺ ἔπλεξαν αἱ ἴδιαι. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν πτωχῶν μητέρων ἦτο ἀπερίγραπτος. Αἱ κυρίαι τοῦ Τμήματος Ἐργασίας εἶνε αἱ κάτωθι: Εὐαγ. Βάρδα, Ἐλ. Ρουσοπούλου, Π. Βασιλειάδου, Βέτα Πεζοπούλου, Μοίρα Ροδοπούλου, Ἐλ. Χριστοδούλου, Χ. Γώγα, Κ. Ἠλιάδου κ. ἄ.

Τὸ ΤΜΗΜΑ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ εἶνε παράρτημα τοῦ Τμήματος Ἐργασίας. Τὸ γραφεῖον τὸ ὁποῖον φροντίζει διὰ τὴν ἀνεύρεσιν θέσεων, λειτουργεῖ κάθε ἡμέραν ἀπὸ τὰς 4 ½ μέχρι 5 ½ μ. μ. Γραφεῖα Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26, καὶ ἐξυπηρετεῖ πολὺν κόσμον. Τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον ἐξέδωκε καὶ τὸν ὁδηγὸν τῶν σωματείων, ὁ ὁποῖος πωλεῖται ἀντὶ δρ. 10 εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, ὁδ. Ἀλεξ. Σούτσου 26.

ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ. Ἐπανήρχισαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης τὰ νομικὰ μαθήματα τῆς δεσποινίδος Φλαμπουριάρη μὲ θέματα: Πρόσωπα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις προερχόμεναι ἐκ τῆς συγγενείας καὶ ἀγχιστείας. Τὰ νομικὰ αὐτὰ μαθήματα συγκεντρώνουν πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον. Ἐπίσης παρέχονται συμβουλαὶ δωρεὰν εἰς ἀπόρους γυναῖκας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΪΑ. Τὰ φιλολογικὰ τέϊα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, τὰ ὁποῖα συνεκέντρωναν πολλοὺς διανοουμένους καὶ τὰ μέλη τοῦ Λυκείου, εἶχον δὲ ἐκλεκτὸν καὶ ποικίλον πρόγραμμα ἀπὸ ἄσσους τοῦ ᾄσματος καὶ τῆς ἀπαγγελίας, ποὺ ἀνεβλήθησαν λόγῳ πένθους ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, θὰ ἐπαναληφθοῦν τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Τὰ μουσικοφιλολογικὰ αὐτὰ τέϊα γίνονται ἀφορμὴ νὰ διαφημίζωνται νέα ταλέντα καὶ νὰ περνοῦν τὰ μέλη τοῦ Λυκείου δυὸ εὐχαρίστους ὥρας ψυχαγωγίας, νὰ γνωρίζωνται μεταξύ των περισσότερον καὶ νὰ συνδέωνται πνευματικῶς.

ΣΧΟΛΗ ΜΗΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΩΝ. Ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ σχολὴ μητέρων καὶ παιδαγωγῶν, ἡ ὁποία ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, συνεχίζει τακτικώτατα τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν της. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς μητέρας, τὴν ὁποίαν πανηγυρικῶς ἑώρτασε καὶ ἐφέτος, ἐβραβεύθησαν μὲ χιλιόδραχμα καὶ πεντακοσιόδραχμα βραβεῖα πολλαὶ μητέρες ὑπὸ τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων κ. Α. Πλυτᾶ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κυριῶν Ἀραπίδου, ἐφόρου τοῦ τμήματος, Χριστοδούλου, Ἀλαροῦ, Δέτσικα, Μ. Ρηγοπούλου καὶ ἄλ. Ἡ σχολὴ αὐτὴ τοῦ Λυκείου καταρτίζει παιδαγωγικῶς τὰς πτωχὰς μητέρας τοῦ λαοῦ, διδάσκει εἰς αὐτὰς ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, καθὼς καὶ τὰς στοιχειώδεις γνώσεις ὑγιεινῆς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ. ΚΕΝΤΡΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Τὸ Κέντρον Γυναικείας Μορφώσεως συνεχίζον τὰς προσπαθείας του διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς νέας καὶ εὐσυνειδήτου μητέρας ὡς ἱκανοῦ μέλους τῆς κοινωνίας, ὀργανώνει κατὰ τὸν Φεβρουάριον ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς δεσποινίδος Π. Νικολαΐδου, διπλωματούχου τῆς Ecole Sociale τῆς Γενεύης σειρὰν ἐπισκέψεων εἰς κοινωφελῆ ἱδρύματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ πρακτικὰς ἀσκήσεις εἰς βρεφοκομικοὺς σταθμοὺς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Παίδων.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ (Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ). Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ ἔγινε ἡ δευτέρα κατὰ τὸν νόμον Γεν. Συνέλευσις, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου Προνοίας. Ὁ Σύνδεσμος Γυναικῶν (Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ) παρακαλεῖ τὸ Κράτος ὅπως ἱδρύσῃ τὴν ὁμώνυμον Ἐπαγγελματικήν, Οἰκοκυρικὴν καὶ Βιοτεχνικὴν Σχολήν του μὲ εὐρὺ παιδαγωγικὸ πρόγραμμα, ζητεῖ τὴν ὀργάνωσίν της καὶ παρακαλεῖ τὸ Σεβαστὸν ὑπουργεῖον Προνοίας ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἔκδοσιν πτυχίων εἰς τὰς τροφίμους τοῦ Ἱδρύματος, αἱ ὁποῖαι καταρτιζόμεναι ἐπαγγελματικῶς θὰ δύνανται νὰ αὐτοσυντηρηθοῦν.

Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

Ἡ σημασία τοῦ νέου νομοσχεδίου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, Φεβρουάριος. — Τὸ Τουρκικὸν Κοινοβούλιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας του τὴν 2 Μαρτίου, μετὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς διακοπάς του, θὰ προβῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς νομοσχεδίου περὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων τῶν πολιτῶν, καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Μολονότι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν κάμνει ρητῶς λόγον περὶ τῶν γυναικῶν, τὸ κείμενόν του ἐξυπονοεῖ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν γυναικῶν νὰ ἐκπληροῦν τὴν στρατιωτικήν των ὑπηρεσίαν ὅπως οἱ ἄνδρες. Ἄλλως τε αἱ νεάνιδες καὶ αἱ ὕπανδροι γυναῖκες τῆς Τουρκίας εἶναι καταγοητευμέναι μὲ τὸ νομοσχέδιον αὐτό, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἀντίληψίν των, καθιερώνει τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν των ὅπως ἀποκτήσουν ἰσοτιμίαν πρὸς τοὺς ἄνδρας, εἰς τὸ μόνον πεδίον ὅπου ὑφίσταται διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο φύλων : εἰς τὸν στρατόν. Τὸ νέον νομοσχέδιον δὲν περιλαμβάνει παρὰ μίαν μόνον φράσιν, ἀλλὰ ἡ φράσις αὐτὴ δὲν δίδει λαβὴν εἰς καμμίαν παρερμήνευσιν : «Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ὅλοι οἱ Τοῦρκοι εἶναι στρατεύσιμοι, δὲν ἀπαλλάσσονται δὲ τῶν στρατιωτικῶν των ὑποχρεώσεων πρὸ τοῦ 65ου ἔτους». Ὅλοι οἱ Τοῦρκοι, δηλαδὴ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Σημειωτέον ὅτι τὸ νομοσχέδιον αὐτό, πλὴν τῆς ἐπιβολῆς τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, παρουσιάζει σημαντικὴν σπουδαιότητα λόγῳ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐπεκτείνει τὸ ὅριον ἡλικίας ἀπὸ τοῦ 16ου μέχρι τοῦ 65ου ἔτους, ἀντὶ τοῦ 20οῦ μέχρι τοῦ 45ου. Τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐν περιπτώσει συρράξεως, ἀπεριορίστους σχεδὸν ἐφεδρείας στρατιωτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ στρατιωτικὰς δυνάμεις ἐν ἐνεργείᾳ ἑξαπλασίας τῶν τοῦ παρελθόντος.

Ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Κεμαλικοῦ καθεστῶτος ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐβελτιώθη σημαντικῶς εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ ἔφθασεν εἰς ἐπίπεδον τὸ ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ ὑπερβληθῇ. Ἡ ἐλευθερία, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἀπολαύουν σήμερον, ἔρχεται εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐγκάθειρξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ὑποβεβλημέναι πρὸ 16 μόλις ἐτῶν. Ἡ ζωή των μετεμορφώθη ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Ἄλλοτε ἦσαν δοῦλαι καὶ εὐνοούμεναι· σήμερον εἶναι ἐλεύθεραι, ἀνεξάρτητοι καὶ πρὸ παντὸς εὐτυχεῖς. Οἱ πέπλοι, οἱ ὁποῖοι ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν των, οἱ παχεῖς τοῖχοι τῶν χαρεμιῶν ὅπου ἦσαν φυλακισμέναι ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν σκοτεινῶν καὶ ὑπόπτων εὐνούχων, δὲν εἶναι πλέον παρὰ ἐφιάλται ἑνὸς προσφάτου ἀκόμη παρελθόντος. Ὁ πρόεδρος Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ, ἱδρυτὴς τῆς πρώτης Τουρκικῆς Δημοκρατίας, εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του—τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἠγάπησε περισσότερον εἰς τὸν κόσμον—ὅλα τὰ βάσανα ποὺ ὑφίσταντο αἱ γυναῖκες ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῶν σουλτάνων. Καί, ὅταν ἀνέτρεψε τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, ἡ ὁποία εὑρίσκετο τότε ἐν πλήρει παρακμῇ, ἡ πρώτη φροντίς του ὑπῆρξε νὰ ξεσχίσῃ τοὺς πέπλους, οἱ ὁποῖοι ἔκρυβαν τὰ λεπτοκαμωμένα καὶ μυστηριώδη πρόσωπα τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ νὰ καταρρίψῃ τοὺς τοίχους τῶν χαρεμιῶν ὅπου αἱ Τούρκισσαι ἔζουσαν φυλακισμέναι ἐπὶ αἰῶνας. Ἀποτίων φόρον τιμῆς εἰς τὴν νοημοσύνην των καὶ εἰς τὸ θάρρος των, ἀπένειμεν εἰς αὐτὰς δικαιώματα καὶ καθήκοντα τὰ ὁποῖα τὰς θέτουν εἰς τὴν ἰδίαν μοῖραν μὲ τοὺς ἄνδρας, τῶν ὁποίων ἦσαν ἰσοβίως σκλάβες.

Ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ μεταρρύθμισις, μοναδικὴ εἰς τὴν σύγχρονον ἱστορίαν, εἶναι πρόσφατος, ἀλλὰ ἐπραγματοποιήθη μὲ ταχύτητα σχεδὸν ἀπίστευτον· ἤδη ἡ μεταβατικὴ περίοδος παρῆλθεν. Αἱ γυναῖκες τῆς Τουρκίας ἀπολαύουν σήμερον προνομίων τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ ζηλέψουν πολλαὶ Εὐρωπαῖαι ὁμόφυλαί των. Εἶναι μέλη τοῦ Κοινοβουλίου. Ἀπὸ πενταετίας δεκαεπτὰ γυναῖκες—βουλευταὶ ἀντιπροσωπεύουν κανονικῶς τοὺς Τούρκους πολίτας εἰς τὴν Μεγάλην Ἐθνοσυνέλευσιν. Αἱ γυναῖκες ἀσκοῦν μὲ πολλὴν γενικῶς ἐπιτυχίαν τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ δικαστοῦ, τοῦ δικηγόρου, τοῦ ἰατροῦ, τοῦ μηχανικοῦ, τοῦ ἀρχιτέκτονος, τοῦ χημικοῦ, τοῦ ἀστρονόμου. Δὲν ὑπάρχει κλάδος τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐν γένει ζωῆς εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἀντιπροσωπεύωνται αἱ γυναῖκες. Τὰ Πανεπιστήμια καὶ αἱ Ἀνώτεραι Σχολαὶ ἀπονέμουν κατ' ἔτος ἑκατοντάδας διπλωμάτων εἰς νεάνιδας αἱ ὁποῖαι ἀφοσιώνονται κατόπιν μὲ ζῆλον εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔθνους.

Ἡ ἀεροπλέσχη τῆς Τουρκίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτῶνται πολλὰ κέντρα ἀεροπορίας, περιλαμβάνει ἀρκετὰς γυναῖκας—πιλότους καὶ πολυαρίθμους ἀλεξιπτωτρίας. Ἡ γνωστοτέρα ἐξ ὅλων, ἡ ὑπολοχαγὸς Σαμπίχα Γκουεκτσέν, ἡ ἐπονομασθεῖσα «ἱπταμένη ἀμαζών» εἶναι θετὴ κόρη τοῦ Κεμὰλ Ἀτατούρκ. Τὰ κατορθώματά της «ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ» κατὰ τὸ στασιαστικὸν κίνημα τοῦ παλαιοῦ Κουρδιστὰν ἐγνώσθησαν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος μὲ τὰ ὁποῖα ἐπολέμησε κατὰ τῶν στασιαστῶν προσεπόρισαν εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν ὅτι ὑπῆρξεν ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἐπαρασημοφορήθη μὲ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον μετάλλιον διὰ στρατιωτικὴν δρᾶσιν. Ἄλλως τε ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία δὲν θὰ εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Τουρκίας καινοτομία. Ἀπέδειξαν αὗται εἰς τὸ παρελθὸν ἀκόμη καὶ τὸ πρόσφατον, ὅτι ἡ κυβέρνησις δύναται νὰ ὑπολογίζῃ ἐπ' αὐτῶν διὰ τὴν ἄμυναν τοῦ ἔθνους. Τὸ νέον νομοσχέδιον θὰ εἶναι τρόπον τινὰ μία ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῶν στρατιωτικῶν ἱκανοτήτων τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας. Φρονοῦν αὗται ὅτι εἶναι καθῆκον των νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἄμυναν τῆς χώρας ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες· καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικά των προτερήματα.

Αἱ Τούρκισσαι ἀναμένουν ἀνυπομόνως τὴν ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης Ἐθνοσυνελεύσεως. Μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ τελευταία, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἡ πλέον ἀσήμαντος ἐκ τῶν κοινωνικῶν διακρίσεων μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν θὰ ἐκλείψῃ ἐκ τῆς Τουρκίας, τοῦ «δυτικωτέρου» ἐξ ὅλων τῶν Ἀνατολικῶν ἐθνῶν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

4ον) ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ 6ου ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΟ ΣΤ΄ Γυμνάσιον Θηλέων, τὸ Γυμνάσιον τῆς Κυψέλης, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πρόσφατα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως δείχνει καὶ τ' ὄνομά του, ἱδρύθηκε ὅπως μᾶς πληροφόρησαν μόλις τὸ 1933 καὶ εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὄχι γιὰ τὴν ἱστορία του, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλες πλευρές. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ εἶναι τὸ μόνο Γυμνάσιο Ἀθηνῶν, ποὺ διευθύνεται ἀπὸ γυναῖκα καὶ εἶναι ἐπίσης τὸ πολυαριθμότερο Γυμνάσιο Θηλέων.

Συγκεντρώνει—θαυμάσατε ἢ φρίξατε ἂν προτιμᾶτε—1300 περίπου μαθήτριες ! Μπορεῖ πιὰ νὰ φαντασθῇ καθένας τὶ πάταγος γίνεται ἀπὸ χίλιες τρακόσιες γυναικεῖες δυσχαλίνωτες γλῶσσες, ποὺ μέσα στὰ δέκα λεπτὰ τοῦ διαλείμματος προσπαθοῦν μὲ ζῆλο ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἀναγκαστικὴ σιωπὴ τῆς ὥρας τοῦ μαθήματος. Οὔτε οἱ καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα δὲν θἆναι θορυβωδέστεροι ἀπὸ τὰ κύματα τῶν κοριτσιῶν ποὺ μᾶς κυκλώνουν μόλις πατήσαμε τὸ πόδι μας στὴν αὐλή τους.

Στὴν ἀρχὴ φαίνονται διστακτικές. Ἡ δημοσιότης ποὺ κατὰ βάθος λαχταροῦν ὅλες τους, τὶς τρομάζει ἢ μᾶλλον τὶς θαμπώνει, ὅπως τὰ φῶτα τῶν προσκηνίων τοὺς πρωτόβγαλτους ἠθοποιούς. Οἱ τρελλὲς χίμαιρες ποὺ ἑδρεύουν πίσω ἀπ' τὰ χαρούμενα ξένοιαστα κοριτσίστικα μέτωπα, ποὺ τὸ καθένα τὸ ἐξωραΐζει ἡ αἰσιόδοξη προσδοκία τοῦ μέλλοντος, τρέπονται εἰς φυγὴν στὸ ἄκουσμα τῆς ἰδιότητός μας καὶ οἱ μαθήτριες παρουσιάζονται θετικές, μετρημένες, γεμᾶτες σοβαρότητα καὶ πεῖρα σὰν νᾆταν ὥριμες γυναῖκες.

—Γιατὶ ἤρθαμε ; Γιὰ νὰ μάθωμε γράμματα, γιὰ νὰ μορφωθοῦμε. Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά μας γι' ἀργότερα ; Ἄλλες θὰ καθήσωμε σπίτια μας, ἄλλες θὰ ἐργασθοῦμε κι' ἄλλες θὰ συνεχίσωμε ἀνώτερες σπουδές, μᾶς ἀποκρίνεται μὲ ζηλευτὴ σαφήνεια μιά.

Σωστά, ἀληθινὰ πράγματα, ποὺ τὰ ξέραμε πρὶν ἀκόμη μᾶς τὰ ποῦν καὶ ποὺ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἔρθωμε ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ τ' ἀκούσωμε. Τὶ ὠφελεῖ νὰ εἶναι κανεὶς δεκάξη χρονῶν ἂν πρέπει νἄχῃ ὅλη τὴ πεζὴ σοβαρότητα τῆς μαμᾶς του ;

—Ἐμεῖς ἄλλο ζητούσαμε : Θέλαμε νὰ δοῦμε λιγάκι τοὺς μυριάχρωμους φανταχτεροὺς πέπλους ποὺ ἡ αὐτοπεποίθησις κι' ἡ αἰσιοδοξία ξετυλίγουν στὰ μάτια τους. Θέλαμε ν' ἀκούσωμε τὸ ξένοιαστο τραγοῦδι τοῦ σπίνου ποὺ δὲν θὰ κελαϊδῇ γιὰ πάντα.

Μὰ εὐτυχῶς οἱ χίμαιρες ποὺ ὁ τρόμος τοῦ ἀγνώστου εἶχε διώξει, δὲν εἶχαν πάει μακρυά, εἶχαν μᾶλλον κρυφτῆ γιὰ λίγο φοβισμένες, κι' ὅταν ἡ σύγκρισις μὲ τὸ Α΄ Γυμνάσιο διαλύει τοὺς δισταγμοὺς καὶ κεντᾷ τὸ φιλότιμο, τὸ αἰώνιο ἑλληνικὸ φιλότιμο, οἱ χίμαιρες ξαναγυρίζουν νικηφόρες, δειλὲς στὴν ἀρχή, θαρραλεώτερες ἔπειτα.

—Ἐγὼ θὰ γίνω γιατρὸς μικροβιολόγος, μᾶς λέει πρώτη παίρνοντας θάρρος ἡ Λινάρδου.

—Κι' ἐγὼ θὰ γίνω μικροβιολόγος, φωνάζει μιὰ ὤμορφη ψηλὴ κοπέλλα, ἡ Παυλογεωργάτου.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ μικροβιολογία εἶναι κολλητικὴ κι' αὐτὴ σὰν τὰ μικρόβια.

—Ναί, ἐγὼ θὰ «ἐξαλείψω τὸν κακοῖνο» ! σημειῶστε το, παρακαλῶ, δηλώνει συμπληρωματικὰ ἡ Λινάρδου.

Τὸ σημειώνομε εὐθὺς ἐπὶ λέξει κι' ἔτσι ἡ μέλλουσα δόξα τῆς Ἑλλάδος κρατᾷ δική της τὴ νίκη.

—Κι' ἐγὼ θὰ γίνω γιατρός, λέει μιὰ καστανὴ ποὺ τ' ὄνομά της μᾶς διέφυγε, μὰ θὰ γίνω χειροῦργος.

Πρὶν προλάβομε νὰ μάθωμε τὸ γιατί, τὰ κύματα τῶν κοριτσιῶν μᾶς παρασύρουν μακρυά τους. Ἄλλες ἑτοιμάζονται νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν κοινωνία ὄχι μὲ τὸ νυστέρι, ἀλλὰ μὲ τὴ γλῶσσα τους.

Ἡ Πετροκοκκίνου λόγου χάριν—εἶναι κι' ἄλλες μὰ ποῦ νὰ θυμᾶται πιὰ κανεὶς τόσα καὶ τόσα ὀνόματα—δὲν θ' ἀρκεσθῇ σ' ἕνα πτυχίο Νομικῆς, μὰ θὰ βγῇ ν' ἀγορεύσῃ στὸ δικαστήριο καὶ τότε... ἀλλοίμονο στοὺς ἀντιδίκους της.

Τὰ κορίτσια ξεθαρρεμένα πιά, ἔχουν πάρει φόρα.

—Ἐγὼ θὰ γίνω χορεύτρια, λέει γελῶντας, μιὰ γλυκειὰ μελαχροινή.

Ζητοῦμε τ' ὄνομά της, μὰ ἐκείνη ἀρνεῖται.

—Εἶναι ἡ Μπ... φωνάζει μιὰ ἄλλη.

—Σσσσ ! διαμαρτύρεται ἡ ἐνδιαφερομένη.

Κι' ἔχει δίκαιο. Οἱ περισσότερες χορεύτριες ἔχουν ψευδώνυμα.

Νὰ καὶ μιὰ πιὸ θετική :

—Τρελλαίνομαι γιὰ τὴ φιλολογία.... μᾶς λέει ἡ Καραβία, τὰ ἀρχαῖα μ' ἐνθουσιαζουν. Γι' αὐτὸ θὰ γινω καθηγήτρια.

Ὡραῖα ! μόνο ποὺ μιὰ καθηγήτρια παλεύει συνήθως περισσότερο μὲ τὶς τρέλλες τῶν μαθητριῶν της, παρὰ μὲ τ' ἀρχαῖα κείμενα !...

—Κι' ἐγὼ θὰ γίνω καθηγήτρια, λέει ἡ Θηβαιοπούλου, ἀλλὰ τῶν Μαθηματικῶν, εἶναι τὸ φόρτε μου.

Τὸ θετικὸ ὕφος της μᾶς κάνει νὰ τὸ πιστέψωμε. Ἔτσι τοὐλάχιστον διαψεύδει τὴν κατηγορία πὼς τὸ γυναικεῖο μυαλὸ δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰ μαθηματικά.

Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι σχέδια, ὄνειρα μᾶλλον, γιὰ τὸ μέλλον. Κι' εἶναι ἄξιο παρατηρήσεως πόσο πιὸ δογματικὰ ἀπ' τὶς φοιτήτριες μιλοῦν οἱ ἄπειρες μικροῦλες. Γιατὶ ἡ ζωή, ἡ ἀληθινὴ ζωὴ ἀρχίζει συνήθως πέρα ἀπὸ τὴν ἐξώθυρα τοῦ Γυμνασίου.

Μὰ τὸ παρὸν πῶς τοὺς φαίνεται ; Πῶς τὸ κρίνουν ; Τὶ σκέπτονται γιὰ τὰ μαθήματά τους ποὺ πρὸς τὸ παρὸν εἶναι τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον πρᾶγμα τῆς ζωῆς τους ;

—Ἂν σᾶς ἔλεγαν νὰ μεταρρυθμίσετε σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο σας τὸ πρόγραμμά σας, τὶ θὰ προσθέτατε ἢ τὶ θ' ἀφαιρούσατε ; ρωτοῦμε.

—Τὰ λατινικά ! μᾶς ἀποκρίνεται εὐθὺς ἀδίστακτα μιὰ μυριόστομη ἰαχή, ποὺ κλονίζει ὡς τὰ θεμέλια τοὺς τοίχους τοῦ κτιρίου.

Ἄδικα ἡ μέλλουσα φιλολογίνα προσπαθεῖ κάτι νὰ πῇ πρὸς ὑπεράσπισί τους. Ἡ διὰ βοῆς ὁμόθυμος καταδίκη τους εἶναι ἀνέκκλητος.

—Καὶ τὶ θὰ βάζατε στὴ θέσι τους ;

Τὰ κορίτσια διστάζουν. Τὸ κτισιμο εἶναι πάντα δυσκολώτερο ἀπὸ τὸ γκρέμισμα.

—Ὅ,τι εἴχαμε καὶ πρίν... λέει τέλος μιά.

—...δηλαδὴ τίποτε, ἐξηγεῖ κάποια ἄλλη.

—Ἂς βάζαν λίγα οἰκοκυρικά, λέγει μιὰ τρίτη.

—Τὶ λές ! διαμαρτύρονται κάμποσες ἄλλες.

Ἡ ὑποψήφια «νοικοκυρὰ» λέγει :

—Τοὐλάχιστον λίγη μαγειρικὴ ἢ καλλίτερα λίγη ζαχαροπλαστική, προτείνει δειλά.

Τὰ κορίτσια ξερογλείφονται.

—Ἔ ! ἂν πρόκειται γιὰ γλυκὰ κάτι γίνεται...παραδέχονται μερικὲς ποὺ ὁραματίζονται ἤδη ταψιὰ μὲ μπακλαβάδες.

Κύριε Τσελεμεντὲ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ παρουσιασθῆτε ὡς καθηγητὴς τοῦ ΣΤ΄ Γυμνασίου. Τὰ κορίτσια θὰ σᾶς καλοδεχτοῦν. Ποιὸς ξέρει μάλιστα ἂν δὲν σᾶς ἐκλέξουν καὶ ἐπίτιμο γυμνασιάρχη !...

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ καταφθάνει μιὰ ψηλὴ μελαχροινή, μὲ γελαστὰ ἀστραφτερὰ μάτια.

—Ρωτᾶτε τὶ θέλομε νὰ καταργήσωμε ; Τὰ Μαθηματικά, τὴ Φυσικη, τὴ Χημεία ! φωνάζει μὲ πάθος.

—Ὄχι. Ὄχι, διαμαρτύρονται μερικές.

Ἡ νεοερχομένη, τὶ κρῖμα νὰ ξεχάσω τ' ὄνομά της, τὶς κεραυνοβολεῖ μ' ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα.

—Μάλιστα, ἐπαναλαμβάνει ἔντονα. Ἀκοῦστε με ἐμένα : Τὰ Μαθηματικά, τὴ Φυσική, τὴ Χημεία ! Εἶμαι ἄλλως τε εἰδικὴ σ' αὐτὰ τὰ μαθήματα καὶ πρόκειται νὰ μὲ στείλουν ὑπότροφο στὴ Σορβόνη.

—Γιατὶ νὰ καταργηθοῦν τὰ Μαθηματικά ; διαμαρτύρεται ἡ Θηβαιοπούλου.

—Ἐσὺ τὰ ὑπερασπίζεσαι γιὰ προσωπικοὺς λόγους, ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη.

Τὰ κορίτσια εἶναι διστακτικά, ἀμφιρρέπουν. Ἴσως νὰ μὴ τὰ πολυχαγα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΙΑ ΑΘΟΡΥΒΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΑ ΚΩΦΑΛΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ κωφάλαλα παιδιὰ μανθάνουν νὰ ὁμιλοῦν, διδάσκονται χειροτεχνίαν, μανθάνουν ἑλληνικοὺς χορούς, μόνο μὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ρυθμοῦ...— Εἶναι χαρούμενα, εὐτυχισμένα.

ΣΕ ΟΛΕΣ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς προνοίας στὴν Ἑλλάδα, οἱ κωφάλαλοι εἶχαν ἐντελῶς παραμεληθῆ. Κανένας δὲν φρόντιζε γι' αὐτούς. Τὸ κωφάλαλο παιδάκι ἦταν ἀντικείμενο οἴκτου, τὸ θεωροῦσαν ἀνάπηρο, καὶ ὁ κωφάλαλος ἔφηβος ἦταν ὁ στόχος ἀπρεπῶν πειραγμάτων. Σὲ πολλὰ θεατρικὰ ἔργα ὁ ρόλος τοῦ κωφοῦ προσώπου προκαλεῖ τὰ γέλια, τὴν εὐθυμία τοῦ κοινοῦ. Πολὺ λίγοι ἀντιλαμβάνονται πόσο μεγάλο δυστύχημα εἶναι ἡ κουφαμάρα.

Ἡ στέρησις τῆς ἀκοῆς ἀπομονώνει κεῖνον ποὺ πάσχει, ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ τὸν περιβάλλει, τοῦ δίνει τὸ συναίσθημα τῆς ἐγκαταλείψης, τοῦ ἐμπνέει τὸ φόβο «μιᾶς βαθμιαίας καὶ ἀναποτρέπτου ἀποτυχίας καὶ ἀνικανότητος».

Ἡ θέσις τοῦ κωφαλάλου παιδιοῦ εἶναι ἀληθινὰ τραγική. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ καὶ νὰ σκεφθῇ νὰ συμμερισθῇ τὰ παιχνίδια τῶν συνομηλίκων του, καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴ χαρά τους. Σιγὰ-σιγὰ ἀποκλείεται ψυχικὰ ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο καὶ μεγαλώνει μέσα στὴν ἀβεβαιότητα.

Ἂν δὲν ἔχῃ οἰκογένεια ποὺ νὰ εὐπορῇ, καταντάει ἀλητόπαιδο, ποὺ τὸ βασανίζουν τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, τὸ κοροϊδεύουν, τὸ χτυποῦν, τὸ βρίζουν...

Μοῦ συνέβηκε ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, νὰ δῶ σ' ἕνα παράμερο δρόμο κωφάλαλο παιδάκι, ποὺ νὰ τριγυρίζῃ στὰ σοκάκια γυμνὸ καὶ ξετραχηλισμένο, μὲ ἄδειο τὸ στομάχι...

Ἦτανε παιδὶ τοῦ δρόμου, ποὺ φύτρωνε πάνω στὸν ἄνυδρο βράχο τῆς ζωῆς, μέσα στ' ἀγκάθια καὶ τὶς ἀγριάδες, ἀποκληρωμένο ἀποξενωμένο ἀπ' ὅλους, ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύονταν κακοὶ ἄνθρωποι... Καὶ ὅμως τὸ προσωπάκι του ἦτανε γλυκὸ καὶ τὰ γαλανά του μάτια καθρεφτίζανε τὴν ἁγνὴ ψυχή του.

Μερικὰ κακὰ παιδιὰ τὸ κυνηγοῦσαν, τὸ κοροΐδευαν μὲ τὸ κυνικό τους πνεῦμα, ξεστομίζοντας πρόστυχα λόγια, τοὔρριχναν πέτρες. Κι' αὐτὸ τὸ ἀδέσποτο σκυλάκι, τὸ κακομοιριασμένο, κύτταζε τοὺς διαβάτες μὲ τὰ μάτια θολωμένα ἀπὸ δάκρυα, ἐπαιτῶντας ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἢ μερικὰ λεφτούλια.

Σταμάτησα τὸ ἀνθρωποκυνῆγι αὐτό, λέγοντας πὼς θὰ εἰδοποιοῦσα τὴν ἀστυνομία. Τὰ παιδιὰ σκορπίσθηκαν, χάθηκαν ἀπὸ μπροστά μου. Πλησίασα τότε τὸ παιδάκι αὐτό, ποὺ δὲν καταλάβαινε τίποτα καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Τὸ ἔνστικτό του τοὔλεγε ἴσως πὼς τὸ ἔσωσα ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο... Κάποιος ἀλήτης ὅμως ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, μὲ κακὴ ἔκφραση στὰ μάτια, μᾶς πλησίασε καὶ ἀφοῦ ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι τὸ παιδί, σέρνοντάς το κοντά του, μοὖπε μὲ ἀπότομο τόνο φωνῆς, ἐνῷ τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ μῖσος:

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι δικό μου.

— Τότε γιατὶ δὲν προσπάθησες νὰ τὸ σώσῃς ἀπ' τὰ χέρια τῶν κακοποιῶν αὐτῶν; Γιατὶ δὲν ἀπευθύνεσαι σὲ καμμιὰ ὀργάνωση νὰ τὸ βάλουν σ' ἕνα ἄσυλο;

Ἡ λέξις «ἄσυλο» ἐξαγρίωσε τὸν ἀλήτη. Εἶπε μέσα στὰ δόντια του:

— Καὶ ποιὸς θὰ μᾶς ζήσῃ ὕστερα;

Ἐξεστόμισε μιὰ βρισιὰ ἐναντίον τοῦ «ἀσύλου καὶ τῆς κοινωνίας» καὶ χάθηκε μέσα σ' ἕνα σοκάκι, τραβῶντας τὸ φτωχὸ παιδάκι, ὅπως τραβᾶνε ἕνα σκυλί...

Τὸ κακόμοιρο, πάλι μὲ κύτταξε μὲ τὰ μάτια του ποὺ δὲν εἶχαν φῶς. Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὸ πονεμένο βλέμμα τοῦ κωφάλαλου αὐτοῦ παιδιοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ἐθνικὸ Οἶκο Κωφαλάλων, καὶ βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα θαῦμα...

Ὁ κ. Μ. Μιχαηλίδης, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἱδρύματος Νὴαρ Ἦστ Φουντέσιον, ποὺ ἦταν μαζί μου, μοῦ ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες πληροφορίες:

Πρὸ δέκα ἀκριβῶς χρόνια, ἡ γνωστὴ μεγάλη φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσις «Περίθαλψις Ἐγγὺς Ἀνατολῆς» ἵδρυσε στὴ Σῦρο τὸ πρῶτο μικρὸ σχολεῖο κωφαλάλων παιδιῶν, ποὺ λειτούργησε τακτικὰ ὡς τὸν Μάρτιο τοῦ 1932 μὲ Ἑλληνίδα δασκάλισσα, ποὺ σπούδασε εἰδικὰ στὴν Ἀμερική. Τὸ Κράτος ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἔργον αὐτό, καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ σχολεῖο ἔγινε νομικὸ πρόσωπο, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκπαίδευση καὶ προστασία τῶν κωφαλάλων παιδιῶν.

— Ἡ διοίκησις τοῦ μικροῦ ἱδρύματος, εἶπε ὁ κ. Μιχαηλίδης, ἀντιμετώπισε φοβερὲς δυσκολίες στὴν ἀρχή. Ἦταν ἀναγκασμένη νὰ διατηρῇ τὸ σχολεῖο γιὰ τὰ κωφάλαλα παιδιά, χωρὶς νἄχῃ τὰ μέσα γιὰ νὰ τὸ συντηρήσῃ. Ἡ γενναιοδωρία ὅμως τῶν Ἀμερικανῶν φιλανθρώπων καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἐνίσχυσις τοῦ ὑπουργείου Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως βοηθήσανε τὸ Συμβούλιο νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο

Ὁ κ. Μιχαηλίδης μοῦ ἐξήγησε πὼς τὸ σχολεῖο στεγάσθηκε στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα μικρὸ διώροφο σπίτι τοῦ προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ Καλλιθέας, ποὺ χορήγησε τὸ Ὑπουργεῖο, καθὼς καὶ μιὰ μικρὴ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση. Τροφίμους εἶχε τότε εἰκοσιδύο μαθητὲς καὶ μαθήτριες καὶ ἕνδεκα οἰκοτρόφους ποὺ φοιτοῦσαν στὸ πρῶτο σχολεῖο.

— Καὶ τὸ διδακτικὸ προσωπικό; ρώτησα.

— Εἶναι ἄριστα καταρτισμένο, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής μου. Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ δασκάλισσα μὲ πτυχίο τοῦ Μαρασλείου, ποὺ ἐκπαιδεύθηκε εἰδικὰ ἀπὸ τὴν προκάτοχό της, ποὺ ἀναπλήρωσε δι' οἰκογενειακοὺς λόγους, ἔχουμε μιὰν ἄλλη ποὺ ἐκπαιδεύτηκε στὴ μεγάλη σχολὴ «Κλάρκε Τραίνιν Σκοὺλ» τῆς Νόρθαμπτον, καὶ μιὰ τετάρτη ποὺ σπούδασε στὴ Γερμανία καὶ ποὺ διδάσκει χειροτεχνία, σπουδαιότατο μάθημα γιὰ τὰ κωφάλαλα παιδιά.

Παρακολούθησα τὰ μαθήματα τῶν ἀποκλήρων αὐτῶν παιδιῶν τῆς τύχης. Ἐπειδὴ δὲν ἀκοῦνε, μαθαίνουν νὰ διαβάζουν τὶς λέξεις στὰ χείλια τῆς δασκάλισσάς τους. Ἡ ὅρασις ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀκοή. Ὁ μαθητὴς συνηθίζει νὰ προφέρῃ γράμματα, συλλαβές, λέξεις, φράσεις μὲ ὡρισμένες κινήσεις τοῦ στόματος, τῆς γλώσσας, τῶν χειλιῶν καὶ τοῦ λάρυγγος.

— Πολλὰ παιδιά, μοῦ εἶπε ὁ κ. Μιχαηλίδης, εἶναι ὑπερβολικὰ ἔξυπνα καὶ φιλόπονα. Ἡ πρόοδός τους ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπὸ φυσικές, ἀνατομικὲς ἰδιότητες σχετικὲς μὲ τὴ διάπλαση τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ στόματος. Στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική, τὰ παιδιὰ εἰσάγονται στὰ σχολεῖα σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία, 3—4 ἐτῶν. Ἐδῶ ὅμως δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ γίνῃ αὐτό, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ νηπιαγωγεῖον μὲ ἰδιαιτέρους κοιτῶνες.

»Τὸ κυριώτερο ὅμως μέλημά μας—προσέθεσε—εἶναι ἡ ἐκμάθησις ἑνὸς βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος, γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ κωφάλαλα παιδιὰ ν' αὐτοσυντηρηθοῦν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ μαθητὲς καὶ μαθήτριες διδάσκονται τὰ βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, στὰ ὁποῖα τὰ ὁδηγεῖ ἡ κρίσις των. Ἡ μετασχολικὴ ὅμως περίοδος ἀποτελεῖ γιὰ τὸν κωφάλαλο μαθητὴ ἕνα μεγάλο πρόβλημα.

— Γιατί αὐτό;

— Γιὰ τὸ λόγο ποὺ ἡ παραμονή του στὸ ἄσυλο πέραν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας του εἶναι καὶ ἄσκοπη καὶ καταστρεπτικὴ γι' αὐτόν. Σὲ ὅλα τὰ ξένα σχολεῖα λειτουργοῦν ἐργαστήρια γιὰ τὴν ἐκμάθηση ἑνὸς βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος. Τὰ παιδιὰ διδάσκονται ξυλουργική, ραπτική, βιβλιοδετική, ὑποδηματοποιΐα, σιδηρουργικὴ κ.τ.λ.

— Δὲν θἄτανε δυνατὸν ἡ διδασκαλία αὐτὴ νὰ συνδυασθῇ μὲ τὴν ὑπηρεσία τοῦ μαθητοῦ σὲ ἐργοστάσια, ὅπως γίνεται στὴν Εὐρώπη; ρώτησα.

— Αὐτὸ ἐπιδιώκομε καὶ μεῖς, εἶπε ὁ κ. Μιχαηλίδης. Ἡ γνωστὴ εὐφήμως τεχνικὴ ἐκπαιδευτικὴ Σιβιτανίδειος Σχολή, θὰ μποροῦσε νὰ παράσχῃ ἰδεώδη μετασχολικὴ ἐκπαίδευση στοὺς κωφαλάλους μαθητάς μας. Στὸ νέο μας ὅμως σχολεῖο θὰ ἱδρύσουμε καὶ μικρὰ ἐργαστήρια, γιὰ τὴ διάγνωση τῆς ἐπαγγελματικῆς κλίσεως τῶν παιδιῶν μας καὶ τὴ στοιχειώδη τεχνικὴ ἐκπαίδευσή τους.

Παρακολούθησα μαζὶ μὲ τὸν κ. Μιχαηλίδη τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς, τὴ διδασκαλία τῶν δεκαδικῶν ἀριθμῶν καὶ τὸ μάθημα τῆς πραγματογνωσίας. Ὅταν σᾶς πῶ πὼς τὰ κωφάλαλα παιδιὰ μαθαίνουν νὰ μιλοῦν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μὲ πιστέψετε. Καὶ ὅμως εἶν' ἀλήθεια. Ἡ χειροτεχνία εἰδικῶς τὰ ἐνδιαφέρει. Εἶναι συγκινητικὸ τὸ θέαμα νὰ βλέπῃ κανένας τὰ προσωπάκια τους προσηλωμένα στὴν ἐργασία τους καὶ τὸ χαρούμενο χαμόγελο ποὺ φωτίζει τὰ μάτια τους ἅμα ἀντικρύσουν τὸν κ. Μιχαηλίδη, ποὺ λατρεύουνε κυριολεκτικά.

Τὸ νέο σχολικὸ κτίριο ποὺ θ' ἀνεγερθῇ στὸ ὡραῖο οἰκόπεδο ποὺ χάρισε στὸν Ἐθνικὸ Οἶκο Κωφαλάλων τὸ Ὑπουργεῖο Προνοίας, ἀπὸ 2.500 πήχεις, θὰ εἶναι ἀληθινὰ θαυμάσιο—μὲ ἠλεκτρικὲς ἐγκαταστάσεις, διοχετεύσεις νερῶν, λουτρά, ἐργαστήρια, γυμναστήρια, κῆπο —καὶ θ' ἀποτελέσῃ ἕνα σταθμὸ πολιτισμοῦ. Τὰ κωφάλαλα παιδάκια δὲν θὰ προξενοῦν πιὰ τὸν οἶκτο τῶν συνομηλίκων των, δὲν θἆναι ἐρείπια τῆς ζωῆς πρὶν τὴν ζήσουν. Θὰ εἶναι τίμιοι βιοπαλαιστές, εὐτυχισμένοι, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ σκοτώνουν τὶς ὧρες των μὲ τὴν τίμια ἐργασία τους καὶ δὲν θὰ ὑστεροῦν σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους τους...

Τὸ ποσὸν ποὺ ὁ ἀείμνηστος Χαράλαμπος Σπηλιόπουλος ἐδώρησε ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια γιὰ νὰ ἱδρυθῇ «Ἄσυλον κωφαλάλων», τὸ κληροδότημα ποὺ ἄφησε στὴ διαθήκη του γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, χρησίμευσε ὡς πυρὴν γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ νέου κτιρίου.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸν Ἐθνικὸ Οἶκο Κωφαλάλων, ἀναπόλησα στὴ μνήμη μου τὸ κωφάλαλο ἐκεῖνο παιδάκι, ποὺ ἐκμεταλλευόταν ἕνας σωματέμπορας καὶ ποὺ μὲ τὰ γαλανά του μάτια ἐξωγκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, μὲ κύτταζε σὰν νἄθελε νὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ τὸ προστατεύσω, νὰ τὸ βάλω σ' ἕνα ἄσυλο, νὰ τὸ γλυτώσω ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τῆς σκληρῆς ζωῆς...

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΛΑΫΛ

ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

4ΟΝ

ΗΤΑΝ, πράγματι, ὀρεκτικό. Μιὰ πορτοκαλάδα μέσα σὲ κρυστάλλινο ποτῆρι, τὸ αὐγὸ μέσα στὴν τελειότητα τοῦ κελύφους του... Ἤπιε μονορούφι τὴν πορτοκαλάδα· ἡ Κόρα πῆρε τὸ ἄδειο ποτῆρι.

— Δὲν θέλετε τίποτε ἄλλο, κυρία Κάμερον ;

— Ὄχι, Κόρα, εὐχαριστῶ.

Ἀγαπῶ νὰ μ' ἀγαποῦν, λατρεύω νὰ ἀρέσω, ἀκόμα καὶ στὴν Κόρα. Ὢ! Ζωή, γενοῦ ἵλεως! Εἶχα μεγάλο μερίδιο πόνου!

«Ὅποιος δὲν ἔφαγε τὸ ψωμί του βουτηγμένο σὲ δάκρυα...». Τὸ ψωμί μου ἦταν ἀρκετὰ βουτηγμένο σὲ δάκρυα. Ἂς μὲ ἀφίνουν τώρα νὰ φάγω ἥσυχα τὴν φρυγανιὰ καὶ τὸ γλύκισμά μου! Τὸ ἀνόητο αὐτὸ ἀστεῖο τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάση. Φθάνουν τὰ δάκρυα, Μεγαλοδύναμε, φθάνουν τὰ δάκρυα!

Πῆρε τὸ μαχαῖρι καὶ μ' ἕνα ξερὸ κτύπημα ἔσπασε τὸ τσόφλι τοῦ αὐγοῦ. Ἡ χειρονομία αὐτὴ τὴν ξανάφερε πολὺ μακρυὰ πίσω, στὴν Ἀγγλία, στὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν γυναῖκα τοῦ Τόνυ, ὄχι τοῦ Ἄντονυ Ράιτ. Ἦταν σὲ μιὰ σοφίτα τοῦ Λονδίνου ποὺ ὁ Τόνυ τὴν εἶχε μάθει νὰ σπάνη ἔτσι τὸ αὐγό. Εἶχε γίνει εἰδικὴ νὰ καθαρίζη αὐγά. Μιὰ ἐπωδὸς τῆς ἦλθε στὸ νοῦ, ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν σιγοτραγουδᾷ εὔθυμα. Ἦταν σήμερα ἡ ἀγαπημένη ἐπωδὸς τοῦ Σέρινταν! Ἕνα ὄνομα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦταν ἀδύνατο νὰ βγάλη τὸ παραμικρὸ χαϊδευτικό...

Φυσικὰ θυμόταν τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε διαλέξει αὐτὸ τ' ὄνομα ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἦταν τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ ποὺ ὁ Νέλσων Καίην εἶχε ἀνεβῆ στὸ διαμέρισμά τους, ἐκεῖ ποὺ ἔμενε μὲ τὴν Ἔβελυν καὶ ὅπου τοῦ εἶχεν ἀναγγείλει τὸ νέο: «Νέλσον, θ' ἀποκτήσω παιδὶ ἀπὸ σένα». Καὶ ὁ Νέλσον εἶχε πῆ: «Περίφημα!» Καὶ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκάλι οὐΐσκυ κι' ὅλο τὸ πρωΐ εἶχε πιῆ, διαβάζοντας ἕνα βιβλίο, τοῦ ὁποίου ἡ Νίνα εἶχε ξεχάσει τὸν τίτλο· θυμόταν μονάχα ὅτι ἦταν ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνδρός, ποὺ εἶχε κάνει γιὰ τὸ γυιό του ἀπέραντες θυσίες. Ὁ γυιὸς ὀνομαζόταν Σέρινταν.

Ἔξαφνα ἡ Νίνα ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ Νέλσον εἶχε δείξει ὅλο τὸν ἑαυτό του περνῶντας τὸ πρωϊνὸ ποὺ εἶχε μάθει ὅτι θὰ γενόταν πατέρας μὲ τὸ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου ποὺ περιέγραφε τὸ ὕψος ἑνὸς πατρὸς — καὶ κατόπιν λησμονῶντας τὴν ὕπαρξι τοῦ παιδιοῦ του κι' ἀρνούμενος νὰ τὸ ἰδῆ!

Αὐτὸ τὸ αὐγὸ εἶχε πικρὴ γεῦσι. Τὸ γέλιο τῆς Νίνας ἔσβυσε, οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς της ἀποκτοῦσαν γρηγορώτερο ρυθμὸ στὸ στῆθος της.

Ἔβαλε ἕνα κομματάκι ζάχαρι στὸ κύπελλό της, ἔπιασε τὸ ἀσημένιο δοχεῖο ποὺ περιεῖχε τὴν κρέμα, τὴν ἀσημένια τσαγιέρα μὲ τὸ μονόγραμμα «Κ», κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ βελούδινο καφὲ χρῶμα τοῦ τσαγιοῦ, ποὺ γέμιζε τὸ κύπελλο.

Τί θέλγητρο αὐτὸ τὸ τσάϊ! Μοῦ θυμίζει τὸ Λονδῖνο. Τὸν Τόνυ κι' ἐμένα στὸ Λονδῖνο. Τόνυ, Τόνυ μὲ τὰ ἐλαφρὰ δάκτυλα, μὲ τὸ ἐλαφρὸ βῆμα, μὲ τὴν ἐλαφρειὰ καρδιά, ποῦ εἶσαι τώρα; Ἐλεύθερος, ἐλπίζω, εὐτυχής, ἐπίσης, ἐλπίζω. Δὲν εἶμαι κακιωμένη μαζί σου. Δὲν μπορῶ κἂν πλέον νὰ φαντασθῶ ὅτι ὑπῆρξες ἄνδρας μου. Καὶ ὅμως ὑπῆρξες, Τόνυ, ὑπῆρξες. Καὶ σ' ἀγάπησα ἴσως πολύ, εἶναι δυνατόν, δὲν θυμᾶμαι πλέον. Μὲ εὕρισκες πολὺ λογική, πολὺ σοβαρή, πολὺ αὐστηρή. Πράγματι, Τόνυ, δὲν ὑπάρχει τίποτε, ποὺ νὰ σὲ κάμνη νὰ παίρνης τὴν ζωὴ στὰ σοβαρά, ὅσο ἕνα ἄδειο στομάχι. Εἶμαι πολὺ λιγώτερο σοβαρὴ σήμερα. Ξέρω νὰ παίρνω τὴ ζωὴ ὅπως εἶναι.

... Ὄχι δὲν θέλω νὰ συλλογισθῶ τὴν ἀθλιότητα, οὔτε τὴν φτώχεια ἢ τὴν δυστυχία. Εἶμαι εὐτυχισμένη, εὐτυχισμένη, εὐτυχισμένη, Θεέ μου, ξέχασέ με, αὐτὸ εἶναι ὅλο ὅ,τι σοῦ ζητῶ!

Αὐτὸ τὸ τσάϊ ἦταν πραγματικὰ ἐξαίρετο. Ὅλα τὰ μέρη, ὅπου εἶχε πάρει τὸ τσάϊ μὲ τὸν Τόνυ. Ποῦ εἶχεν ἀρχίσει ὁ Τόνυ; Ὄχι στὸ Λονδῖνο. Πολὺ μακρύτερα. Σ' ἐκεῖνο τὸ παγκάκι τοῦ Γιούνιον Σκουαίρ, ὅπου τὸν εἶχε συναντήσει γιὰ πρώτη φορά. Μακρύτερα ἀκόμη. Ὁ Τόνυ εἶχε πραγματικὰ ἀρχίσει μαζὶ μ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα καὶ μ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα, ποὺ συνεπλέκοντο μέσα της. Ὁ Τόνυ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη της ν' ἀγαπᾷ, ἀπὸ τὴν πεῖνα της γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ὀμορφιά.

Ὁ Τόνυ ἦταν μέσα της ὅταν ἦταν παιδί. Ἡ Νίνα ἦταν ἑπτὰ χρόνων. Ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ γύριζε στὸ σπίτι γιὰ νὰ γευματίση. Ἡ μαμὰ ἔρραβε στὸ βάθος τοῦ δωματίου ποὺ ἔβλεπε στὸν δρόμο. Ἡ Νίνα ἔκοψε μερικὲς φέτες ψωμὶ καὶ τὶς ἄλειψε βούτυρο. Ἐσφόγγισε τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἔστρωσε. Ἡ μαμὰ ἔρραβε πάντα χωρὶς νὰ προσέξη τὴν Νίνα. Ὁ ἄνδρας μπῆκε στὸ δωμάτιο. Ἀπὸ χθὲς δὲν εἶχε φανῆ στὸ σπίτι.

Μόλις ἡ μαμὰ ἄκουσε τὰ βήματά του, ὥρμησε στὴν κουζίνα :

— Ἔβγα ἔξω, ἀκαμάτη! Ἔβγα ἔξω, μὲ ἀκοῦς; Καὶ νὰ μὴ ξαναπατήσης πιὰ ἐδῶ! Θ' ἀναθρέψω τὰ παιδιά μου ὁλομόναχη! Ἔξω!

Ἦταν παράξενο: ἡ μαμὰ δὲν φώναζε. Μιλοῦσε σχεδὸν χαμηλόφωνα, τὰ λόγια της πάγωναν. Ἦσαν χωρὶς πάθος, χωρὶς ζωή. Εἶχε περάσει τὴν νύκτα ὀρθή, ἐπαναλαμβάνοντας τὶς ἴδιες λέξεις: «Θὰ μεγαλώσω τὰ παιδιά μου μόνη μου. Ἔξω ἀπὸ ἐδῶ!».

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ ἄνδρας. Ἄφησέ με νὰ πάρω τὰ πράγματά μου.

— Ἄφησε τὰ πράγματά σου ἥσυχα. Φύγε γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω !

Μιλοῦσε πάντα μὲ τὴν φωνὴ ἐκείνη, τὴν χωρὶς θερμότητα καὶ χωρὶς γεῦσι.

Ὁ ἀνθρωπάκος ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ περάση ἀπὸ μπροστά της. Ἡ μαμὰ ἄρπαξε τότε τὸ πετσὶ ποὺ ἀκόνιζε τὸ ξυράφι καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα κτύπημα στὸν σβέρκο.

Ὁ ἄνδρας ἔβγαλε μιὰ κραυγή, γύρισε καὶ ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ μαμὰ ἐπέστρεψε ἥσυχα στὴν μπροστινὴ κάμαρα κι' σὲ λίγο ἡ Νίνα ἄκουσε τὸ μονότονο τὶκ τὰκ τῆς ραπτομηχανῆς.

Ἡ Νίνα εἶδε τὸ πετσὶ ποὺ ἡ μαμὰ εἶχε πετάξει καταγῆς, κύτταξε τὴν φέτα της μὲ τὸ βούτυρο, τὴν πῆρε καὶ τὴν πέταξε στὰ σκουπίδια.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ Μίλντρεντ, ἡ καλλίτερη φίλη της, κτύπησε τὴν πόρτα· ἐρχόταν νὰ τὴν πάρη γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἡ Νίνα ἄνοιξε.

— Ἔφαγες; ἐρώτησε ἡ Μίλντρεντ.

— Ναί, εἶπε ἡ Νίνα κι' ἀκολούθησε τὴν Μίλντρεντ.

— Ξέρεις, Νίνα, δὲν εἶσαι καλὸ κορίτσι, τῆς εἶπεν ἡ Μίλντρεντ, δὲν φιλᾶς ποτὲ τὴν μητέρα σου ὅταν φεύγης!

Ἡ Νίνα ἐδίστασε.

— Ὤ!... Δὲν ξέρεις; Ἡ μαμὰ ἔχει μιὰν ἀρρώστεια, δὲν πρέπει νὰ φιλᾷ κανένα. Τῆς λέγω «ὠρεβουάρ» κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο... Κατὰ τὴ γνώμη σου, πρέπει νὰ γυρίσω;

— Καὶ βέβαια, λοιπόν! Θὰ σὲ περιμένω. Τὴν καϋμένη τὴ μητέρα σου.

Ἡ Νίνα ἄφηκε τὴν Μίλντρεντ στὴν αὐλὴ νὰ βυζαίνη τὴν καραμέλλα της καὶ γύρισε στὸ σπίτι, παρακαλῶντας τὸν καλὸ Θεὸ νὰ τὴν συγχωρήση γιὰ τὸ ψέμμα της γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς μαμᾶς.

— Τί θέλεις; φώναξε ἡ μαμά, ποὺ καθόταν πάντοτε στὸ ἴδιο δωμάτιο.

— Ξέχασα τὸν χάρακά μου! εἶπε ἡ Νίνα χωρὶς νὰ μπῆ.

— Ἀνόητη! Θὰ ξεχνοῦσες καὶ τὸ κεφάλι σου, ἂν δὲν ἦταν κολλημένο ἐπάνω σου.

Ἡ Νίνα περίμενε, μέτρησε ὡς τὰ δέκα καὶ βγῆκε τρέχοντας. Ἡ Μίλντρεντ τὴν περίμενε ἥσυχα.

— Τί καλὰ ἔκανα ποὺ γύρισα! εἶπε ἡ Νίνα. Ἡ μαμὰ ἦταν ἔξω φρενῶν ποὺ δὲν τῆς εἶπα «ὠρεβουάρ». Γιὰ μιὰ φορὰ μὲ ἄφηκε νὰ τὴν φιλήσω στὸ μάγουλο.

* * *

Ὁ Τόνυ ἔφθανε σ' ἐκείνη τὴν ἐποχή. Κι' ὁ Τόνυ ἔφθανε στὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἀνθρωπάκος εἶχε γυρίσει, γιατὶ εἶχε βρῆ μιὰ θέσι. Καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ συμφώνου σιωπῆς, ποὺ εἶχαν συνάψει τότε, ὁ ἀνθρωπάκος καὶ ἡ γυναῖκα. Σιωπὴ τελείως καθωρισμένη καὶ σύμφωνο ποὺ διήρκεσε ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ μαμά. Ἦταν ἀπαγορευμένο νὰ μιλᾷ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὁ πατέρας δὲν εἶχε ἄδεια νὰ παίζη βιολί, παρὰ μόνο τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἔδινε πρῶτα τὸ ἑβδομαδιάτικό του.

Ἡ σιωπὴ ἐτηρήθη δώδεκα χρόνια: ἡ Νίνα ἦταν τότε 18 ἐτῶν. Θυμόταν ἀκόμη τὰ ἀπογεύματα τοῦ Σαββάτου καὶ τὸ μαρτύριο, ποὺ κάθε φορά, ξανάρχιζε. Μόλις τελείωνε τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων, ἡ μαμὰ φώναζε :

— Νίνα, θέλεις, σὲ παρακαλῶ, νὰ ζητήσης τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάνω τὰ ψώνια μου;

Ἡ Νίνα πήγαινε τότε στὸ μπροστινὸ δωμάτιο καὶ στεκόταν χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἐνῷ ὅλο τὸ σωματάκι της βασανιζόταν. Ὁ ἀνθρωπάκος ἤξερε περίφημα τί ἐρχόταν νὰ τοῦ ζητήση, προσεποιεῖτο, ὅμως, ὅτι δὲν ἐπρόσεχε τὴν παρουσία της κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζη τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ Νίνα ἔμενε ἔτσι λίγο καιρό, εὐχόταν νὰ πεθάνη καὶ στὸ τέλος ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασι: «Πατέρα!».

— Τί τρέχει, Νίνα ;

Ἀγνοοῦσε ἀσφαλῶς ὅτι τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρη. Δὲν συλλογιζόταν παρὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν μοναδικὴ στιγμὴ θριάμβου του, ὅταν κρατοῦσε τὴν γυναῖκα του στὴν διάθεσί του. Ἡ ἐξουσία του ἦταν ἐφήμερη, ἤθελε νὰ τὴν κάνη νὰ διαρκέση...

Ἡ Νίνα ἔνοιωθε τὴ γλῶσσα της νὰ στεγνώνη καὶ νὰ κολλᾷ στὸν οὐρανίσκο της, ὡστόσο, ὅμως, ἔμενε ἐκεῖ, ἐνῷ ὁ ἀνθρωπάκος ἐξακολουθοῦσε τὸ διάβασμά του, προσεκτικά, μεθοδικά.

Μισὴ ὥρα περνοῦσε ἄραγε ἔτσι ἢ χίλια χρόνια; Στὸ τέλος ὡστόσο ἔπρεπε νὰ μιλήση.

— Ἡ μαμὰ θέλει τὰ χρήματα !

— Νίνα, ἄφησέ με ἥσυχο, βλέπεις καλὰ ὅτι διαβάζω.

Καὶ τὸ ἔλεγε αὐτὸ μὲ τόνο ἐκνευρισμένο. Τότε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κουζίνας ἀκουόταν ἡ φωνὴ τῆς μαμᾶς :

— Νί-ί-ί-να !

Ἡ Νίνα γύρισε στὴν κουζίνα.

— Λοιπόν, τὰ χρήματα;

Ἡ Νίνα, στενοχωριόταν :

— Διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του...

— Νὰ τὸν πάρη ὁ διάβολος! Ξαναπήγαινε καὶ πές του ὅτι πρέπει νὰ βγῶ νὰ ψωνίσω.

Καὶ ἡ μαμὰ καθόταν τότε, μὲ τὸ δίκτυ της στὰ γόνατα, ἕτοιμη νὰ βγῆ.

Ἡ Νίνα γύριζε καὶ στεκόταν πάλι μπροστά του. Καὶ πάλιν, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν ἀναμονή, ἐμάζευε ὅλο τὸ θάρρος της κι' ἐπανελάμβανε :

— Ἡ μαμὰ θέλει τὰ χρήματα.

Καὶ πάλιν τῆς ἀπαντοῦσε: «Ἄφησέ με ἥσυχο, βλέπεις καλὰ ὅτι διαβάζω».

Τὰ πράγματα ἐπανελαμβάνοντο ἔτσι δύο φορὲς καὶ συχνὰ τέσσερες καὶ πέντε. Καὶ εἰς τὸ τέλος, ὅταν ἐξαντλοῦσε τὴν ἡδονὴ τοῦ ἰσχνοῦ θριάμβου του ἢ ὅταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ βιολιοῦ τὸν ἐκυρίευε, ἀναστέναζε, ἔβγαζε τὸ πουγγί του, μετροῦσε προσεκτικὰ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδινε τῆς Νίνας, λέγοντας: «Καὶ τώρα, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄφησέ με ἥσυχο!».

Τότε, σὰν νὰ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ μιὰ θανάσιμη ἀπειλή, ἡ Νίνα ἔτρεχε σὰν τρελλὴ νὰ φέρη τὰ χρήματα στὴ μαμά. Καὶ μόλις ἡ μαμὰ ἔφευγε κι' ἔκλεινε ἡ πόρτα, ἡ Νίνα ἄκουε τὸν πατέρα της νὰ πηγαίνη στὸ ντουλάπι καὶ νὰ παίρνη τὸ βιολί του. Ἔκλεινε κατόπιν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ ἡ Νίνα καθόταν ὁλομόναχη στὴν αὐλὴ γιὰ ν' ἀκούση τὴν μουσική. Ὅλη ἡ ἔντασις τῶν περασμένων ὡρῶν χαλάρωνε τότε: ἔκλαιε μὲ λυγμοὺς στὴν πυκνὴ σκιὰ τῆς αὐλῆς, ἐνῷ μιὰ λυπητερὴ παραπονιάρα μουσικὴ τὴν ἀγκάλιαζε. Κι' ὅταν ἀκόμα ἔπαιζε χορούς, ἡ μουσική του ἦταν θλιβερὴ καὶ δὲν ἔδινε τὴν ἐπιθυμία τοῦ χοροῦ.

* * *

Ὤ! Τόνυ, Τόνυ, ἤμουν ὥριμη γιὰ τὸν τρύγο. Διψασμένη γιὰ ἔρωτα. Νὰ δώσω τρυφερότητα, νὰ δώσω ἔρωτα, νὰ δώσω, νὰ δώσω, νὰ δώσω—ἡ ἀνάγκη ἦταν ριζωμένη μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ντροπιασμένη ἀσχήμια.

Δώδεκα χρόνια σιωπῆς, στριμωγμένα σὲ μῖσος. Ὡστόσο, ἀποτελοῦσαν μιὰ οἰκογένεια. Ποτὲ δὲν εἶχαν γελάσει μαζί, ποτὲ δὲν εἶχαν κυτταχθῆ στὰ μάτια. Πέντε ξένοι.

Ὤ! Τόνυ, Τόνυ, ἤμουν ἕτοιμη γιὰ τὸν τρύγο. Διψασμένη γιὰ ἔρωτα. Ν' ἀγαπήσω γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀγαπῶ. Ν' ἀγαπῶ χωρὶς νὰ συλλογίζουμαι τὰ χρήματα. Ν' ἀγαπῶ! Νὰ μπορῶ νὰ προσφέρω στοργή, νὰ φέρω τὴν γαλήνη, ἕνα χαμόγελο. Νὰ μὴν εἶμαι παρὰ μιὰ γυναῖκα, μιὰ καρδιὰ καὶ νὰ δίνω χωρὶς νὰ λογαριάζω.

Διανοητικῶς ἡ Νίνα ἔνοιωσε πὼς ἦταν κουρασμένη. Τὸ μυαλό της ἦταν ἄνεργο. Τὸ δωμάτιο, γύρω της, πῆρε μιὰ ξαφνικὴ πραγματικότητα· μὲ φλογερὴν εὐγνωμοσύνη ἄφινε νὰ περιτριγυρισθῆ ἀπὸ τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν καὶ τῶν τόνων. Νὰ ζήση τὴν τωρινὴ στιγμή.

Τὰ χέρια της ἀργοποροῦσαν στὸ ἄγγιγμα τοῦ λεπτοῦ κεντημένου λινοῦ ὑφάσματος. Τὰ γαλλικὰ ὑφάσματα εἶναι θαυμάσια γιατὶ εἶναι μακρυά. Τοὐλάχιστον ἐπιτρέπουν νὰ σκεπασθῆ ἕνα κρεββάτι καὶ τὸ κρεββάτι μένει στρωμένο. Πιστεύω στὸ διπλὸ κρεββάτι γιὰ τὰ ζεύγη. Γιατὶ ἐπιτρέπει τὴν τελείαν ἑνότητα. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ τελειοποιήσουμε τὴν ἕνωσι τῶν ζευγαριῶν... Ὁ Θωμᾶς Τζέφφερσον θὰ εὕρισκε τοῦ γούστου του ν' ἀναθεωρήσουν τὸ σύνταγμά του γιὰ νὰ καθιερωθῆ τὸ διπλὸ κρεββάτι; Ἐπὶ τέλους, γιατὶ ὄχι; Τὸ ζήτημα τοῦ κρεββατιοῦ εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας. Εἶχε δεσπόσει στὴν τραγωδία τῆς ζωῆς της μὲ τὸν Τόνυ. Δὲν εἶχαν γνωρίσει κρεββάτι ἀρκετὰ πλατύ· μόνο στενὰ ντιβάνια. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πρῶτο ντιβάνι τους, ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ Γιούνιον Σκουαίρ...

Ὁ Σέρινταν ὅμως ὡρμοῦσε στὸ δωμάτιο ἕτοιμος νὰ φύγη γιὰ τὸ σχολεῖο. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ: ἦταν ἡ ὥρα ἐννηάμιση!

— Καλημέρα, μητερούλα!

— Καλημέρα, ἀγάπη μου, πῶς εἶσαι;

— Πές μου, μητέρα, πόσο κάνουν πενῆντα φορὲς πενῆντα;

— Ἔλα πρῶτα νὰ μὲ φιλήσης!

Ὁ Σέρινταν πῆγε, φίλησε μηχανικὰ καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά της.

— Λοιπόν, πόσο κάνουν ;

— Πόσο κάνουν πέντε φορὲς πέντε, Σέρινταν ;

— Εἴκοσι πέντε, εἶπε χωρὶς νὰ διστάση, γοητευμένος ποὺ τὸ βρῆκε τόσο γρήγορα. Στάσου, ξέρω, μαμά! Πενῆντα φορὲς πενῆντα κάνουν δύο χιλιάδες πεντακόσια, ἑξῆντα φορὲς ἑξῆντα, τρεῖς χιλιάδες ἑξακόσια καὶ ἑβδομῆντα φορὲς ἑβδομῆντα, τέσσαρες χιλιάδες ἐνεακόσια!

— Μικρούλη μου, ἂν ἤθελες νὰ μὴ συνεχίσης ;

— Πές μου μαμά, γιατὶ ὁ Βασιλῆας τῶν Γνωμώνων λέγει ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ εἶναι ἐνοχλητικά;

— Γιατὶ ἡ κουβέντα τους βασίζεται στὴν μέθοδο τῶν ἐρωταποκρίσεων.

— Μαμά, τί εἶναι ἡ μέθοδος τῶν ἐρωταποκρίσεων ;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερο νὰ μὲ φιλοῦσες ἀκόμα μιὰ φορά.

Ἀκόμα μιὰ φορὰ ἔβαλε ἀφηρημένα τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό της, ἐκείνη ὅμως τὸν ἐκράτησε σφιχταγκαλιασμένο.

— Πάλι μοῦ ἔκανες σημάδια μὲ τὸ κοκκινάδι σου! εἶπε, τρίβοντας τὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχε φιλήσει ἡ μαμά του.

— Καθόλου !

— Μαμά, πόσο στοιχίζει ν' ἀγοράσω ἕνα πεννηνταράκι;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

✿

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΚΑΛΟΓΡΗΕΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία θέλησε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα προστατευόμενό της μοναστῆρι καλογρεῶν, διέταξε ὅμως τὴν ἡγουμένη νὰ μὴ φανερώση σὲ κανέναν τὴν Ὑψηλὴ ἰδιότητά της γιὰ ν' ἀντιληφθῆ καλλίτερα τὴν πραγματικὴ κατάστασι τοῦ μοναστηριοῦ.

— Πολὺ εὐχαριστημένη εἶμαι γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τάξι τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἱδρύματος! εἶπε στὴν ἡγουμένη, ὅταν τελείωσε ἡ ἐπίσκεψις. Θλίβομαι μόνον, γιατὶ δὲν συμμαρφωθήκατε μὲ τὴν ἐπιθυμία μου!

— Τί συμβαίνει, Μεγαλειοτάτη; ρώτησε ἡ ἡγουμένη ἔκθαμβη.

— Νά, παρετήρησα ὅτι κατὰ τὴν διάβασί μου ὅλες οἱ Ἀδελφὲς ὑποκλινόντουσαν μὲ ἐξαιρετικὴ εὐλάβεια!

— Ὤ, αὐτὸ λοιπὸν εἶναι; ἔκανε ἡ ἡγουμένη μὲ ἀνακούφισιν. Ἂς μοῦ ἐπιτρέψει ἡ Μεγαλειότης σας νὰ τὴν πληροφορήσω, ὅτι οἱ εὐλαβικὲς ὑποκλίσεις τῶν Ἀδελφῶν δὲν ἀπευθυνόντουσαν πρὸς Ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς ἐμέ, τὴν ἡγουμένην των!...

Ἄναυδη, ἡ βασίλισσα.

✿

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΗΣ

Κάποτε ὁ Σουλτᾶνος Μουρὰτ ἦταν ἄρρωστος κι' ἀδυνατοῦσαν ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς χώρας νὰ τὸν θεραπεύσουν. Στὰ τελευταῖα φώναξε κι' ἕναν Ἑβραῖο κομπογιαννίτη, φημισμένον γιὰ τὶς γνώσεις του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἂν μὲ κάνεις καλά, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις κι' ἀμέσως θὰ ἐκπληρωθῆ.

Ὁ Ἑβραῖος ἀφοῦ σκέφθηκε νὰ ζητήση τσιφλίκια καὶ βαθμούς, εἶπε ἐπὶ τέλους :

— Αὐθέντη μου, μονάχα τὸ ἑξῆς σοῦ ζητάω... Νὰ μ' ἀφίνης νἄρχουμαι κάθε πρωῒ στὸ παλάτι καὶ νὰ σοῦ λέω κρυφὰ στὸ αὐτὶ μιὰ «καλημέρα». Μόνο νὰ μὴ μάθη κανένας τὸ τί σοῦ μουρμουρίζω !

Ἔμεινε σύμφωνος ὁ Σουλτᾶνος κι' ὁ Ἑβραῖος τὸν γιάτρεψε μέσα σὲ λίγες μέρες. Μόλις ὅμως ἔγινε καλά, ἔβλεπαν κάθε πρωῒ οἱ μεγιστάνες κι' οἱ πασσάδες τὸν Ἑβραῖο νὰ μπαίνη μὲ οἰκειότητα στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου καὶ νὰ λέη κάτι μυστικὰ στὸ αὐτὶ τοῦ Σουλτάνου των.

Ἔ, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ κομπογιαννίτης Ἑβραῖος ἦταν πολυεκατομμυριοῦχος!...

ΟΛΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

Φροντίστε τὴν ὠμορφιά σας, Κυρία μου, πρὶν ἀπὸ τὸ χορὸ

ΠΡΕΠΕΙ νὰ εἶσθε ὤμορφη ἀπόψε τὸ βράδυ! Τὸ φόρεμά σας εἶναι ἕτοιμο ὅπως καὶ τὰ κομψά σας παπούτσια, τὸ κτένισμά σας καὶ τὰ μπιζού.

Ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ κάμη ἐντύπωσι ἂν λείψη ἡ λάμψι ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας. Ἀπὸ τὸ χρῶμα, τὰ μάτια καὶ τὸ χαμόγελό σας ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τῆς τουαλέττας σας. Ἡ πεῖρα θὰ σᾶς τὸ ἔχει διδάξει καλὰ αὐτό. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα γεμάτη κίνησι καὶ ἐργασία, τὰ χαρακτηριστικὰ κουράζονται, τὸ δέρμα μαραίνεται. Τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν φρεσκάδα ποὺ θέλετε; Οἱ εἰδικοὶ σᾶς ἔχουν ὑποδείξει διαφόρους τρόπους.

ΠΡΩΤΟΣ ΤΡΟΠΟΣ: ΤΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ

Ἐὰν ἔχετε πολὺ λιπαρὸ δέρμα, λίγο χαλαρὸ καὶ χλωμιάζετε εὔκολα, ἕνα δυνατὸ βούρτσισμα θὰ τὸ ζωηρέψη καὶ θὰ τοῦ δώση τὴν λάμψι ποὺ τοῦ λείπει.

Αὐτὸς εἶναι ἕνας καλὸς τρόπος, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε συχνά, γιὰ νὰ μὴν ἐρεθίσετε καὶ κουράσετε τὸ δέρμα σας. Ὑπὸ τὸν ὅρον ὡστόσο, ὅτι δὲν θὰ κάνετε συχνὴ χρῆσι, φέρνει καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἀρχίζετε μὲ ἕνα ἀτμόλουτρο, τοποθετῶντας τὸ πρόσωπό σας πάνω ἀπὸ μιὰ λεκάνη γεμάτη βραστὸ νερό, στὸ ὁποῖον ἔχετε ρίξει μέσα μερικὲς σταγόνες ἀλκολ καμφρέ. Ἀφίνετε τὸν ἀτμὸ νὰ εἰσχωρῆ μέσα στοὺς πόρους καὶ κατόπιν, σκουπίζετε τὸ πρόσωπο μὲ ἕνα μαλακὸ καὶ λεπτὸ ὕφασμα. Κατόπιν, περνᾶτε τὸν λαιμὸ καὶ τὸ πρόσωπο μ' ἕνα στυπτικὸ καὶ ἔπειτα, ἀρχίζετε νὰ βουρτσίζετε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ντεκολτέ, τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ προσώπου, ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, μὲ κυκλικὲς κινήσεις (ὅπως κάνουν οἱ ἄνδρες γιὰ νὰ ξυρισθοῦν).

Ἡ βούρτσα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μαλακιά, στρογγυλή, μὲ μεταξωτές, μαλακὲς καὶ λεπτὲς τρίχες.

Ἡ βούρτσα πρέπει νὰ κοκκινίζη τὸ δέρμα χωρὶς νὰ τὸ τσιμπᾷ γιατὶ τότε μόνον δὲν τὸ βλάπτει. Τὸ κοκκίνισμα αὐτὸ φεύγει γρήγορα καὶ ἀφίνει μιὰ νεανικὴ φρεσκάδα καὶ μιὰ ἀσυνήθη λάμψι.

Τὰ λεπτά, ξηρὰ καὶ εὐερέθιστα δέρματα δὲν μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ βουρτσίσματος. Γι' αὐτὰ ταιριάζει καλλίτερα τὸ μασσὰζ μὲ μιὰ θρεπτικὴ κρέμα.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ: ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ

Δὲν πρόκειται νὰ κάνετε ἐπιστημονικὸ μασσάζ, ἀλλὰ μόνον ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς θρεπτικῆς κρέμας, τὴν ὁποίαν θὰ ἁπλώσετε ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ντεκολτέ.

Μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, στὰ ὁποῖα ἔχετε κρέμα, λιπαίνετε τὸ δέρμα σας ἀπὸ ἐμπρὸς πρὸς τὰ πίσω, μὲ τρόπο ὥστε νὰ ἀνασηκώνετε τὰ χαρακτηριστικά σας καὶ νὰ σβύνετε τὶς ρυτίδες.

Στὰ ξηρὰ δέρματα, τὸ ἐλαφρὸ μασσὰζ ἔχει τὰ ἴδια λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ποὺ ἔχει τὸ βούρτσισμα στὰ λιπαρὰ δέρματα. Ζωηρεύει τὸ χρῶμα καὶ τὸ πρόσωπο ξανανειώνει. Δὲν πρέπει ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ χορὸ νὰ μεταχειρίζεσθε πολὺ λιπαρὴ κρέμα, ἀλλὰ μᾶλλον μιὰ κρέμα ποὺ τὴν ἀπορροφᾷ τὸ δέρμα. Ὑπάρχουν εἰδικὲς κρέμες γι' αὐτὴ τὴν χρῆσι.

ΤΡΙΤΟΣ ΤΡΟΠΟΣ: Η ΜΑΣΚΑ

Ἐὰν τὸ πρόσωπό σας εἶναι κουρασμένο ἢ καταβεβλημένο προστρέξετε στὶς καλλυντικὲς μάσκες. Οἱ καλλίτερες εἶναι ἐπίσης οἱ πιὸ ἁπλές. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικὲς κρέμες καὶ εἰδικὰ ὑγρά, τὰ ὁποῖα ξανανειώνουν τὰ κουρασμένα δέρματα. Τὶς ὀνομάζουν μάσκες γιατὶ οἱ περισσότερες ξηραίνονται πάνω στὸ πρόσωπο, ἀφίνοντας ἕνα στρῶμα περισσότερο ἢ λιγώτερο παχύ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀφαιρέσετε ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα. Τὸ δέρμα τότε παρουσιάζεται νέο καὶ φρέσκο, σὰν νὰ εἴχατε ἀναπαυθῆ καὶ κοιμηθῆ πολλὲς ὧρες.

Ἂν δὲν σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ προμηθευθῆτε ἕτοιμες μάσκες, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε, ὡς καλλυντικὴ μάσκα, τὸ ἄσπρο τοῦ αὐγοῦ. Κτυπᾶτε καλὰ τὸ ἄσπρο τοῦ αὐγοῦ μὲ λίγο ροῦμι καὶ τὸ ξαπλώνετε στὸ πρόσωπο. Ξηραίνεται καὶ σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους. Τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κατόπιν ἀλείφετε τὸ πρόσωπο μὲ κρέμα καὶ πουδράρεσθε ἐλαφρά.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΤΡΟΠΟΣ: ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τέλος, σᾶς μένει πάντοτε ἡ δυνατότητα νὰ μακιγιάρεσθε μὲ ἐπιδεξιότητα.

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ νεότητά των καὶ στὴν φυσική των φρεσκάδα καὶ χάνουν αὐτὰ τὰ προτερήματα ἁπλῶς καὶ μόνον διότι παραμελοῦν νὰ μακιγιαρισθοῦν.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα πολὺ λεπτὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ θέλαμε νὰ μὴ ἐννοήσουν καλὰ οἱ ἀναγνώστριές μας. Ἡ πρόθεσίς μας δὲν εἶναι νὰ σᾶς διδάξωμε τὸ ὑπερβολικό, ἀλλὰ νὰ σᾶς κάνωμε νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ μοντέρνα ζωή, μὲ τὴν νευρικὴ καὶ ἐντατική της κίνησι καὶ μὲ τὰ ζωηρὰ βραδυνὰ φῶτα κάνει ἀπαραίτητο τὸ μακιγιὰζ ἀκόμη καὶ στὶς πολὺ νέες καὶ ὡραῖες γυναῖκες, γιὰ τὸ χορὸ καὶ τὶς ἑσπερίδες. Ὅσο τὸ ὑπερβολικὸ μακιγιὰζ εἶναι ἀκαλαίσθητο καὶ ἐπικίνδυνο, τόσο ἕνα ἐλαφρὸ καὶ ἀόρατο μακιγιὰζ ἀναδεικνύει τὴν ὡραιότητα καὶ κρατᾶ τὴν λάμψι τοῦ προσώπου, ὅλη τὴ βραδυά.

Βάζετε λίγο λιπαρὸ κόκκινο ψηλὰ στὰ μάγουλα, λίγη σκιὰ στὰ βλέφαρα, ἕνα ζωηρὸ καὶ ἀνοικτὸ κόκκινο στὰ χείλη καὶ ἔπειτα σκεπάζετε ὅλο τὸ πρόσωπο μὲ ἕνα σύννεφο πούδρας ὄκρ-ροζέ. Ἔτσι θὰ φαίνεσθε ἀπολύτως φυσική. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χοροῦ μπορεῖτε νὰ ζωηρέψετε τὸ χρῶμα σας, μὲ λίγη κόκκινη πούδρα καὶ τὰ χείλη σας μὲ τὸ κραγιόνι. Ἀλλὰ προσέχετε μὴ πουδράρεσθε ἀπερίσκεπτα, ἐὰν τὸ πρόσωπό σας ἔχει ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ χορό. Ἡ πούδρα θὰ καθήση στὸ πρόσωπό σας καὶ θὰ χάσετε τὴν φρεσκάδα σας. Καλλίτερα εἶναι νὰ μείνετε χωρὶς πούδρα παρὰ νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ πουδραρισθῆτε ἀδέξια καὶ νὰ καταστρέψετε τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴ φρεσκάδα σας.

Εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ἔχετε ὡραῖα χέρια

Η ΗΛΙΚΙΑ διακρίνεται ἀπὸ τὰ χείλη ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Ἡ ἐπιδερμίδα τῶν χεριῶν ὑποφέρει ἀπὸ τὸ κρύο ὅπως καὶ ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου. Ἀκολουθῆστε προσεκτικὰ τὶς μικρὲς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίδομε καὶ θἄχετε πάντα ἄσπρα, ὡραῖα καὶ νεανικὰ χέρια.

ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ

Τὰ χέρια πρέπει νὰ πλένωνται μὲ χλιαρὸ νερό.

Ἀρχίζετε νὰ τρίβετε στεγνὰ τὰ χέρια σας μὲ τὸ σαπούνι, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ, κατόπιν τὰ βουτᾶτε στὸ νερὸ καὶ τὰ κινεῖτε ἕως ὅτου τὸ νερὸ γεμίσει σαπουνάδα. Τὰ ἀφίνετε στὸ νερὸ δύο ἕως τρία λεπτὰ ἢ περισσότερο, ἐὰν ἔχετε καιρό. Νὰ τὰ τρίβετε μὲ μιὰ βούρτσα ἀπὸ καουτσούκ, γιὰ νὰ τοὺς κάνετε μασσὰζ καὶ γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε καλά. Νὰ τὰ ξεπλένετε μὲ κρύο νερό. Πολλὲς γυναῖκες πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι τὰ χέρια τους κοκκινίζουν καὶ σκάζουν γιατὶ τὰ σκουπίζουν ἀμέσως μόλις τὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν σαπουνάδα.

ΤΟ ΣΤΕΓΝΩΜΑ

Καὶ τὸ στέννωμα εἶναι σπουδαῖο. Καὶ ὅμως οἱ περισσότερες γυναῖκες τὸ παραμελοῦν.

Ἡ πετσέτα ποὺ σκουπίζετε τὰ χέρια σας πρέπει νὰ εἶνε ἀπολύτως στεγνή. Ἡ ἐλαχίστη ὑγρασία τὰ κάνει νὰ σκάζουν.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΜΑΛΑΚΑ ΚΑΙ ΑΣΠΡΑ ΧΕΡΙΑ

Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχετε ἄσπρα χέρια, ἂν δὲν ἔχετε τὴν συνήθεια νὰ τὰ ἀλείφετε μὲ κρέμα κάθε φορὰ μετὰ τὸ πλύσιμο. Ὑπάρχουν διάφορες κρέμες γιὰ τὰ χέρια, μὲ λεμόνι, μὲ ἀμύγδαλα. Διαλέξετε ὅποια ταιριάζει καλλίτερα στὴν ἐπιδερμίδα σας. Πάντως μιὰ καλὴ κρέμα, ὄχι ἀρωματισμένη, εἶναι πολὺ κατάλληλη.

Ὅταν βάζετε κρέμα στὰ χέρια, μὴν ξεχνᾶτε νὰ βάζετε καὶ κάτω ἀπὸ τὰ νύχια. Ἡ κρέμα τὰ ἐμποδίζει νὰ λερώνωνται καὶ δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένες, γιὰ νὰ τὰ καθαρίζετε νὰ τὰ βουρτσίζετε δυνατά. Ἔτσι θὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

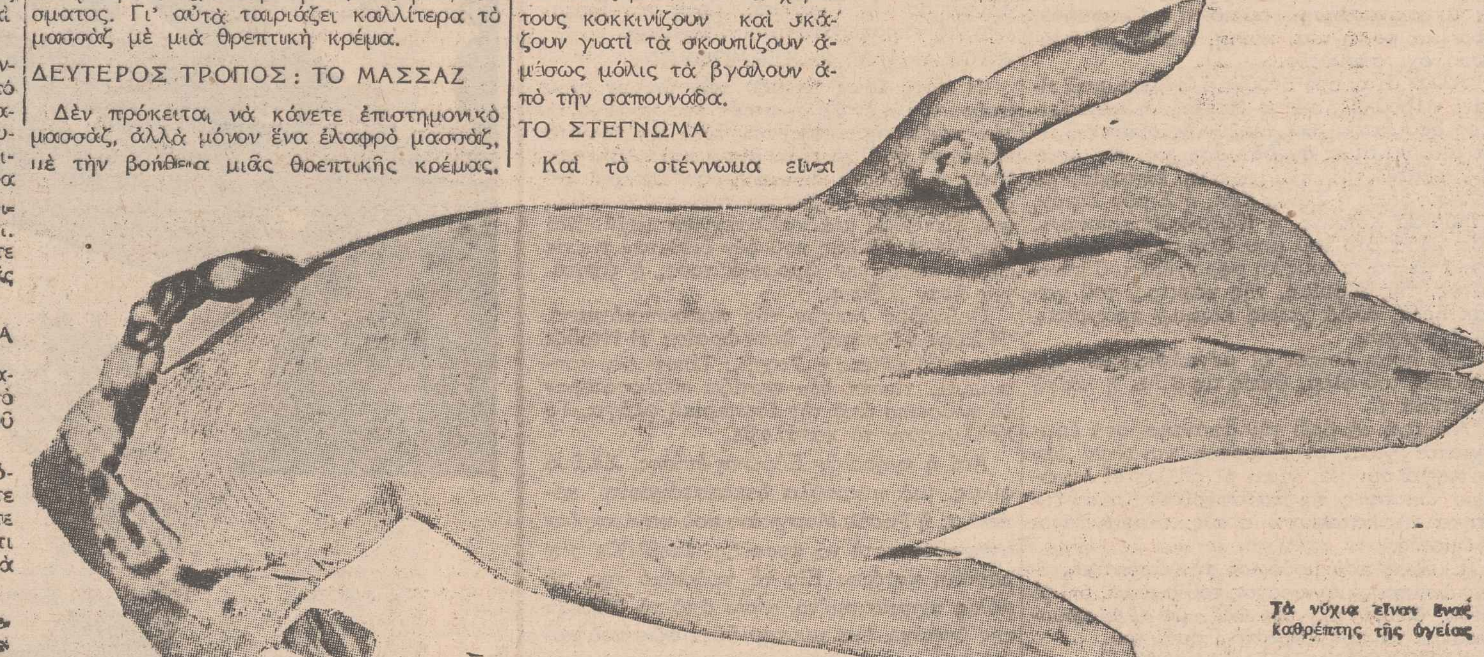

Τὰ νύχια εἶναι ἕνας καθρέπτης τῆς ὑγείας

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΖΗΤΟΥΣΑΝ 70 ο)ο ΩΜΟΡΦΙΑ

ΕΝΩ ΣΗΜΕΡΑ ΜΟΝΟΝ 15 ο)ο ΚΑΙ 85ο)ο ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ. ΓΙΑΤΙ;

Πολλὲς φορὲς διερωτώμεθα μέσα σὲ μιὰ σάλλα κινηματογράφου, ὅταν βλέπομε τὴν πρωταγωνίστρια, τί εἶν' ἐκεῖνο, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ κατακτήσῃ τὸν ἐπίδοξο τίτλο τῆς «στὰρ», ἀφοῦ ἡ ὠμορφιά της δὲν εἶναι ἐξαιρετική. Κι' ὅμως, παρὰ τὸ ἐρώτημα αὐτό, βρίσκομε δικαιολογημένη τὴν ἐπιτυχία της, βρίσκομε πὼς σωστὰ ἡ Γκάρμπο ἔγινε ἡ Γκάρμπο...

Ἀλλὰ γιατί ;

Τὸ κατωτέρω ἄρθρον τῆς Μαρὶ Κλαὶρ εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικὸ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ ρίχνει ἄπλετο φῶς στὸ φαινομενικὸ μυστήριο, ποὺ τὸ περιβάλλει.

Η ΠΡΩΤΗ μου ἔκπληξις φθάνοντας στὸ Χόλλυγουντ, ἦταν ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ ὤμορφες γυναῖκες — ἐκεῖνες δηλαδὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι — ἀλλὰ γυναῖκες ἀναπάντεχα γοητευτικές. Θέλω νὰ πῶ ὅτι σ' αὐτὴν τὴν

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΩΜΟΡΦΗ. ΕΧΕΙ ΟΜΩΣ 100% ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Σ' ΑΥΤΟ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ.

παράξενη πόλι, ἡ καμαριέρα εἶναι πολλὲς φορὲς πιὸ ὤμορφη ἀπὸ τὴν κυρία. Γύρω ἀπὸ τὸ «ἀστέρι» ὅλα εἶναι εὐχάριστα καὶ ὤμορφα. Ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα: τὸ... «ἀστέρι».

Στὸ δρόμο ἡ ἐφημεριδοπώλησσα ἔχει ὀνειρώδη μάτια, ἡ ταμίας τοῦ σινεμὰ κάνει νὰ σκοτεινιάζῃ μπροστά της ἡ κάθε «βεντέττα», ἡ γυναῖκα τοῦ βεστιαρίου εἶναι ἔξοχη. Κι' ὅταν ὁ σκηνοθέτης Φρὶτς Λάνγκ μοῦ εἶπε ἕνα βράδυ στὸ ρεστωράν: «Ἰδοὺ ἡ Φραγκίσκα Γκάαλ, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ ἀντικαταστήσῃ αὔριο τὴν Γκάρμπο», εἶδα μιὰ κοινὴ νέα, κοντή, ξανθή, μὲ πρόσωπο ὄχι σπουδαῖο.

Ἀλλὰ ὅταν στὸ στούντιο Βέρνερ μοῦ εἶπαν: «Ἰδοὺ ἡ Μπέττυ Ντάβις, ἡ μεγαλείτερη δραματικὴ κομεντιὲν τῆς ὀθόνης», εἶδα μιὰ γυναῖκα σχεδὸν ἄσχημη. Κι' ὅταν μοῦ εἶπαν: «Ἡ πιὸ μεγάλη ἐπιτυχία, τὸ μέλλον, εἶναι ἡ Σόνια Χένι, ἡ Σιμὸν Σιμόν, ἡ Μύριαμ Χόπκινς, ἡ Κάθριν Χέπμπουρν», εἶδα μέσα στὸ νοῦ μου ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα μὲ πάνω τους τὴ σφραγῖδα τοῦ πνεύματος, τῆς εὐφυΐας, τῆς χάριτος, τοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ πραγματικὴ ὠμορφιά.

Ποῦ ἦσαν λοιπὸν οἱ μεγαλόπρεπες βασίλισσες τοῦ φὶλμ, ὅπως τὶς θέλει ἡ λαϊκὴ φαντασία ;

Ἀνίκανη νὰ βρῶ τὴν ἀπάντησι στὰ ἐρωτήματα: γιατὶ οἱ ὤμορφες γυναῖκες δὲν ἐπιτυγχάνουν καὶ γιατὶ οἱ ἄλλες, οἱ λιγώτερο ὤμορφες τὰ καταφέρνουν, ἀναγκάστηκα νὰ καταφύγω στοὺς.... πραγματογνώμονες.

Ἐκεῖνος ποὺ μοῦ δωσε τὴν ἀπάντησι, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγιστάνας τοῦ σινεμά, ὁ Τζὸ Σὲνκ, διευθυντὴς τῆς Φόξ, μὲ εἶχε προσκαλέσει νὰ προγευματίσω μαζί του.

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

— Παρετηρήσαμε, μοῦ εἶπε, τὴ χρεωκοπία τῆς καλλονῆς, τῆς πραγματικῆς, τῆς τυραννικῆς καλλονῆς. Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια στὸ Χόλλυγουντ, εἴχαμε τὴν μοιραία καὶ μαύρη καλλονὴ τοῦ τύπου «Ἄλα Ναζίμοβα», ὕστερα τὴν ξανθὴ καλλονὴ τῶν ἀδελφῶν Ζὶς καὶ τῆς Μαίρη Πίκφορδ. Ὕστερα τῆς βάμπ, τὸ σὲξ-ἀππήλ, τὴν... φοβερὴ ὑγεία τῆς Τζὶν Χάρλοου. Τώρα ἔχομε ἀρκετὰ ἀπ' ὅλ' αὐτά. Τὸ Χόλλυγουντ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν κουτὴ ἀκτινοβολία τῆς «ὡραίας γυναίκας». Οἱ φωτογράφοι μας κι' οἱ μακιγιὲρ μας μποροῦν νὰ κάνουν ἐνδιαφέρουσα τὴν ὁποιαδήποτε νοστιμούλα. Ἐκάναμε τὴν «ἐπὶ παραγγελίᾳ» καλλονὴ μέσα στὰ ἐργοστάσια τῶν συγχρόνων μάγων.

»Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα εἶναι ἡ προσωπικότης. ὁ χαρακτὴρ, ἡ φλόγα, ποὺ ἐμψυχώνει τὸν ἠθοποιό. Μιὰ κακὴ μύτη διορθώνεται, ἕνα μεγάλο στόμα μικραίνει. Ἀλλὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ ζωγραφίσῃ πάνω σ' ἕνα πρόσωπο τὴν ἐξυπνάδα ποὺ δὲν ἔχει.

»Ἔχομε ἐδῶ τὴ συνήθεια νὰ ἀνάγωμε ὅλα σὲ ἀριθμούς. Ἐδῶ καὶ τρία μόλις χρόνια εἰς τὸν πίνακα τῶν πλεονεκτημάτων ποὺ μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχῃ γιὰ νὰ γίνῃ δεκτή, ἡ καλλονὴ ὑπελογίζετο εἰς 60%. Σήμερα δὲν ὑπολογίζεται παρὰ εἰς 15%. Ἀντίθετα ἀπαιτοῦμε 70% προσωπικότητα. Ἡ φωτογένεια δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ τόσο, ἀλλὰ μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ «φωτογένεια τῆς ἐκφράσεως». Δὲν φωτογραφίζομε τώρα τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ κεῖνο ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτό.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ μόνο μιά: ἡ Γκάρμπο, ἡ μοναδικὴ Γκάρμπο, τῆς ὁποίας ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια δὲν ζητοῦν νὰ εὕρουν σὲ ποιὸ εἶδος ὠμορφιᾶς ἀνήκει, γιατὶ ἡ προσωπικότης της κυριαρχεῖ.

Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της. Ἡ Γκάρμπο εἶναι τὸ τυπικὸ παράδειγμα τοῦ θριάμβου τῆς προσωπικότητος ποὺ νικάει τὸ πᾶν. Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Σουηδὴ αὐτὴ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της στὸ «πανὶ» σ' ἕνα σπουδαῖο ρόλο, κατήγαγε μιὰ νίκη ὁριστικὴ καὶ κανένας δὲν τὴν ἠμφισβήτησε. Οἱ ἄλλες βεντέττες ὅσο μεγάλες κι' ἂν ἦταν, ὑποχρεώθηκαν νὰ ἀκολουθοῦν τὴν ἐξέλιξι τῆς μόδας, νὰ μεταμορφώνωνται σὲ κάθε τους ἔργο. Ἐκείνη ἡ Γκρέτα δὲν ἄλλαξε καθόλου. Δὲν θυσίασε τίποτε ἀπὸ τὴν προσωπικότητά της. Ἐπέβαλε στὸν κόσμο ὁλόκληρο τὴν Γκάρμπο, μόνη τὴν Γκάρμπο, τὴν προσωπικότητα—Γκάρμπο.

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ: Η ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ

Ἡ μόνη ἴσως μεταξὺ τῶν ἄλλων, ποὺ μπόρεσε νὰ ἐπιβάλῃ στοὺς «παραγωγοὺς» τὸν χαρακτῆρα της καὶ τὸ... ἀκανόνιστο πρόσωπό της, τὸ τόσο βίαιο καὶ παθητικό, ἦταν ἡ Κάθριν Χέπμπουρν. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ ἕνα νέο ὄνειρο γεννήθηκε γιὰ κεῖνες ποὺ ἔνοιωθαν μιὰ καλλιτεχνικὴ ψυχή. Καὶ ἀντιθέτως ἐκεῖνες ποὺ δὲν διέθεταν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ὠμορφιά τους, ἡ ἀποτυχία ἦταν βέβαιη.

Θρίαμβος λοιπὸν τῆς προσωπικότητος. Ἡ Σάρρα Μπερνὰρ ἦταν ὡραία; Ἡ Ντοῦζε ἦταν; Ἤ μήπως ἡ Ραχήλ; Τίποτε δὲν χρησιμεύει, τίποτε δὲν φωτίζει περισσότερον τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ φλόγα. Τὸ Χόλλυγουντ τὸ κατάλαβε.

Καὶ ἡ «γηραιὰ» Εὐρώπη ἐπίσης. Σὲ δυὸ φὶλμς, μιὰ μικρούλα δεκαεφτάχρονη κοπέλλα, ἡ Μισὲλ Μοργκάν, ποὺ κανένας δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ προσέξῃ, ἐπεβλήθη σὰν μεγάλη «στάρ». Εἰς τὸ πρόσωπό της, τὸ μόλις σχηματισμένο, πίσω ἀπὸ τὸ βλέμμα της ὑπάρχει ἕνα μυστηριῶδες φῶς ποὺ κυριαρχεῖ....

ΜΑΡΙ ΚΛΑΙΡ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΜΑΚΙΓΙΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ!

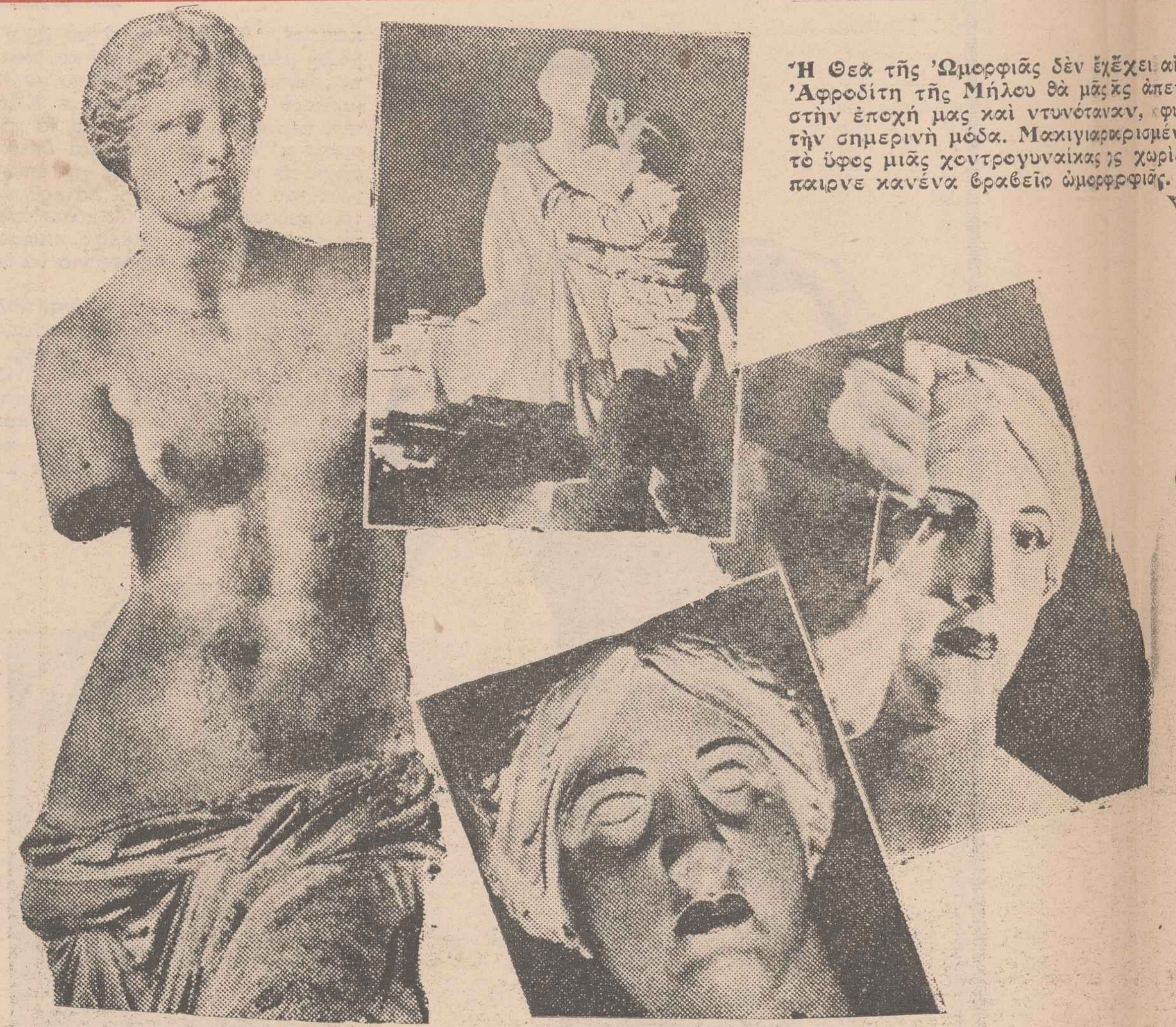

Ἡ Θεὰ τῆς Ὠμορφιᾶς δὲν ἔχει αἰώνια ὠμορφιά! Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου θὰ μᾶς ἀπεγοήτευε ἂν ἐζοῦσε στὴν ἐποχή μας καὶ ντυνόταναν, φυσικά, σύμφωνα μὲ τὴν σημερινὴ μόδα. Μακιγιαραρισμένη, μοντέρνα, ἔχει τὸ ὕφος μιᾶς χοντρογυναίκας χωρὶς ἔκφρασι. Δὲν θἄπαιρνε κανένα βραβεῖο ὠμορφφιᾶς. «Γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλο τῆς «μὶς Σύμπαν» — γράφει ἕνα Γαλλικὸ περιοδικὸ— ἐκεῖνο ποὺ θὰ τῆς ἔλειπε δὲν εἶναι μόνον τὰ χέρια...» Οἱ εἰκόνες μας δείχνουν τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου μακιγιαρισμένη κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸ τρόπο. Δεξιὰ βλέπει κανεὶς τὰ χάλια της.

ΘΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΧΡΗΣΙΜΟ ΝΑ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΗ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΑΛΛΑ... ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

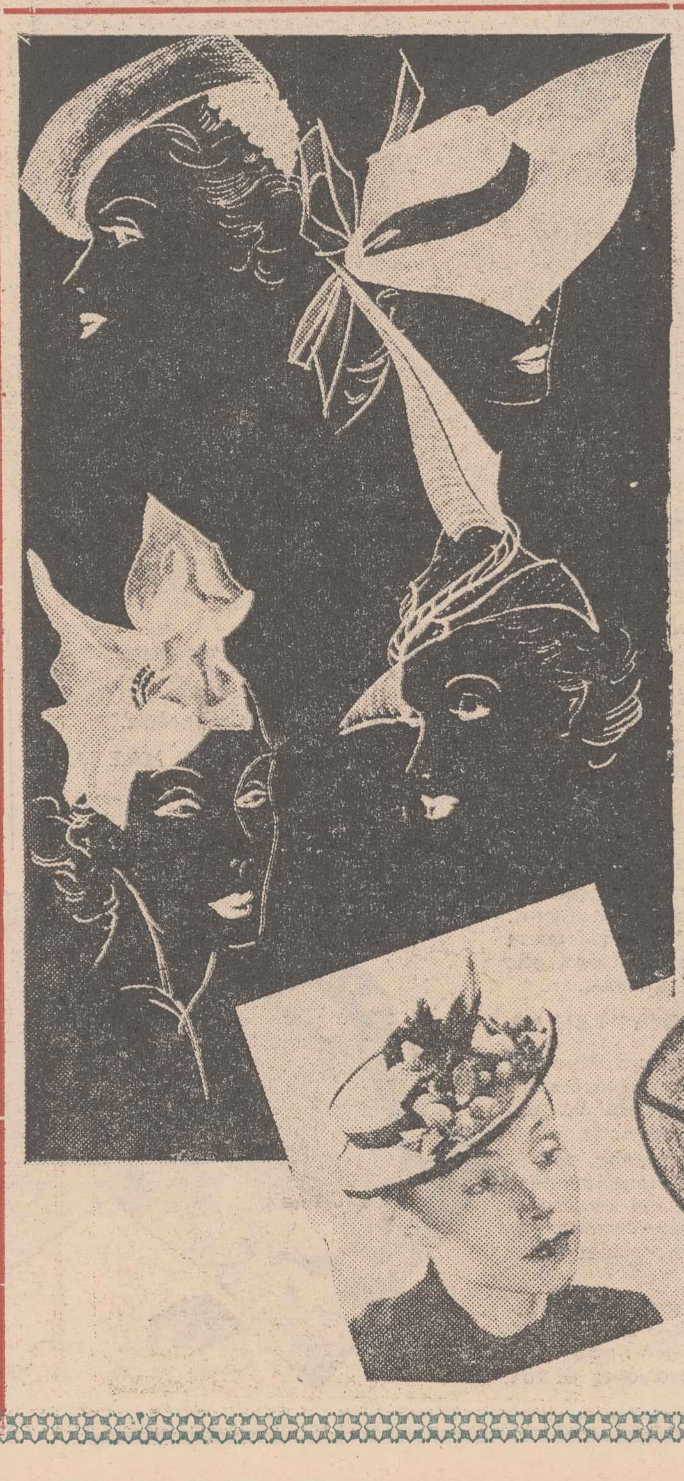

Ἐπὶ τέλους καπέλλα λογικά, σχεδὸν κλασσικά, τὰ ὁποῖα καταλαβαίνουν οἱ ἄνδρες, γιατὶ στὶς γυναῖκες ἀρέσουν ὅλα τὰ παράδοξα...

Καπέλλα ποὺ δὲν θὰ προκαλοῦν σχόλια, καπέλλα ποὺ θὰ φορῆτε χωρὶς νὰ φοβᾶσθε πὼς θὰ προκαλέσουν τὰ γέλια γιὰ τὴν τολμηρή τους φόρμα. Τέτοια εἶναι τὰ πρῶτα καπέλλα τῆς ἀνοίξεως, ὅπως μᾶς τὰ ἀναγγέλλει τὸ Παρίσι.

Ἀκολουθοῦν καὶ αὐτὰ τὶς γενικὲς προσπάθειες τῆς μόδας : ἴσιες σιλουέττες, ἁπλὲς γραμμὲς εὐκολοφόρετες. Προτιμοῦν τὴν κομψὴ ἐμφάνισι ἀπὸ τὴν ἐντυπωσιακή. Ἀφοῦ ἔμοιαζαν σὰν μὴ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΚΑΠΕΛΛΑ

1) Τὸκ ἀπὸ ψάθα γαρνιρισμένη μὲ λουλούδια.
2) Καπέλλο σπὸρ ἀπὸ φέτρ ἀσπρο μὲ φιόγκο ἀπὸ γκρὸ καρδέλλα.
3) Ἄσπρη τὸκ μὲ μεγάλο φιόγκο.
4) Καπέλλο σπὸρ γαρνιρισμένο μὲ πικὼρ καὶ πράσινο κουτώ.
5) Μικρὸ κανοτιὲ ἀπὸ χονδρὴ ψάθα γαρνιρισμένο μὲ φροῦτα.
6) Ρελεβὲ ἀπὸ μαύρη ψάθα ρελιασμένο μὲ βελοῦδο.

1) Τὸκ μὲ μεγάλο βέλο μὲ πουά.
2) Γαρνιρισμένο μικρὸ καπελλάκι ποὺ συγκρατεῖται μὲ κορδέλλα δεμένη κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι.
3) Καπέλλο ταξειδιοῦ μὲ λεπτὴ ἐσάρπα ποὺ δένει στὸ λαιμό.
4) Κανοτιὲ ρελεβὲ στὸ ἕνα πλάϊ γαρνιρισμένο μὲ μιὰ μεγάλη γαρδένια.
5) Ἰδιότροπο καπέλλο μὲ λουλούδια στὸ τεπέ.
6) Περίεργη μαύρη τὸκ γαρνιρισμένη μὲ κορδέλλα μπλὲ ρουὰ

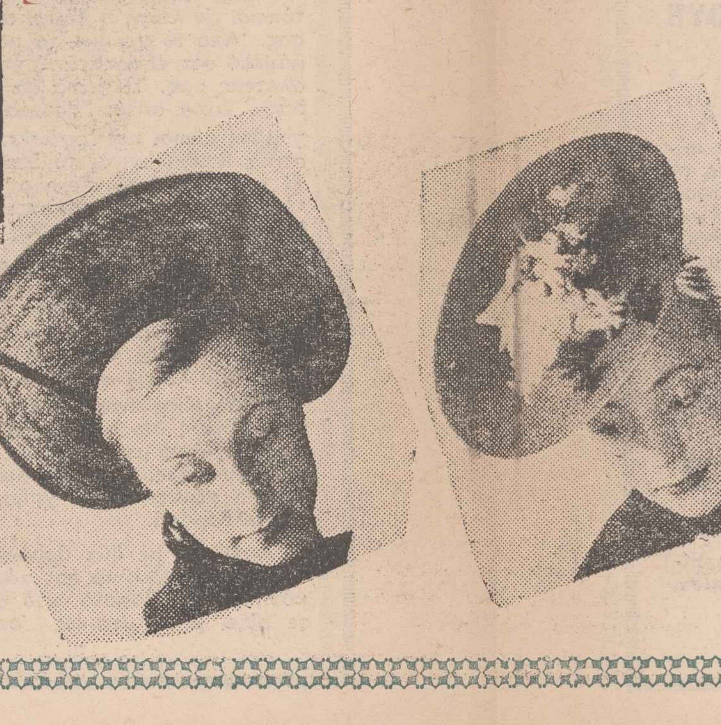

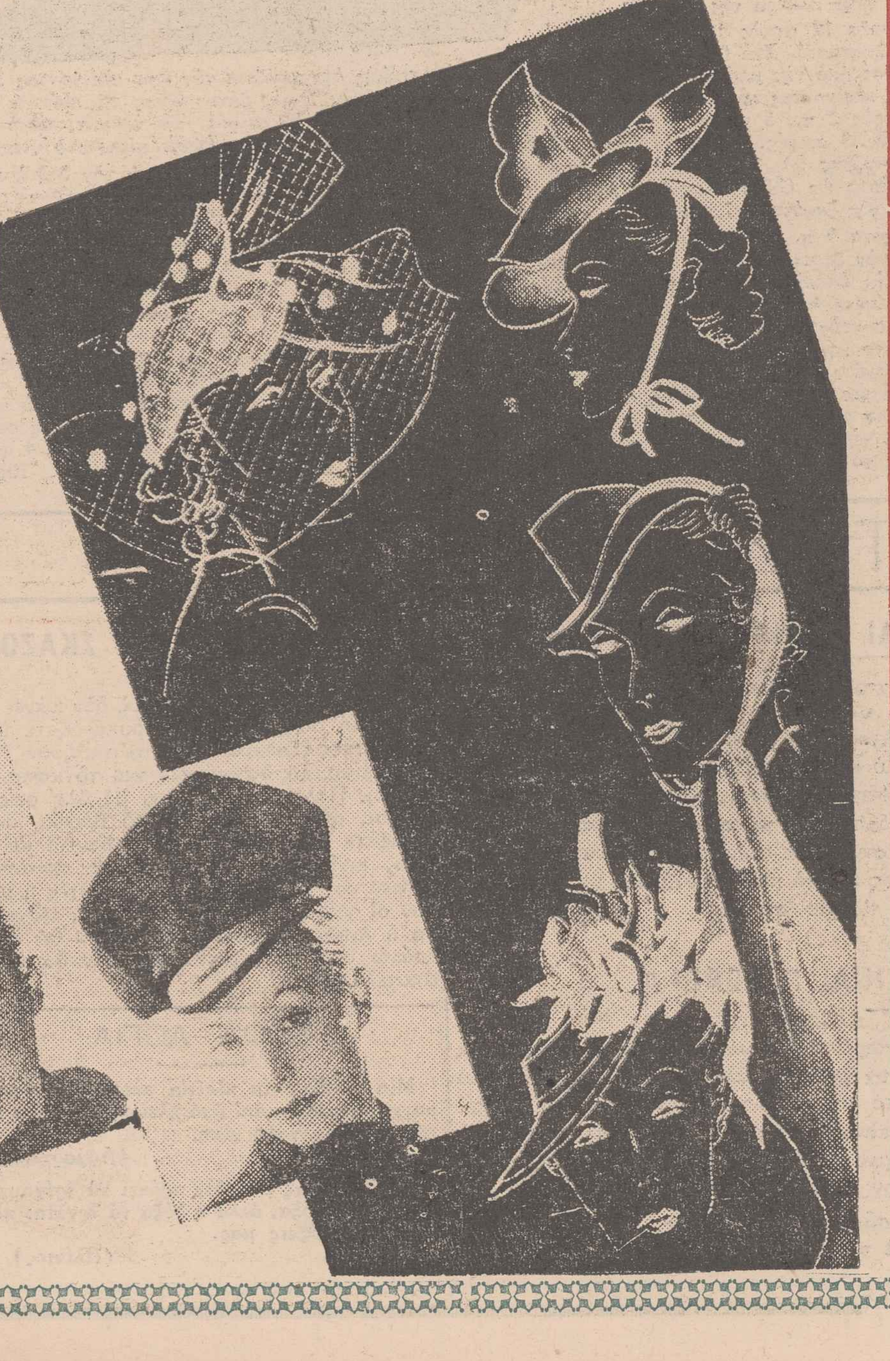

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

ΙΔΙΩΣ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΗ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

ΠΟΣΟ δύσκολο εἶναι νὰ ντυνόμαστε μὲ γοῦστο !

Μιὰ γυναῖκα, ἂς τὴν ποῦμε Μάρθα, θέλοντας νὰ εἶναι πρωτότυπη, μοιάζει πάντοτε σὰν νὰ πηγαίνῃ σὲ χορὸ μεταμφιεσμένων. Μιὰ ἄλλη, ἡ Μαρία π.χ., δειλὴ καὶ μαζεμμένη, πέφτει πάλι στὸ ἀντίθετο, δὲν τὴν ξεχωρίζεις ἀπὸ ἑκατὸ ἄλλες γυναῖκες. Μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ὑπάρχει ἕνα μέσο, ποὺ ἐπιτρέπει σ' αὐτὴ ποὺ ἔχει τὴν αἴσθησι τῆς κομψότητος—ἂς τὴν ποῦμε Κλαίρη—νὰ διατηρῇ τὴν προσωπικότητά της.

Ὅσο ἕνας τύπος εἶναι πιὸ ἔντονος, τόσο πιὸ λεπτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα. Ξέρω δυὸ ἐξαδέλφες, τὴ Ρόζα καὶ τὴ Ροζίνα, ποὺ μοιάζουν πολύ. Συχνὰ τοὺς λένε πὼς μὲ τὰ μεγάλα τους μάτια καὶ τὰ σκοτεινά τους μαλλιὰ μοιάζουν μὲ Ἀνατολίτισσες. Ἡ Ρόζα πῆρε αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο στὰ σοβαρᾶ καὶ φορεῖ πάντοτε τουρμπάνια μὲ παράξενα χρώματα. Θάλεγε κανεὶς ποὺ ξέφυγε ἀπὸ κανένα χαρέμι καὶ ἀλήθεια καταντᾶ γελοία μέσα στὸ δικό μας περιβάλλον. Ἡ Ροζίνα. ντύνεται μὲ ἐξυπνάδα, χωρὶς νὰ μεταμφιέζεται. Θαυμάζουν σ' αὐτὴν κάτι τὸ ἐξωτικὸ ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ γοητευτικὸ γιατὶ δὲν εἶναι ἐπιδεικτικό.

ΒΕΒΑΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΣΑΝ ΤΗΣ ΑΝΝΥ ΟΝΤΡΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΑ

Ὡστόσο, καὶ ἡ Ροζίνα ἀκόμα, δὲν μπορεῖ νὰ ντυθῇ ὅπως «ὅλος ὁ κόσμος». Μὲ τὸ ἔντονο πρόσωπό της, ἕνα φόρεμα ἀνώδυνο δὲν θὰ τῆς ταίριαζε. Ξέρει ὅμως τὶ προσθέτουν οἱ λεπτομέρειες ποὺ συμπληρώνουν μιὰ τουαλέττα. Παίζει μὲ τὰ «ἀξεσσουάρ».

Κι' αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα συμπληρώματα. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες μας δημιουργοὺς τῆς μόδας, ἔχει πρόσωπο ἀδύνατο, μάτια μαῦρα σὰν τσιγγάνα. Ἐν τούτοις ντύνεται σὰν μιὰ παιδαγωγός, μὲ σκοτεινὰ καὶ ἁπλὰ φορέματα. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀπάνω φορεῖ παράδοξα κοσμήματα ἀπὸ χτυπητὸ χρυσάφι καὶ χρωματιστὰ πετράδια. Αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ μοναδική.

Μὲ τὴν λεπτομέρεια εἶναι ποὺ ἐκδηλώνεται ἡ προσωπικότης. Ὑπολογίζεται τόσο τὸ ἀντικείμενο, ὅσο καὶ ὁ τρόπος ποὺ τὸ φοροῦμε. Πιστέψτε το : «Ὁ τρόπος ποὺ στολιζόμαστε ἀξίζει περισσότερο ἀπ' τὸ στολίδι». Ἡ Ζακελίνε δένει μιὰ ριγωτὴ σάρπα στὸ λαιμό. Ἡ Λιλὴ τὴν τυλίγει στὴ μέση της. Ἀκόμα κι' ἂν φοροῦσαν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο φόρεμα, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔβλεπε κανείς. Ἡ Λουΐζα καρφώνει ἕνα μπουκέττο στὴ ζώνη της. Ἡ Ζὰν τὸ περνάει στὴ μπουτονιέρα της. Αὐτὸ τὸ κλὶπς ντραπάρει τὸ ἀκανόνιστο ντεκολτὲ τῆς Σουζάννας, ὑπογραμμίζει τὸ συμμετρικὸ ντεκολτὲ τῆς Λουκίας. Καθε μιά τους ξέρει νὰ δείχνῃ τὸ γοῦστο της.

Τὸ νὰ ἀφήνῃ κανεὶς ἐλεύθερη τὴν προσωπικότητά του, δὲν θὰ πῇ πὼς πρέπει νὰ τὴν διακηρύττῃ. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ εἶναι πεπεισμένοι ὅτι ἔχουν χαρακτῆρα γιατὶ ἔχουν κακὸ χαρακτῆρα. Νομίζουν πὼς ἔχουν μιὰ δυνατὴ ὑποκειμενικότητα γιατὶ μιλοῦν δυνατά.

Ἔχετε φαντασία, δείξτε την στὴν ἐκλογὴ τῶν κοσμημάτων σας. Μὴν ἀγοράζετε ἐκκεντρικὰ πράγματα ποὺ δὲν ταιριάζουν σὲ ὅλες. Ἂν σᾶς ἀρέσουν τὰ χρώματα μπορεῖτε νὰ φορῆτε ποικιλόχρωμες σάρπες. Μὴ γεμίζετε τὰ ντουλάπια σας μὲ φορέματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ φορεθοῦν ἕνεκα τῶν ἄγριων χρωμάτων των. Θέλετε ν' ἀλλάξετε τὸ φόρεμα, βάλτε του μιὰ ἄλλη ζώνη. Θέλετε νὰ φανῆτε ἐξωτικὴ γιὰ ἕνα βράδυ, βάψτε πιὸ ἔντονα τὰ νύχια σας. Ἂν ἔχετε ρωμαντικὴ ψυχή, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφεύγετε στὶς ἀέρινες μουσουλίνες, ἕνα μπουκέττο θὰ κάνῃ τὴν ἴδια δουλειά.

Εἶναι λάθος, νὰ ἀντιγράφετε πιστὰ ἕνα φόρεμα ἢ ἕνα «ἀξεσσουὰρ» ποὺ εἴδατε νὰ φορῇ μιὰ ἄλλη. Αὐτὸ ποὺ πηγαίνει στὴ μιὰ δὲν θὰ πῇ πὼς πηγαίνει καὶ στὴν ἄλλη. Τὸ Ἀμερικανικὸ παράδειγμα εἶναι ἀρκετὰ κτυπητό.

Ἕνα πρωΐ, στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγελαν ἀπ' τὸ Παρίσι τὴ νέα μόδα τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν καπέλλων ποὺ μοιάζουν μὲ φέσια. Τὸ ἀπόγευμα τα καταστήματα ὅλα εἶχαν γεμίσει τὶς βιτρίνες των μὲ τέτοια καπέλλα. Τὸ ἄλλο πρωΐ, σὲ κάθε δέκα γυναῖκες, ἡ μιὰ φοροῦσε φέσι. Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, ἦταν σωστὴ ἐπιδημία. Χοντρές, ἀδύνατες, νέες, γρηές, ἑκατομμυριοῦχες, μοδιστροῦλες, ξανθές, μελαχροινές, ὅλες φοροῦσαν τὸ ἴδιο καπέλλο. Καὶ στὸ δρόμο, παράξενο θέαμα, μέσα σὲ χίλιες γελοῖες γυναῖκες, ἦταν ζήτημα ἂν ὑπῆρχε μιὰ νόστιμη.

Ἄλλο παράδειγμα ἐντελῶς διαφορετικό. Πρόκειται ἀκόμα γιὰ ἕνα πλῆθος. Βλέπετε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ νεαρὲς μαθήτριες - νοσοκόμες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ μάθημά τους. Φοροῦν ὅλες τὸ ἴδιο φόρεμα, τὴ στολή τους, μὲ μιὰ μικρὴ κόκκινη κηλίδα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Γιατὶ τὶς βρίσκετε χαριτωμένες, κομψές ; Γιατί, ἡ κάθε μιά τους βρῆκε διαφορετικὸ τρόπο νὰ φορέσῃ τὸ γιακᾶ της, νὰ δέσῃ τὴ μπλοῦζα της, νὰ καρφώσῃ τὸν κόκκινο σταυρὸ ποὺ εἶναι ἔμβλημα τῆς ἐργασίας της. Κάθε μιὰ διακρίνεται ἀπ' τὴν ἄλλη.

Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ προσωπικότης.

Τὸ φόρεμα, γιὰ τὶς περισσότερές μας, εἶναι σχεδὸν μιὰ στολή. Ἡ μόδα εἶναι τὸ ἴδιο κατηγορηματικὴ σὰν ἕνας κανονισμός. Ἡ προσωπικότης βρίσκει τὸν τρόπο νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ λεπτὴ παρέκκλισι, ξέρει νὰ δώσῃ κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὸν γενικὸ κανόνα.

Εἶναι κάπως δύσκολο νὰ τὸ λέῃ κανεὶς, ὡστόσο πρέπει νὰ φορᾶτε πράγματα ποὺ ταιριάζουν τόσο στὴν ψυχή σας ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό σας. «Γνῶθι σαὐτὸν» — τὸ διάσημο αὐτὸ Σωκρατικὸ ἀξίωμα θἄπρεπε νὰ εἶναι χαραγμένο σ' ὅλους τοὺς καθρέπτες τῶν αἰθου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Η «ΓΥΝΑΙΚΑ», μὲ τὴν πρόθεσι πάντα νὰ ἐξυπηρετήση τὶς ἀναγνώστριές της, ἐγκαινιάζει ἀπὸ σήμερα τὴν σελίδα Ἐργοχείρων. Θὰ σᾶς παρουσιάζη στὴ σελίδα αὐτὴ πάντοτε, ὡραῖα ἐργόχειρα σὲ καλλιτεχνικὰ καὶ μοντέρνα σχέδια. Τὸ σχέδιο στὸ ἐργόχειρο παίζει τὸν σπουδαιότερο ρόλο. Γιατὶ θὰ ἦταν καὶ κόπος ἄδικος καὶ χρόνος χαμένος, νὰ καταπιαστῆτε μὲ ἐργόχειρα κακότεχνα, Τόσο δὲ μεγαλώνει ἡ ἀξία τοῦ ἐργοχείρου, ὅσο τὸ σχέδιο εἶναι καλλιτεχνικώτερο.

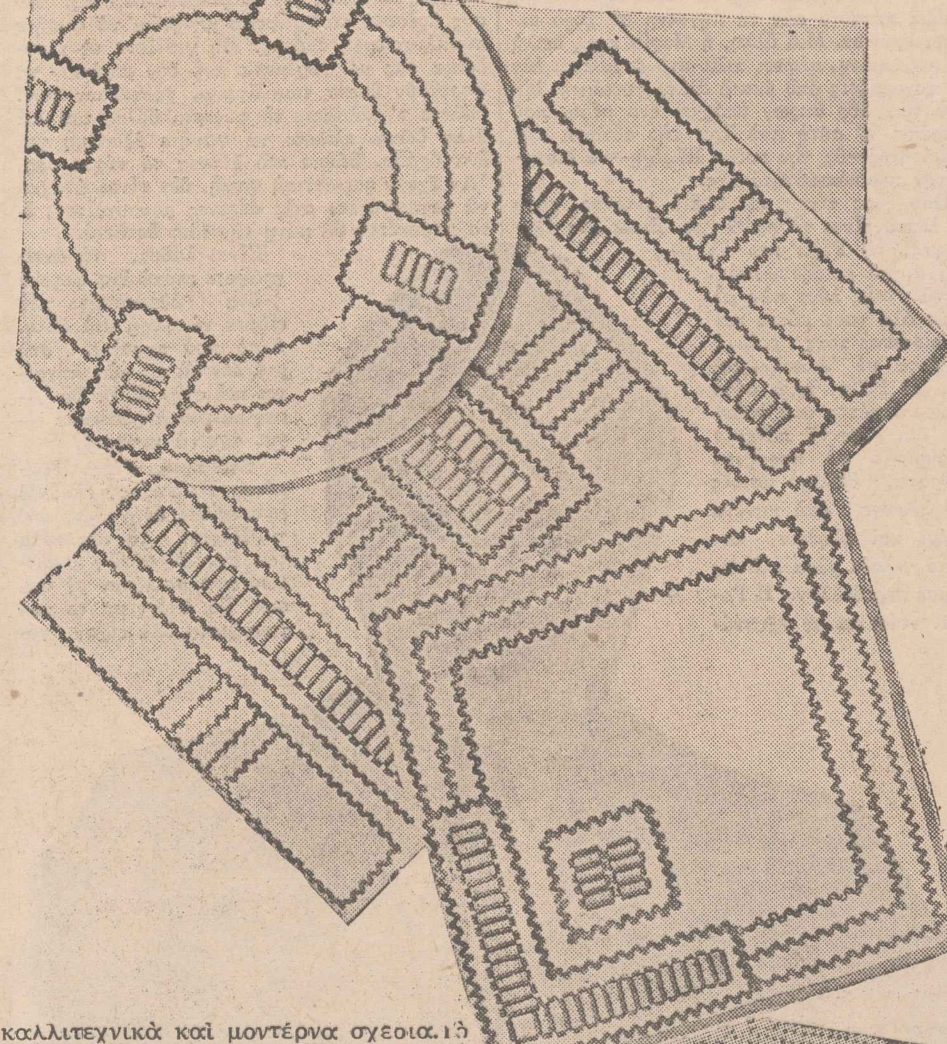

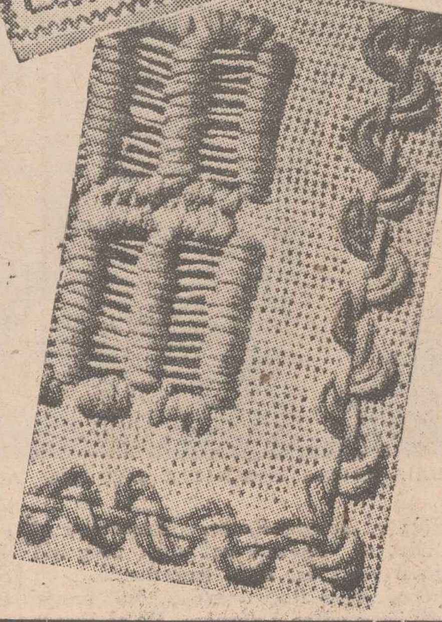

Σήμερα σᾶς παρουσιάζομε κάτι τὸ πολὺ εὔκολο καὶ πολὺ χαριτωμένο, σὲ κομψὸ σχέδιο. Ποτὲ δὲν εἶναι πολλά, σ' ἕνα σπίτι, τὰ μικρὰ κομψὰ τραπεζομάντηλα, τὰ σεμὲν ντὲ τάμπλ, τὰ πετσετάκια. Καθὼς βλέπετε στὴν εἰκόνα, ὅλα αὐτὰ κεντιοῦνται πάνω σὲ ψιλὴ ἐταμίνα, μὲ κόκκινο καὶ καφὲ κοτὸν περλέ. Κεντᾶτε πρῶτα τὸ ἀνεβατό. Μετρᾶτε τέσσερες κλωστὲς σὲ ὕψος καὶ στὸ φάρδος, περνᾶτε τὴν βελόνα σας σὲ κάθε κλωστή. Ἀφοῦ κεντήσετε ὅλα τὰ μοτὶφ μὲ ἀνεβατό, τότε κόβετε τὸ ἐσωτερικό τους γιὰ τὰ ζούρ, ἀλλὰ ὄχι πολὺ κοντὰ στὸ κέντημα, γιὰ νὰ μὴ ξηλώση. Θὰ σᾶς γίνουν τὰ ζοὺρ καλλίτερα καὶ εὐκολώτερα, ἂν τρυπώσετε τὸ ἐργόχειρό σας πάνω σὲ χαρτί. Ἡ εἰκόνα μας θὰ σᾶς ὁδηγήση, πῶς νὰ κάνετε τὴν μπορτοῦρα ζὶγκ - ζὰγκ ποὺ εἶναι εὐκολώτατη. Τελειώνετε, γύρω - γύρω, ἕνα γύρισμα, ποὺ τὸ ράβετε κρυφὰ πάνω στὸ κέντημα.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Ζακέττα μὲ μπάσκα

ΠΟΛΥ πρακτικὴ καὶ κομψὴ ζακέττα γιὰ ἀνοιξιάτικα φορέματα.

Ὑλικά: 440 γρ. μαλλὶ τετράκλωνο. Βελόνες ἀρ. 3.

Βελονιές: 1ον Πουὰν ζέρσεϋ, μιὰ σειρὰ καλή, μιὰ σειρὰ ἀνάποδη, 2ον πουὰν ζαρτιὲρ ὅλο καλή.

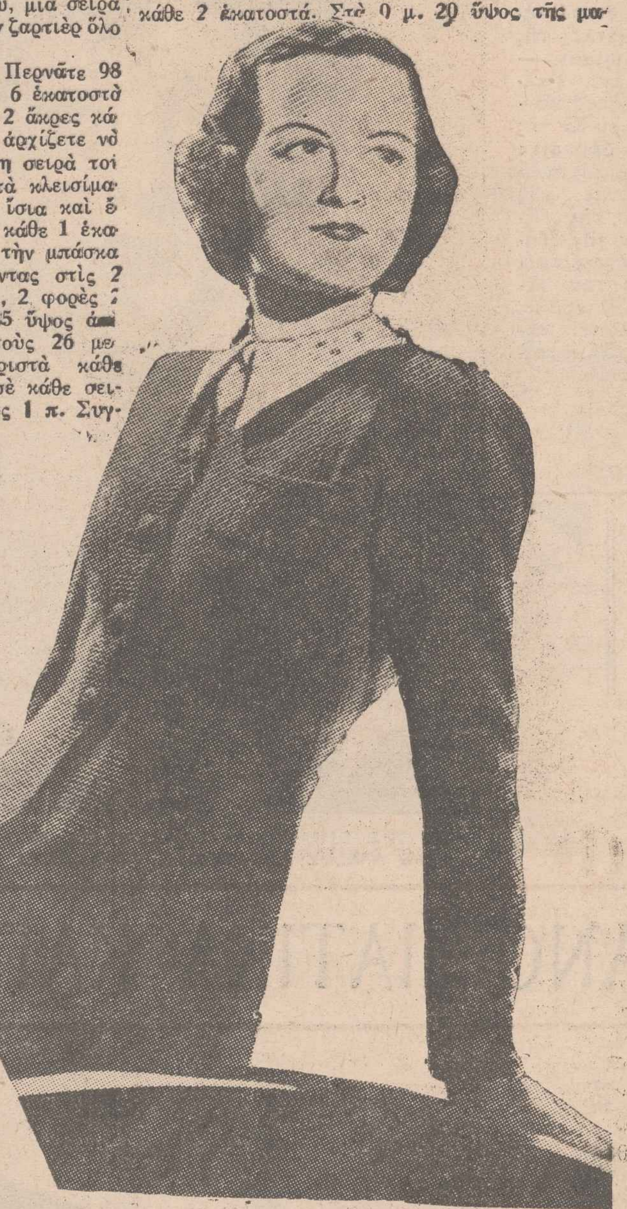

Πλάτη: Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 98 π. Πλέκετε μὲ πουὰν-ζαρτιέρ. Στὰ 6 ἑκατοστὰ ὕψος αὐξάνετε 3 φορὲς 1 π. στὶς 2 ἄκρες κάθε 3 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 15 ὕψος ἀρχίζετε νὰ πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ. Στὴν 3η σειρὰ τοῦ πουὰν ζέρσεϋ κάνετε 10 σκορπιστὰ κλεισίματα. Πλέκετε κατόπιν 3 ἑκατοστὰ ἴσια καὶ ἔπειτα αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 1 π. κάθε 1 ἑκατοστό. Στὰ 0 μ. 18 ½ ὕψος ἀπὸ τὴν μπάσκα σχηματίζετε τὶς μασχάλες κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες σὲ κάθε σειρὰ 1 φορὰ 3 π., 2 φορὲς 2 π. καὶ 5 φορὲς 1 π. Στὰ 0 μ. 35 ὕψος ἀπὸ τὴν μπάσκα κλείνετε συνέχεια τοὺς 26 μεσαίους πόντους. Τελειώνετε χωριστὰ κάθε πλευρὰ κλείνοντας στὸ ντεκολτὲ σὲ κάθε σειρὰ 1 φορὰ 4 π., 3 π. καὶ 3 φορὲς 1 π. Συγχρόνως θὰ σχηματίσετε καὶ τὸν ὦμο κλείνοντας 3 φορὲς 6 π.

Ἐμπρόσθιο μέρος: Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω τὴν ἀριστερὰ πλευρά. Περνᾶτε 58 π. Πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιέρ. Στὴν 1η σειρὰ πλέκετε μόνον 38 π. Κατόπιν ὅταν ξαναρθῆτε στὴν πλευρὰ ποὺ σχηματίζεται στὸ ἐμπρὸς στρογγυλὸ μέρος τῆς μπάσκας θὰ πλέξετε 42 π. Ἔπειτα στὴν αὐτὴ πλευρὰ θὰ πλέξετε 4 π. περισσότερο, 2 φορὲς 2 π. καὶ 8 φορὲς 1 π. ἕως ὅτου πλέξετε καὶ τοὺς 52 π. Στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς ἀφοῦ πλέξετε ἴσια 6 ἑκατοστά, θὰ κλείσετε 3 φορὲς 1 π. κάθε 3 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 15 ὕψος ἀρχίζετε νὰ πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ, ἀλλὰ ἐξακολουθῶντας νὰ πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ 9 π. γιὰ νὰ σχηματίσετε τὴν μπορτούρα. Στὴν 3η σειρὰ τοῦ πουὰν ζέρσεϋ θὰ κάνετε 7 κλεισίματα πλέκοντας κάθε 4 π. 2 π. μαζί. Κατόπιν αὐξάνετε στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς 12 φορὲς 1 π. κάθε 1 ἑκατοστό. Στὰ 0 μ. 18 ½ ὕψος ἀπὸ τὴν μπάσκα σχηματίζετε τὴν μασχάλη κλείνοντας σὲ κάθε σειρὰ 2 φορὲς 4 π., 2 φορὲς 2 π., 5 φορὲς 1 π. καὶ 2 φορὲς 1 π. κάθε 3 σειρές. Στὰ 2 ½ ἑκατοστὰ ὕψος τῆς μασχάλης θὰ σχηματίσετε τὴν μπορτούρα τῆς τσέπης ὡς ἑξῆς: Ἀρχίζετε ἀπὸ τὴν μπορτούρα τῆς ζακέττας. Πλέκετε 9 π. πουὰν ζαρτιέρ, ἔπειτα 9 π. πουὰν ζέρσεϋ καὶ κατόπιν 29 π. πουὰν ζαρτιὲρ γιὰ τὴν μπορτούρα τῆς τσέπης. Τοὺς ἄλλους π. τοὺς πλέκετε πουὰν ζέρσεϋ. Πλέκετε 6 σειρὲς καὶ κατόπιν κλείνετε συνέχεια τοὺς 29 π. τῆς τσέπης. Ἀφίνετε τὴν ζακέττα καὶ πλέκετε τὸ κάτω μέρος τῆς τσέπης. Περνᾶτε 29 π., πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ καὶ πλέκετε 6 ἑκατοστά. Ἀρχίζετε πάλι τὴν ζακέττα καὶ στὴ θέσι ποὺ κλείσατε τοὺς 29 π. γιὰ τὴν τσέπη προσθέτετε τοὺς 29 π. ποὺ ἔχει τὸ κομμάτι γιὰ τὸ κάτω μέρος τῆς τσέπης. Συγχρόνως ποὺ θὰ σχηματίσετε τὴν τσέπη θὰ κάνετε πρὶν ἀπὸ τοὺς 9 π. τῆς μπορτούρας 17 κλεισίματα κάθε 2 σειρές. Στὰ 0 μ. 14 ὕψος τῆς μασχάλης αὐξάνετε 2 φορὲς 1 π. κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 20 ὕψος τῆς μασχάλης σχηματίζετε τὸν ὦμο κλείνοντας 3 φορὲς 6 π. Συνεχίζετε ὅμως νὰ πλέκετε τὴν μπορτούρα 76 σειρές. Τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς μπορτούρας θὰ τὸ ράψετε πίσω στὸ ντεκολτέ.

Πλέκετε ὅμοια ἀντικρυστὴ τὴν δεξιὰ πλευρά, φροντίζοντας νὰ κάνετε 4 κουμπότρυπες στὴν μπορτούρα. Ἡ πρώτη θὰ γίνη ἀμέσως μετὰ τὴν μπάσκα, οἱ ἄλλες σὲ 30 σειρὲς ἀπόστασι.

Μανίκι: Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 46 π. Πλέκετε 6 σειρὲς πουὰν ζαρτιέρ. Συνεχίζετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ. Ὅταν πλέξετε 6 ἑκατοστὰ ἴσια αὐξάνετε κατόπιν στὶς 2 ἄκρες 1 π. 20 φορὲς κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 46 ὕψος σχηματίζετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ μέρος τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες σὲ κάθε σειρὰ 2 φορὲς 3 π., 1 φορὰ 2 π., 4 φορὲς 1 π. καὶ κάθε 3 σειρὲς 7 φορὲς 1 π. Ἔπειτα σὲ κάθε σειρὰ 5 φορὲς 1 π., 2 φορὲς 2 π., 1 φορὰ 3 π. καὶ 1 φορὰ 4 π. Κατόπιν κλείνετε συνέχεια τοὺς πόντους ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνει.

Συναρμολόγησις. Σιδερώνετε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη τὸ πλεκτό σας. Ράβετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ τὴν μπορτούρα πάνω στὸ ντεκολτέ, ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια καὶ ράβετε 4 κρυστάλλινα κουμπιά.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΕΑΝ ΕΧΕΤΕ ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΥΤΗ

ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ μὲ τὸ κρύο συνήθως κοκκινίζει λίγο περισσότερο ἡ μύτη. Μὴν προσπαθήσετε νὰ κρύψετε τὴν κοκκινίλα μὲ ἀνοιχτόχρωμη πούδρα. Μεταχειρισθῆτε ἀπεναντίας πούδρα καὶ ρούζ γιὰ τὰ μάγουλα πιὸ σκοῦρα ἀπ' ὅ,τι μεταχειρίζεσθε συνήθως. Ἐὰν ἔχετε ὑπομονή, κάνετε τὸ ἑξῆς φάρμακο. Βάζετε σ' ἕνα μικρὸ φλυτζάνι λίγο χλιαρὸ ροδόνερο καὶ βουτᾶτε κάθε πρωῒ τὴν μύτη σας ἐπὶ πέντε λεπτά. Αὐτὸ τὴν θεραπεύει θαυμάσια. Τέλος, ὅταν αἰσθάνεσθε πὼς κοκκινίζει ἡ μύτη σας, τρίβετε τὰ αὐτιά σας: θὰ ἐπανέλθη στὸ φυσικό της χρῶμα.

□□□

ΕΑΝ ΕΧΕΤΕ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ

Ὅταν ἐκτίθεσθε στὸ κρύο καὶ στὸν ἀέρα, τὸ δέρμα ξηραίνεται καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσετε στὴν ἐπιδερμίδα σας τὸ λῖπος ποὺ χρειάζεται. Γι' αὐτὸ τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε κρέμα περισσότερο λιπαρὴ ἀπ' ὅ,τι μεταχειρίζεσθε τὸ καλοκαίρι.

ΕΑΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΣΚΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΝΟΥΝ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Ἐὰν τὰ χέρια σας ξηραίνονται, σκάζουν ἢ κάνουν χιονίστρες, δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀποφασίσετε νὰ τὰ ἀλείψετε μὲ παχειὰ κρέμα καὶ νὰ κοιμᾶσθε μὲ γάντια. Εἶναι ἐνοχλητικὸ καὶ ἀκαλαίσθητο, ἀλλὰ ἀξίζουν οἱ μικρὲς θυσίες, γιὰ νὰ ἔχετε ἄσπρα καὶ ὡραῖα χέρια. Νὰ μὴ φορῆτε ποτὲ γάντια ἀδιάβροχα ποὺ κρατοῦν ἐσωτερικὴ ὑγρασία. Νὰ ἔχετε γιὰ τὸν χειμῶνα γάντια φαρδειά, ζεστὰ καὶ μαλακά. Νὰ ἀποφεύγετε τὸ πολὺ ζεστὸ καὶ πολὺ κρύο νερό. Νὰ μεταχειρίζεσθε καλῆς ποιότητος σαπούνι καὶ λίγο λιπαρό. Νὰ τὰ ξεπλένετε πάντοτε μὲ καθαρὸ νερό. Νὰ τὰ σκουπίζετε πολὺ προσεκτικά: ἡ ὑγρασία ὅπως καὶ τὸ κρύο, προκαλεῖ τὰ σκασίματα καὶ τὶς χιονίστρες.

□□□

ΕΑΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΩΜΕΝΑ

Ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἔλθη ἡ ἰδέα, νὰ βγῆτε τὸν χειμῶνα μὲ λεπτὸ φόρεμα καὶ ντεκολτέ. Ἐνῷ εἶσθε καλὰ τυλιγμένες στὰ χονδρά σας πανωφόρια, φορᾶτε ἐν τούτοις, λεπτὲς μεταξωτὲς κάλτσες. Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ κοκέτες γιὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὶς λεπτὲς κάλτσες καὶ γυρίζουν σπίτι μὲ πόδια παγωμένα. Γιὰ νὰ τὰ θεραπεύσετε, πρέπει νὰ τὰ βουτᾶτε ἀλληλοδιαδόχως, σὲ πολὺ ζεστὸ καὶ κρύο νερό: τὸ τελευταῖο πρέπει νὰ εἶναι τὸ κρύο. Τὰ τρίβετε ἔπειτα μὲ τρίχινο γάντι, μὲ ἀλκοὸλ καμφρέ, τὸ ὁποῖον θὰ δυναμώση τὴν κυκλοφορία καὶ θὰ σᾶς ζεστάνη ἀμέσως. Μὴ ζεσταίνετε ποτὲ τὰ πόδια σας κοντὰ στὴ φωτιά.

ΕΑΝ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΣΚΑΖΟΥΝ

Νομίζετε πὼς κανένα ρούζ δὲν κάνει γιὰ τὰ χείλη σας, γιατὶ ἐνῷ δοκιμάζετε ὅλες τὶς μάρκες ἐξακολουθοῦν νὰ σκάζουν. Νευριασμένες, τὰ δαγκάνετε καὶ τὸ κακὸ αὐξάνει... Πολεμῆστε πρῶτα, μὲ ὅλη σας τὴ θέλησι, αὐτὸ τὸ τὶκ καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἀλείψετε τὰ χείλη σας μὲ «beurre de cacao», κινῆστε τα ζωηρὰ δεξιά, ἀριστερά, ἐπάνω καὶ κάτω. Οἱ κινήσεις αὐτὲς ἢ μᾶλλον οἱ γκριμάτσες θὰ κάνουν νὰ εἰσχωρήση ἡ λιπαρὰ οὐσία: χωρὶς αὐτὸ θὰ ἔμενε ἐπάνω στὰ σκασίματα καὶ δὲν θὰ ἔφερε ἀποτέλεσμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μία ἀγαθοεργία κλείνει περισσότερο πραγματικὸ μεγαλεῖο ἀπ' ὅσο κλείνει ἕνα καλὸ ποίημα ἢ μιὰ μεγάλη νίκη.

(Λαμαρτῖνος)

—Οἱ πράξεις μας δὲν πρέπει νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὴ δόξα, ἀλλὰ ἡ δόξα νὰ ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὶς πράξεις μας.

(Πλίνιος)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

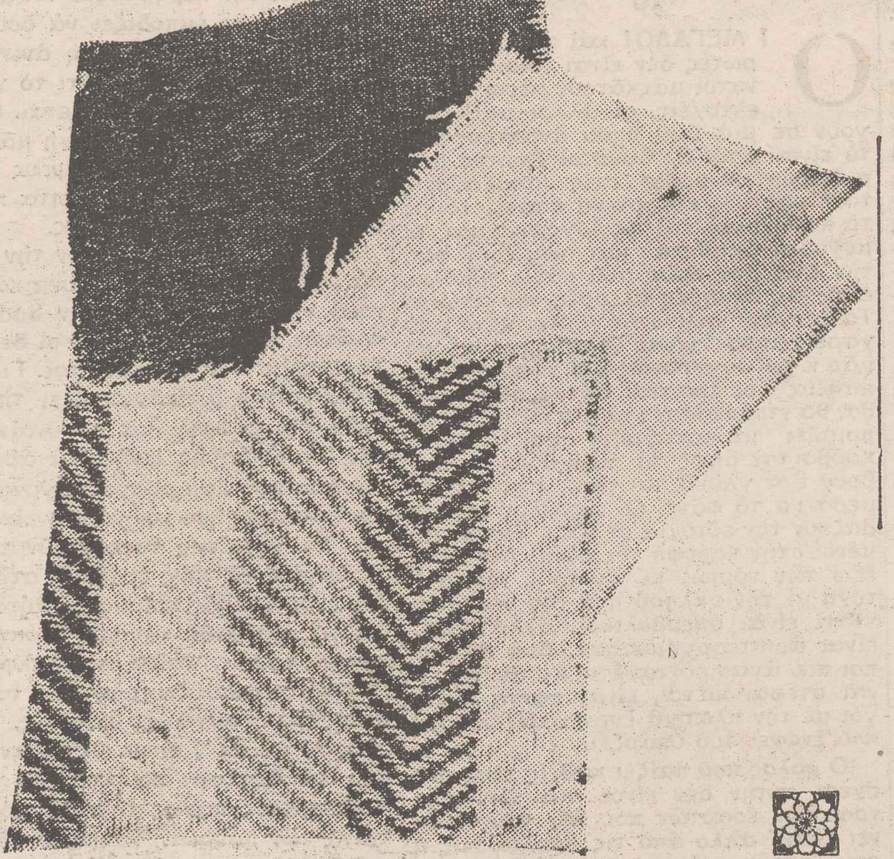

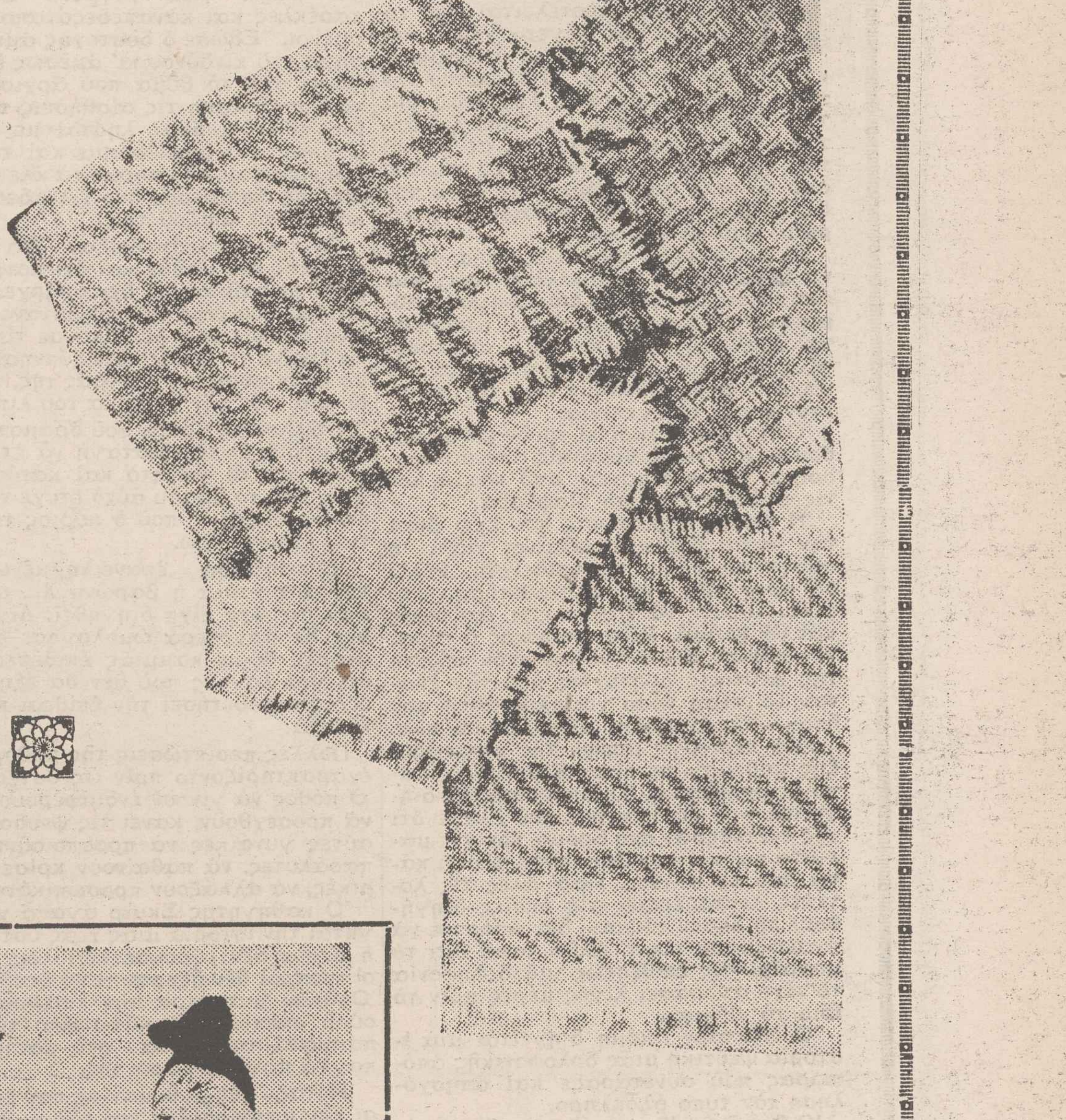

ΦΑΝΗΚΕ στὸν χειμωνιάτικο ὁρίζοντα τὸ οὐράνιο τόξο, ποὺ προαναγγέλλει τὴν καλοκαιρία: Εἶναι τὰ ἀνοιξιάτικα ὑφάσματα, ποὺ θὰ μᾶς καταπλήξουν μὲ τοὺς χρωματισμούς των, ἀπὸ τοὺς πιὸ ζωηροὺς ὥς τοὺς πιὸ ἁπαλούς. Ἁρμονικοὶ συνδυασμοὶ χρωμάτων μὲ ἀπροσδόκητα σχέδια εἶναι ὁ νεωτερισμὸς τῆς ἀνοίξεως. Τὰ περισσότερα κατριγιὲ ριγέ, τῶν ὁποίων οἱ χρωματισμοὶ θὰ ἐναρμονίζωνται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὸ σχέδιο. Καὶ αὐτὰ τὰ μονόχρωμα θὰ συνοδεύωνται ἀπαραιτήτως μὲ ἄλλα ἁρμονικὰ χρώματα. Θὰ δοῦμε π. χ. ταγιὲρ ἐμπρὸς κατριγιέ, μὲ πλάτη μονόχρωμη ἢ μὲ ἄλλους ἀντίθετους χρωματισμούς. Μπλὲ βιολέ, μὲ κόκκινο, βιολὲ μὲ μπλὲ λαβάντ, ιπλὲ πανσὲ μὲ γκρέζ.

Στὰ πρωϊνὰ φορέματα, τὰ ταγιὲρ κρατοῦν πάντα τὴν πρώτη θέσι. Οἱ βιομήχανοι θὰ μᾶς προσφέρουν γι' αὐτὰ ὑφάσματα μὲ ἐξαιρετικὴ σουπλὲς καὶ μοναδικοὺς χρωματισμούς.

Οἱ ἐκοσαὶ ζακέττες θὰ συνοδεύωνται μὲ μονόχρωμες φοῦστες, πλισὲ ἢ ἴσιες καὶ στενές, ποὺ θὰ εἶναι σχισμένες ὥς τὰ γόνατα, γιὰ νὰ εὐκολύνουν τὸ βάδισμα.

Θὰ εἶναι πολὺ χαριτωμένα τὰ ἁπλᾶ ἀπογευματινὰ φορέματα. Ἡ ἁπλότης των ὅμως αὐτὴ θὰ εἶναι ἕνα ἔργο τέχνης, συνδυασμοῦ γραμμῆς, ὑφάσματος καὶ χρωματισμῶν. Γιατὶ τὴν προσεχῆ ἄνοιξι ἡ μόδα θὰ προτιμᾷ ὅσον ποτὲ τὰ χρώματα ἀπὸ μαῦρο. Τὰ φορέματα θὰ εἶναι λοιπὸν εὐχάριστα καὶ ζωηρά.

Δὲν θὰ λείψουν ὅμως τὰ μαῦρα, τὰ μπλέ, τὰ μαρόν, τὰ βὲρ-μπουτέϊγ καὶ τὰ γκρενὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα θὰ συνοδεύωνται μὲ πανωφόρια μπέζ, γκρί, ὄκρ-ρὸς καὶ μπλὲ-γκρί.

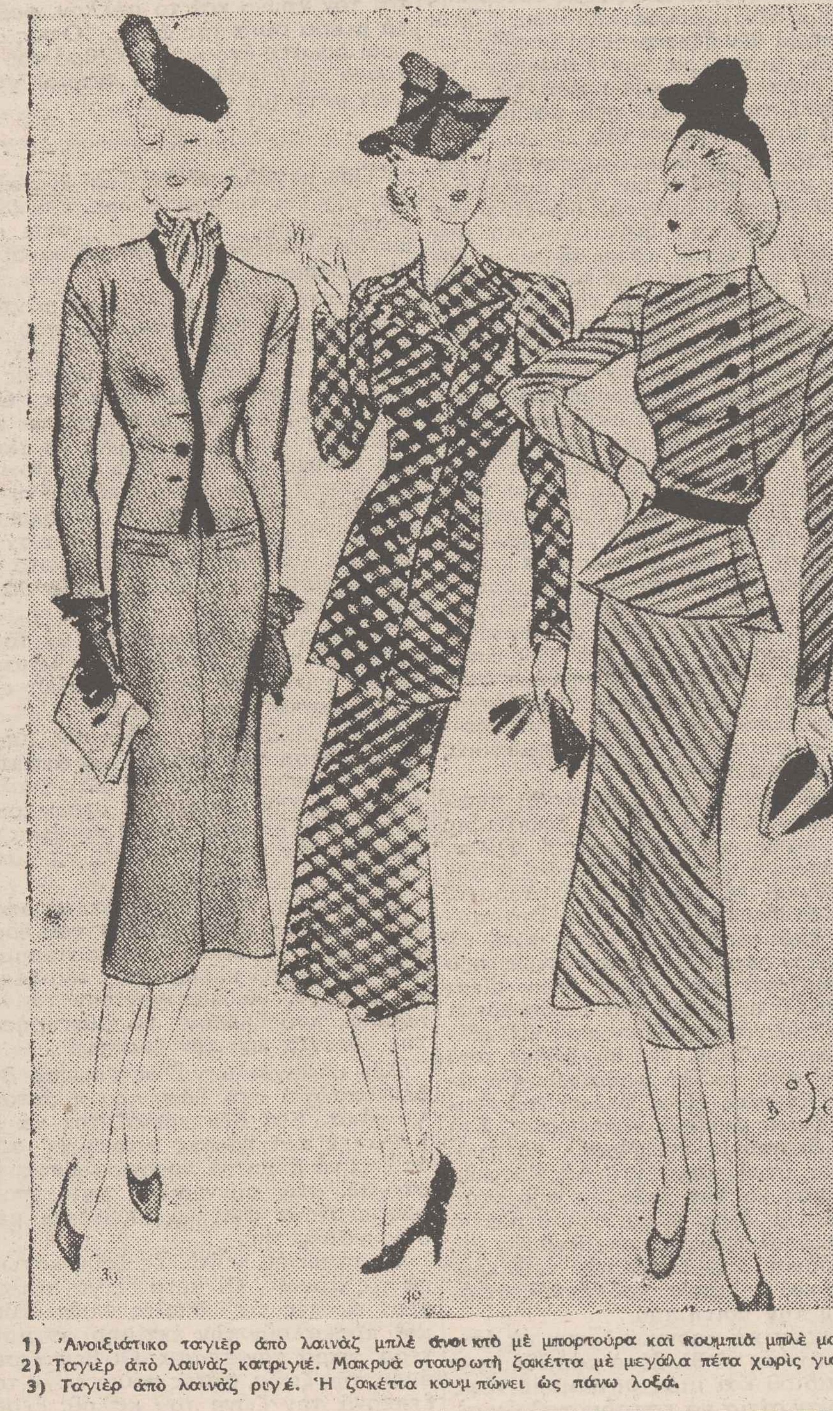

1) Ἀνοιξιάτικο ταγιὲρ ἀπὸ λαινὰζ μπλὲ ἀνοικτὸ μὲ μπορτούρα καὶ κουμπιὰ μπλὲ μαρίν.
2) Ταγιὲρ ἀπὸ λαινὰζ κατριγιέ. Μακρυὰ σταυρωτὴ ζακέττα μὲ μεγάλα πέτα χωρὶς γιακᾶ.
3) Ταγιὲρ ἀπὸ λαινὰζ ριγέ. Ἡ ζακέττα κουμπώνει ὡς πάνω λοξά.

Τὰ ἀνοιχτόχρωμα πανωφόρια πάνω σὲ σκοῦρα φορέματα θὰ προσδώσουν τὸν τόνο τῆς ἀνοιξιάτικης μόδας.

Ἂς σημειώσουμε, ὅτι τὸ καπέλλο καὶ τὰ ἀκσεσουὰρ θὰ ταιριάζουν μὲ τὸ φόρεμα. Μόνο τὸ πανωφόρι θὰ ἔχη τὸν ἀνοικτόχρωμο τόνο.

Τὰ ἀπογευματινὰ ταγιέρ, ἀπὸ χονδρὰ μεταξωτά, μαρίν, μαῦρα καὶ ἄσπρα (τὸ ἄσπρο θὰ εἶναι ὁ χαρακτηριστικὸς χρωματισμὸς τῆς ἀνοίξεως), θὰ συνοδεύωνται μὲ ἄσπρες μπλοῦζες, ἀπὸ σατέν, σὲ τύπο σπορτίφ. Πιὸ ἐξαντρὶκ θὰ εἶναι οἱ πολὺ ζωηρόχρωμες μπλοῦζες, ποὺ θὰ κάνουν ἐκπληκτικὴ ἐντύπωσι μὲ τὰ σκοῦρα ἢ τὰ ὁλόλευκα ταγιέρ.

Ἀμέσως μὲ τὶς πρῶτες καλοκαιρίες, θὰ ἐμφανισθοῦν ἄσπρες κοντὲς ζακέττες, ἀπὸ βελοὺρ κοτελέ.

Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα θὰ ἔχη πολλὲς τολμηρότητες; Αὐτὸ βέβαια δὲν σᾶς εἶναι δυσάρεστο. Τὰ ἀνοιξιάτικα ὑφάσματα θὰ μᾶς γοητεύσουν, θὰ μᾶς κάνουν νὰ χάσωμε τὸ λογικό μας, μὲ τὴν ἀφάνταστη σουπλές των καὶ τοὺς γλυκοὺς χρωματισμούς των, ποὺ θὰ εἶναι σωστὸ ποίημα.

Οἱ πιὸ μοντέρνοι χρωματισμοὶ εἶναι τὸ ρὸζ-ὄκρ, ρὸζ-φούξια, τὸ μπλὲ κανάρ, τὸ μπλὲ τυρκουάζ, τὸ πράσινο καὶ τὸ ἄσπρο.

Τὰ ἀνσάμπλ ποὺ θὰ γίνωνται μὲ τοὺς χρωματισμοὺς αὐτούς, θὰ εἶναι θαυμάσια, μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ P. VACHET

19ΟΝ

Η ΜΥΘΟΜΑΝΙΑ εἶναι κάτι διαφορετικὸ, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ψέμμα ποὺ λέγεται χωρὶς λόγο καὶ ποὺ δὲν ἔχει διάρκεια καὶ δύναμι ὡρισμένη. Ὁ Φλωμπὲρ τὴν περιγράφει ὡραιότατα, λέγοντας γιὰ τὴν Ἔμμα Μποβαρύ : «Ἦταν γι᾽ αὐτὴν μιὰ ἀνάγκη, μιὰ μανία, σὲ βαθμὸ ποὺ ἐὰν σᾶς ἔλεγε πὼς χθὲς πέρασε ἀπὸ τὸ δεξὶ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ τάδε, ἔπρεπε νὰ εἶσθε βέβαιοι πὼς πέρασε ἀπὸ τὸ ἀριστερό».

Οἱ μυθομανεῖς γυναῖκες ἀρέσκονται νὰ ξεγελοῦν τὸ περιβάλλον τους, γιὰ ἀσήμαντα πράγματα, δημιουργοῦν ρωμαντικὲς ἱστορίες, μιμοῦνται αἰσθήματα, ἐπιθέσεις, ἀρρώστειες, συγκρούσεις, γράφουν ἀνώνυμα γράμματα καὶ καμμιὰ φορὰ φθάνουν ἕως τὴν αὐτοκτονία καὶ τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Ντυπρὲ διακρίνει τριῶν εἰδῶν μυθομανεῖς : τὶς μυθομανεῖς ἀπὸ ματαιοδοξία, τὶς μυθομανεῖς ἀπὸ κακία καὶ τὶς μυθομανεῖς ἀπὸ διαφθορά.

Ἡ πρώτη περίπτωσις ποὺ ἔχει βάσι τὴν ματαιοδοξία, συμβαίνει γιατὶ ἡ πάσχουσα θέλει νὰ ἐπιδειχθῆ, θέλει νὰ προσεχθῆ, νὰ σκηνοθετήση. Γυρεύει κυρίως νὰ καταπλήξη, ὄχι ὅμως καὶ νὰ βλάψη. Εἶναι γνωστὸς ὁ τύπος τῆς πόρνης ποὺ διηγεῖται στὸν πελάτη της ψεύτικες δυστυχίες ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ πέση τόσο χαμηλά, αὐτὴ ποὺ ἦταν κόρη ἀνωτάτου ἀξιωματικοῦ κλπ.

Μιὰ περίεργη μορφὴ τῆς ματαιόδοξης μυθομανίας, εἶναι ἡ διήγησις κάποιας ἐπιθέσεως. Ὁ Μπρουαρντὲλ διηγεῖται γιὰ κάποια νέα ποὺ ἔλεγε ὅτι τῆς ἐπετέθησαν στὸ δρόμο, ἔδειχνε μάλιστα καὶ κάποια ἀσήμαντη πληγὴ κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Παρ᾽ ὅλες τὶς λογικὲς λεπτομέρειες τὶς ὁποῖες διηγήθηκε τὸ δῆθεν «θῦμα», δὲν μπόρεσε νὰ ἀνακαλυφθῆ τίποτ᾽ ἄλλο παρὰ ὅ,τι τὸ μαχαῖρι τῆς ἐπιθέσεως γιὰ δολοφονία τὸ εἶχε ἀγοράσει λίγες μέρες πρὶν τὸ ἴδιο τὸ «θῦμα».

Ὁ Ντυπρὲ ἀκόμη διηγεῖται μιὰ ἱστορία ψεύτικη μιᾶς δολοφονικῆς ἀπόπειρας ποὺ συνετάραξε καὶ ἀπησχόλησε τὸν τύπο ὁλόκληρο.

Ὁ βαρῶνος Χ... γυρίζοντας, ἕνα βράδυ σπίτι του, ἔμεινε κατάπληκτος βλέποντας νὰ κοίτεται κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα, ἀναίσθητος ἡ γυναῖκα του, μ᾽ ἕνα σχοινὶ στὸ λαιμό. Τὰ φῶτα ἦταν σβυσμένα καὶ σ᾽ ὅλο τὸ διαμέρισμα ὑπῆρχε μιὰ φοβερὴ ἀναστάτωσι. Τὰ βάζα ἦταν ριγμένα στὴ γῆ, καρέκλες καὶ καναπέδες ἀναποδογυρισμένοι. Ἔδωσε ὁ δυστυχὴς ἀμέσως τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου κι᾽ ἀμέσως ἔτρεξαν γύρω ἀπὸ τὸ θῦμα ποὺ ἄρχισε τώρα νὰ ξαναβρίσκη τὶς αἰσθήσεις της. Καὶ διηγήθη ὅτι δυο λησταὶ μὲ μάσκες μπῆκαν στὸ διαμέρισμα καὶ τὴν τρομοκράτησαν, τῆς πῆραν τὰ κλειδιά της καὶ τῆς ἀφαίρεσαν δύο χιλιάδες φράγκα καὶ τὰ μπιζοῦ της.

Οἱ ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι κανεὶς κλέφτης δὲν μπῆκε καὶ ὅτι κανένα σημάδι παραβιασμοῦ δὲν ὑπῆρχε. Ἡ κόρη τοῦ θύματος ποὺ κοιμότανε σ᾽ ἕνα πλαϊνὸ δωμάτιο δὲν ἄκουσε τίποτα ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ξύπνησε μονάχα ὅταν γύρισε ὁ πατέρας της, τὸ βράδυ καὶ εἶδε τὴν γυναῖκα του λιπόθυμη. Ἐξ ἄλλου τὸ βράδυ τοῦ δράματος ἡ ὑπηρέτρια ἔλαβε διαταγὴ νὰ ἑτοιμάση γρήγορα τὸ φαγητὸ καὶ κατόπιν νὰ βγῆ. Καὶ τὸ βράδυ αὐτὸ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ ἔτρωγε ἔξω.

Ἐρωτηθεῖσα ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἡ βαρώνη Χ... ὑπεστήριξε τὰ ὅσα εἶχε διηγηθεῖ. Λίγες μέρες δὲ ἀργότερα ὡμολόγησε ὅτι δὲν ὑπῆρξε θῦμα καμμιᾶς ἐπιθέσεως καὶ ὅτι γιὰ λόγους ποὺ δὲν θὰ ἐξηγοῦσε, εἶχε σκηνοθετήσει τὴν ἐπίθεσι καὶ τὴν κλεψιά.

Πολλὲς περιπτώσεις τῆς μυθομανίας ἐχαρακτηρίζοντο πρὶν ὡς ὑστερισμός. Ὁ πόθος νὰ γίνουν ἐνδιαφέρουσες καὶ νὰ προσεχθοῦν, κάνει τὶς ψευδομανεῖς αὐτὲς γυναῖκες νὰ προσποιοῦνται τὶς παράλυτες, νὰ παθαίνουν κρίσεις νευρικές, νὰ ἀλλάζουν προσωπικότητα.

Ὁ καθηγητὴς Σκιὰρ ἀγαπᾶ νὰ διηγῆται τὴν ἱστορία μιᾶς νέας ὑστερικῆς ἡ ὁποία δὲν οὔρουσε καθόλου. Ὅλοι οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. Ὁπόταν μιὰ μέρα τὴν τσάκωσαν νὰ οὐρῆ σκεπασμένη κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά της, μέσα στὸ ποτῆρι της καὶ νὰ πίνη τὰ οὖρα της.

Μεταξὺ τῆς μυθομανίας ποὺ ἔχει βάσι τὴν ματαιοδοξία καὶ τῆς μυθομανίας ἀπὸ κακία, ἡ διαφορὰ δὲν εἶναι μεγάλη. Ὁ Ντυπρὲ διηγεῖται γιὰ μιὰ νέα ἡ ὁποία εἶχε προαναγγείλει ὅτι τὴν τάδε ἡμέρα καὶ τὴν τάδε ὥρα θὰ πέθαινε. Καὶ πράγματι τὴν ὡρισμένη αὐτὴ ἡμέρα καὶ ὥρα, ἔκανε τὴν πεθαμένη μὲ τέτοια δύναμι θελήσεως, ποὺ κανένα διεγερτικὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βγάλη ἀπὸ τὴν κωματώδη κατάστασι στὴν ὁποία βρισκότανε. Ἀφοῦ ἔπαιξε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες τὴν κωμωδία αὐτή, τὴν τετάρτη σηκώθηκε, ντύθηκε καὶ βγῆκε, ἐνῶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ γνωστοί της ἔμειναν ἄναυδοι. Ἀναγκασθεῖσα ἀπὸ τὸν γιατρό της νὰ μιλήση, ὡμολόγησε ὅτι ἔπαιξε κωμωδία καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τόσο εὐτυχής, ὅσο ὅταν παρευρίσκετο στὸ θέαμα τῶν δικῶν της, οἱ ὁποῖοι σὲ ἔξαλλο κατάστασι τὴν παρακαλοῦσαν καὶ τὴν ἀπειλοῦσαν νὰ συνέλθη. Ἄλλες δέκα σκηνὲς διαφορετικοῦ περιεχομένου δημιούργησε ἔκτοτε καὶ ὅμως εἶναι κορίτσι μὲ πνευματικὲς καὶ αἰσθηματικὲς χάρες ἀναμφισβήτητες.

Ἡ μυθομανία τῆς διαφθορᾶς περικλείει ἕναν σκληρὸ πόθο νὰ βασανίζῃς καὶ νὰ κάνῃς νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἄλλον, χωρὶς λόγο ἢ γιὰ ἐκδίκησι—ἀπ᾽ αὐτὴν προέρχονται οἱ ψευδεῖς καταδόσεις καὶ τὰ ἀνώνυμα γράμματα.—Στὸ παιδὶ ἤδη ἐκδηλώνεται ἡ τάσις αὐτὴ μὲ τὴν μανία ψευδοῦς καταδόσεως ποὺ καταλαμβάνει τὰ παιδιὰ ὅταν εἶναι ἔκφυλα. Γι᾽ αὐτὸ σήμερα οἱ δικασταὶ ἔπαψαν πιὰ νὰ πιστεύουν στὶς καταθέσεις τῶν παιδιῶν, ἐπειδὴ δῆθεν ἀπὸ παιδὶ κι᾽ ἀπὸ τρελλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια. Οἱ νέες εἶναι ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνες στὶς ψευδεῖς καταδόσεις. Στὸ 1835 ἡ δεσποινὶς ντὲ Μορὲλ κατηγόρησε τὸν ὑπολοχαγὸ ντὲ Λὰ Ρονσιὲρ ὅτι θέλησε νὰ τὴν ἐκβιάση σύροντάς την διὰ τῆς βίας μέσα στὸ δωμάτιό του. Ὁ ὑπολοχαγὸς κατεδικάσθη σὲ δέκα χρόνια ἀπαλλαγὴ τῶν καθηκόντων του καὶ φυλάκισι καὶ ἐξετέλεσε ὁλόκληρη τὴν ποινή του.

Τὰ δικαστικὰ χρονικὰ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἀκόμη τὸ θλιβερὸ παράδειγμα ἑνὸς παιδιοῦ καὶ μιᾶς ὑστερικῆς νέας ποὺ ἔγιναν αἰτία νὰ καταδικασθοῦν σὲ θάνατο πέντε πρόσωπα !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ποῦν κατὰ βάθος, ἀλλὰ τὰ βρίσκουν χρήσιμα καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τὰ καταδικάσουν.

—Τὰ Μαθηματικὰ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι διασκεδαστικά, παραδέχεται ἡ Μπαραλέτη, μέλλουσα φοιτήτρια τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς, ἀλλὰ χωρὶς ἐκεῖνα δὲν θὰ καταλαβαίναμε Φυσικὴ καὶ Χημεία ποὺ εἶναι τόσο ἐνδιαφέροντα.

Ἡ... ὑπότροφος τῆς Σορβόνης τὴν κυττάζει μὲ ὕφος παρεξηγημένου εὐεργέτου τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ γυρίζει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι.

—Οἱ ἄλλες θέλουν νὰ καταργήσουν μᾶλλον τὰ Λατινικά, τῆς λέμε κι᾽ ἐμεῖς.

—Ἔ ! δὲν ἔχουν ἄδικο ! Εἶναι κι᾽ αὐτὰ βέβαια γιὰ κρέμασμα, παραδέχεται ἡ μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα, ἀλλά.... τέλος πάντων κάτι πρέπει νὰ μείνη....

—Δὲν μᾶς εἴπατε ὅμως, τί θὰ θέλατε νὰ βάλετε στὴ θέσι τους ; ξαναρωτοῦμε.

—Εἶναι ἀνάγκη «κάτι» νὰ μπῆ ;

—Νομίζω.

—Ἔ ! τότε ἄς βάλομε ἐκδρομὲς καὶ περιπάτους !

Ἡ πρότασις γίνεται δεκτὴ μὲ χαρά. Γιὰ τὶς ἐκδρομὲς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀντίρρησις ἀπ᾽ τὰ κορίτσια καὶ μοναχὰ ὁ κώδων τρομαγμένος ἀπ᾽ τὸν μεταρρυθμιστικὸ οἶστρο τους σπεύδει νὰ τὶς ἀνακαλέση στὶς τάξεις τους, ἐκ φόβου μήπως τὸν καταργήσουν κι᾽ ἐκεῖνον.

Κ. Σ.

ΜΑΘΕΤΕ Ν᾽ ΑΓΑΠΑΤΕ

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ABEL BONNARD

16ΟΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ καὶ οἱ δυνατοὶ ἔρωτες δὲν εἶναι ἴδιοι. Οἱ δυνατοὶ μᾶς κάνουν μέσω αὐτῶν εὐτυχεῖς, οἱ ἄλλοι μᾶς ὁδηγοῦν σὲ μιὰ ζωὴ ὅπου ἀναπτύσσεται τὸ εἶναι μας. Οἱ δυνατοὶ ἔρωτες μᾶς σκλαβώνουν μέσα στὶς ἀπολαύσεις τους καὶ μᾶς κάνουν νὰ παραμελοῦμε τὰ καθήκοντα καὶ τὶς ἐργασίες μας, οἱ μεγάλοι ἀντίθετα μᾶς γεμίζουν φῶς τὴν ζωή μας, φῶς ποὺ κάνει εὔκολες ὅλες τὶς σκληρὲς πλευρὲς τοῦ ἀγῶνα. Τὸ ζευγάρι ἐκεῖνο τὸ χορτασμένο ἀπὸ χαρές, μπορεῖ νὰ τὸ ζηλεύωμε, ὡστόσο μᾶς κινεῖ συγχρόνως καὶ κάποια ἀντιπάθεια : οἱ ἐρασταὶ αὐτοί, σκεπτόμεθα, θὰ ντρέπωνται γιὰ μιὰ εὐτυχία ποὺ μοιάζει μὲ κατάχρησι καὶ γι᾽ αὐτὸ κρύβονται ὅπως τὰ παιδιὰ ὅταν κλέβουν ἕνα γλυκὸ καὶ πᾶνε κάπου ἀπόμερα νὰ τὸ φᾶνε. Οἱ μεγάλοι ἔρωτες βάζουν τὴν εὐτυχία σὲ τάξι. Τοποθετημένοι στὴν κορυφὴ τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι ἔξω τῶν νόμων, κι᾽ ἄν τοὺς χτυπᾶ ἡ τύχη μὲ τὴν σκληρότητά της δὲν εἶναι γιατὶ εἶναι ὑπερβολικοί, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι ἀριστουργηματικοί. Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπιοῦνται ἔτσι κι᾽ ἄν δὲν εἶναι στεφανωμένοι, εἶναι πάντα σύζυγοι μὲ τὴν πλατειὰ ἔννοια τοῦ δεσμοῦ ποὺ ἑνώνει δυὸ ὑπάρξεις.

Ὁ ρόλος ποὺ παίζει καθεὶς τους στὴ σχέσι αὐτὴν δὲν εἶναι σὰν τῶν χαντροειδῶν ἐραστῶν ποὺ δὲν τοὺς ἑνώνει τίποτ᾽ ἄλλο ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις ἢ ποὺ ζητοῦν στὸν ἔρωτα νὰ ξεχάσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν ζωή. Οἱ μεγάλοι ἐρωτευμένοι βρίσκουν τὴν δύναμι νὰ νικήσουν κάθε δυσκολία ποὺ μπορεῖ νὰ νικηθῆ καὶ δὲν στέκονται ἀδύναμοι, παρὰ ἐμπρὸς στὰ φυσικὰ ἐμπόδια. Ὅταν ἕνας ἔρωτας δὲν φοβᾶται τὸν χρόνο καὶ τὸ μέλλον, φοβᾶται τὰ μικρὰ ὅρια τῆς ζωῆς. Ὅπως οἱ μικροὶ ἔρωτες ἔχουν γιὰ ἐχθρό τους τὸν χρόνο, οἱ μεγάλοι σὰν τέτοιοι γνωρίζουν μόνο τὸν Θάνατο.

⁂

Ὅσο μεγάλο κι᾽ ἄν εἶναι ἕνα αἴσθημα, ἐὰν δὲν τὸ προσέξωμε, ἐὰν δὲν τὸ διαφυλάξωμε ζηλότυπα, τότε μένει πάντοτε ἐκτεθειμένο στοὺς κινδύνους τῆς φθορᾶς.

Γι᾽ αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρωμε πάντα τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ αγαποῦμε κι᾽ ἄν εἶναι μικρὰ νὰ τὰ κρύβωμε κι᾽ ἄν εἶναι μεγάλα νὰ τοὺς βρίσκωμε τὶς καλές τους πλευρές. Ὁ ρόλος τῆς ἐξυπνάδας στὸν ἔρωτα εἶναι πολὺ μεγάλος. Αὐτὴ βοηθεῖ νὰ πλεχθῆ μιὰ στερεὰ εὐτυχία. Γιὰ τὴν συνέχισι τοῦ ἔρωτα καὶ γιὰ μιὰ χαρούμενη ζωή, πρὶν ἀπ᾽ ὅλα καὶ πάνω ἀπ᾽ ὅλα ἔχει τὸ λόγο ἡ γυναῖκα. Ἕως τώρα σχεδὸν πάντοτε μιλοῦσε γιὰ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἀνδρῶν. Τώρα θὰ κάνω τὸ ἀντίθετο.

Ἡ κακὴ γυναῖκα μοιάζει μὲ τὸ ὄργανο ποὺ παίζει κανεὶς γιὰ νὰ διασκεδάση· ἡ ὑπέροχη ὅμως γυναῖκα εἶναι μιὰ μουσικὴ ποὺ ἀκοῦμε.

Ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ βοηθήση τὸν ἄνδρα νὰ ἀναπτύξη τὴν δραστηριότητά του καὶ πολλὲς φορὲς νὰ τὴν ξεχάση σὲ μιὰ γλυκειὰ δημιουργικὴ ἀνάπαυσι. Ἡ γυναῖκα μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν κούρασι χωρὶς νὰ μᾶς ἀδυνατίζη τὸ θάρρος μας.

Εἶναι τὰ γυναικεῖα χέρια, σὲ ὁποιαδήποτε χώρα ἀνεπτυγμένη ποὺ ἔδωσε ψῆφο στὶς γυναῖκες ἢ καθυστερημένη ποὺ τὶς κρατεῖ κλεισμένες, ποὺ ξέρουν νὰ δώσουν, νὰ διατηρήσουν τὰ λουλούδια, ποὺ ξέρουν νὰ διατηρήσουν τὴν εὐτυχία καὶ τὸν ἔρωτα.

Δὲν ὑπάρχει μεγάλος ἔρωτας ὅταν δὲν ὑπάρχει στὴ βάσι του ἡ ἀντάξια γυναῖκα. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ἔχη μεγάλες καὶ τρανὲς χάρες γι᾽ αὐτό. Φτάνει νὰ ξέρη νὰ προσαρμόζεται στὴ στιγμή, στὶς συννεφιές, στὶς ἐποχὲς ποὺ περνοῦν ἀντὶ νὰ κλείνεται μέσα στὶς χάρες της.

Οἱ ταπεινὲς γυναῖκες ζοῦν κάτω ἀπὸ τὶς ἀρετές. Οἱ μέτριες γυναῖκες ἔχουν ἀρετὲς τὶς ὁποῖες ἐπιδεικνύουν καὶ προκαλοῦν τὴν ἐκτίμησι περισσότερο, παρὰ τὸν ἔρωτα. Οἱ βασίλισσες ὅμως τῆς ζωῆς, αὐτὲς ποὺ ἡ ψυχή τους ξεπερνᾶ τὴν ζώνη τοῦ καλοῦ, ξέρουν νὰ κρύβουν τὶς χάρες τους κάτω ἀπὸ μιὰ γοητεία τῆς ὁποίας αἰσθανόμεθα τὰ ἀποτελέσματα. Ἡ στοργή τους μᾶς σκεπάζει τὴν περηφάνεια τους, ἡ γλύκα τους μᾶς ἐμποδίζει νὰ δοῦμε τὸ θάρρος τους. Ἡ ἀνδρικὴ ἀνωτερότης παρουσιάζει πάντοτε κάτι τὸ χτυπητὸ καὶ μέσον αὐτοῦ ἐπιβάλλεται. Μιὰ μεγάλη ὅμως γυναικεία ψυχὴ μᾶς ξεγελᾶ γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ ὕψους της, μὲ τὴν γλύκα καὶ τὴν ἁβρότητα ποὺ παρουσιάζουν οἱ πλαγιές της.

Συνήθως γιὰ νὰ δείξουν τὴν διαφορὰ μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν φέρνουν γιὰ παράδειγμα τὴν δρᾶσι τῶν πρώτων, ἀπ᾽ ὅπου λείπουν οἱ δεύτερες. Τὸ ζήτημα δὲν τίθεται ἔτσι. Γιὰ μένα τουλάχιστον ὁ ἄνδρας ἔχει τὴν ἰδιοφυΐα τῆς σκέψης, μὰ ἡ γυναῖκα ἔχει τὴν ἰδιοφυΐα τῆς ζωῆς. Τὰ ἀριστουργήματα ποὺ δημιουργεῖ ἡ γυναῖκα εἶναι ζωντανά, ὅσο καὶ νὰ μὴν εἶναι αἰώνια. Οἱ γυναῖκες τοποθετοῦν τὰ ἀριστουργήματά τους συνήθως στὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ μόνος αὐτὸς μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ τὴν μεγαλόπνοη ἔμπνευσί τους. Ὑπῆρξαν ἀδελφὲς τοῦ Ραφαέλου ποὺ ζωγράφισαν τοὺς πίνακές τους πάνω σὲ καρδιές, ποὺ ἔσβυσαν μὲ τὰ χρόνια. Ἔζησαν ἀδελφὲς τοῦ Μότζαρτ ποὺ ἔπαιξαν τὶς μελωδίες τους πάνω στὰ ἀσπρόμαυρα πιάνα τῶν ἡμερῶν. Ὑπῆρξαν ἀδελφές, τοῦ Σαίξπηρ, ποὺ δημιούργησαν τὰ ἀριστουργήματά τους μ᾽ ἕναν ἄγνωστο ἔρωτα· τὰ ποιήματά τους ὑπῆρξαν αὐτὰ τὰ ἴδια τους τὰ χαμόγελα.

Ἔχει καταντήσει κλασσικὸ νὰ κατηγοροῦν τὶς γυναῖκες, ὅπως εἶναι κλασσικὸ νὰ τὶς ἐξυμνοῦν μὲ ὑπερβολὲς ὅταν τὶς ἐπιθυμοῦν ἢ ὅταν ἀρέσκονται στὸ σπὸρ αὐτό.

Ὅταν ἡ συμπάθειά μας γιὰ τὶς γυναῖκες εἶναι ποτισμένη μὲ ἐξυπνάδα, τότε μονάχα μποροῦμε νὰ ἀπολαμβάνωμε ὅ,τι τὸ ἐλαφρὸ ἔχουν, θαυμάζοντας τὰ βάθη τους ποὺ συχνὰ ξεπερνοῦν καὶ τὴν ἴδια μας τὴν ἀντίληψι.

Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ πεδίο τῆς μάχης κάθε γυναίκας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ... ΙΔΙΩΣ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ

σῶν ποὺ δοκιμάζετε τὰ φορέματά σας, ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν καρδιά σας.

Αἰσθάνεσθε ἂν ἕνα φόρεμα σᾶς πηγαίνει. Ἐκλέγετε τὰ φορέματά σας μὲ αἴσθημα. Ἄλλως τε μεταξὺ τοῦ φορέματός σας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ἀποκαθίσταται μιὰ ἀμοιβαία φιλία. Ὅταν σᾶς βλέπουν γιὰ πρώτη φορά, δὲν πρέπει νὰ παρατηροῦν πρῶτα τὸ φόρεμά σας κι᾽ ἔπειτα σᾶς.

Τὸ νὰ εἶσθε σεῖς, τὸ νὰ ντύνεσθε σύμφωνα μὲ τὸν τύπο σας, μὲ τὴ γραμμή σας, δὲν ἐξαρτᾶται παρὰ ἀπὸ τὸ αἴσθημά σας.

Τὸ «τὰκτ» ἀπαιτεῖ νὰ ντύνεσθε σύμφωνα μὲ τὶς περιστάσεις. Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς πρέπει νὰ φορῆτε πάντα ἕνα ὡρισμένο εἶδος φορέματος. Εἶσθε φίλαθλος, σᾶς ἀρέσει νὰ κινῆσθε ἐλεύθερα, ἔχετε τετράγωνους ὤμους. Μὴ ὑπερβάλλετε τὸν ἀνδρικὸ τύπο τῶν ταγιὲρ σας. Φορέστε πρακτικὰ φορέματα, χαμηλὰ παπούτσια, κατὰ τὴν ἡμέρα βέβαια. Ἀλλὰ τὸ βράδυ, θυμηθῆτε πὼς εἶσθε γυναῖκα. Θὰ εἶναι μιὰ ξεκούρασις γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ν᾽ ἀλλάξετε. Μὲ τοὺς τετράγωνους ὤμους σας καὶ τὸ ἀθλητικό σας παράστημα, ἕνα μακρὺ φόρεμα μὲ ριχτὲς πτυχές, θὰ σᾶς πηγαίνη θαυμάσια. Οἱ Ἑλληνίδες, ποὺ ἦσαν ἐπίσης φίλαθλες, ἔτσι ντυνόντουσαν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους Παρισινοὺς ράπτες ἐμπνέονται ἀπ᾽ αὐτὲς τὶς Ἑλληνικὲς γραμμές.

Μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ τὴν παροιμία ποὺ λέει πὼς «τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν καλόγερο» καὶ ἀδιαφορεῖτε γιὰ ὅλα ἐκτὸς ἀπ᾽ τὸ μέτρον.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

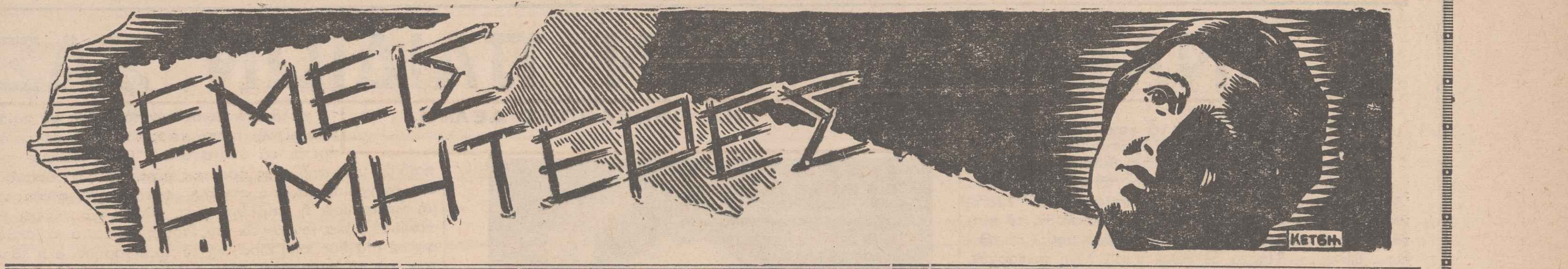

15ΟΝ

Ε ΠΙΣΤΟΛΗ ξερή, λιγόλογη, ποὺ ἔβλεπε κανεὶς ἀνάμεσα στὶς γραμμές της ὅλη τὴν κακία τοῦ Μαρσιάλ.

Δὲν ἦταν μικρὴ ὑπόθεσις ν᾽ ἀποφασίση ὁ Μαρσιὰλ αὐτὸν τὸν χωρισμὸ ἔστω καὶ προσωρινά: Ἐχρειάσθηκε νὰ ἐφευρεθῆ ὅτι ἡ Νικὸλ, πολὺ ἀναιμική, εἶχε ἀρχὰς φυματιώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μποροῦσε νὰ μολυνθῆ καὶ αὐτός. Ἄν καὶ ἦταν καὶ ὁ ἴδιος γιατρὸς καὶ μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴν παρακινδυνευμένη αὐτὴ διάγνωσι, ἐν τούτοις ἔπαθε ὑποβολή, τόση ἦταν ἡ ἐπιρροὴ ἐπάνω του τοῦ δόκτορος Ρικέν. Καὶ ἀφοῦ ἀντιμετώπισε τόσες φορὲς τὸν θάνατο στὰ νοσοκομεῖα καὶ στὶς μάχες, ἐφοβήθη ἀπὸ τὸν φανταστικὸν αὐτὸν κίνδυνο γιατὶ προήρχετο ἀπὸ τὴν γυναῖκα του ποὺ μισοῦσε μαζὶ καὶ ποθοῦσε. Δὲν φανέρωσε, ἄλλως τε καμμιὰ συμπόνια, κανέναν οἶκτο γι᾽ αὐτή, ὅταν ἄκουσε πὼς εἶναι φυματική.

Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι — κι᾽ ὁ γιατρὸς Ρικὲν τὸ εἶχε προΐδει σωστὰ αὐτὸ — εἶναι ὅτι ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ περιορίση ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πολὺ τὴν ἐλευθερία τῆς Νικόλ: θὰ ἔμεναν φυσικὰ παντρεμένοι, θὰ κατοικοῦσαν πάντα μαζὶ καὶ θὰ ἤμουν ἐγὼ ἡ ἴδια ὑπεύθυνη γιὰ τὴν συμπεριφορά της.

Κρατοῦσε στὸ χέρι τὴν ἄκρη μιᾶς ἀλυσσίδας, μὲ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ὁποίας ἦταν δεμένη ἡ Νικόλ. Ἔπειτα φάνηκε ἄπληστος στὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Ἤθελε νὰ κρατήση ὄχι μονάχα τὰ δικά του εἰσοδήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰσοδήματα τῆς προίκας τῆς Νικόλ. Δὲν ἤθελε νὰ δώση οὔτε πεντάρα γιὰ τὴν διατήρησί της. Ἄγρια φιλαργυρία ἢ ἦταν μέσο αὐτὸ γιὰ νὰ κρατᾶ τὴν Νικὸλ πάντα στὴ διάθεσί του;

— Πάρτα ὅλα! τοῦ εἶπα μὲ ἀγανάκτησι. Θὰ θρέψω ἐγὼ τὴν Νικὸλ καὶ τὸ κορίτσι σου !

Φάνηκε σὰν νὰ ντράπηκε λιγάκι.

— Δὲν εἶμαι ὁ κύριος; εἶπε. Ὁ νόμος δὲν ἀναθέτει σ᾽ ἐμένα τὴν διαχείρισι τῆς περιουσίας; Γιατί, ἄν ἀρέση στὴ γυναῖκα μου νὰ κάνη κοῦρα μακρυὰ ἀπὸ μένα, πρέπει νὰ συντηρῶ δυὸ σπίτια :

Ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησε νὰ δίνη χίλια διακόσια φράγκα τὸν χρόνο γιὰ νὰ μὴ μείνουν γδυτὲς ἡ Νικὸλ καὶ ἡ Πιμπρόζ. Οὔτε ἤθελα τόσα. Θὰ ἔκανα οἰκονομίες στὸ σπίτι καὶ θὰ τὰ κατάφερνα. Ἔπειτα σκέπτομαι νὰ πουλήσω τὰ χωράφια πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι. Παρουσιάσθηκε μάλιστα μιὰ εὐκαιρία. Ὁ κ. Ὀριολοζὲ τὰ ζητάει. Τὸ οὐσιῶδες εἶναι ὅτι ὁ Μαρσιὰλ εἶναι μακρυὰ καὶ ἡ Νικὸλ ἀναπνέει. Δὲν σκέπτομαι τί θὰ γίνη ἀργότερα. Κι᾽ ὅμως πιὰ φοβερὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴν αὔριο. Εἶναι ὁ κύριος, ὅπως εἶπε, εἶναι ὁ σύζυγος, ὁ πατέρας. Μπορεῖ, ὅταν τοῦ καπνίση, νὰ καλέση τὴν Νικὸλ νὰ πάη κοντά του. Ἄν ἀρνηθῆ, εἶναι δικαίωμά του νὰ τῆς πάρη διὰ τῆς βίας τὴν Πιμπρόζ.

Μὲ τὸν βίαιο χαρακτῆρα του καὶ τὸ ἄρρωστο συκώτι του, θὰ μπορέση νὰ ζήση στὸ ἐξωτερικό; Δὲν θὰ ξανάρθη πάλι σὲ λίγο ;

Κρατήσου, Νικὸλ, μὴ νομίζεις ἀκόμη πὼς ἐνίκησες!

Ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολή, κυττάζοντάς με κατάματα. Ἐδιάβασα στὸ βλέμμα της, μαζὶ μὲ τὴν ἀνακούφισι ὅτι ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν δήμιό της, ἕνα ἄλλο πρᾶγμα πολὺ ἀνησυχητικό: μιὰ φοβερὴ θέλησι νὰ ξεφύγη ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν ζυγό.

Ἡ Νικὸλ δὲν θὰ τὸν θελήση ποτὲ τὸν Μαρσιάλ. Καὶ τότε.... Ἄ, τότε....

* * *

Ἐκεῖνο ποὺ φοβόμουν ἔγινε. Ὁ Φρὲντ μιὰ μέρα ἀρρώστησε. Φώναξα τὸν Ραϋμόνδο, γιατὶ ποῦ νὰ βρῶ τὴν Τζούλια, μὲ τὴν μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφή της, τρέχουν στοὺς πέντε δρόμους;

Ὁ Ραϋμόνδος ἦρθε.

— Πῶς εἶναι ὁ Φρέντ; μ᾽ ἐρώτησε.

— Θὰ ἰδῆς μόνος σου. Περιμένω τὸν γιατρό.

— Μήπως δὲν ἀκολούθησαν τὶς διαταγὲς τοῦ γιατροῦ κατὰ γράμμα;

— Μὰ τί λὲς παιδί μου;

Τοῦ τὰ ἐξήγησα ὅλα. Φώναξε τὴν παραμάνα θυμωμένος καὶ τὴν κατσάδιασε ἀγρίως. Αἰσθάνομαι πὼς ὁ Ραϋμὸν φοβᾶται κυρίως τί θὰ πῆ ἡ Τζούλια.

— Καιρὸς εἶναι, εἶπε, νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Ἄλλως τε μὲ τὶς δικές σου τὶς φροντίδες, μητέρα, ἐλπίζω πὼς γρήγορα θὰ ἀναλάβη τὸ παιδί.

Ἡ αἰσιοδοξία του μὲ κέρδισε κάπως. Μουρμούρισε :

— Ἄχ, αὐτὲς οἱ παραμάννες...

Νομίζω πὼς αἰσθάνθηκε κάποια τύψι. Σκέπτεται τάχα, πὼς ἡ Τζούλια ἐν τῷ μεταξὺ εἶναι δοσμένη στὴν κοσμικὴ ζωή; Ἀμέσως ὅμως προσθέτει σὰν μοιρολάτρης:

— Οὔ, ἦταν ἀναπόφευκτο.

Καὶ τὸ ὕφος του δὲν εἶχε ἴχνος πόνου. Κάθησε κι᾽ ἔφαγε μαζί μας καὶ τὸ ἀπόγευμα θἄφευγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ κράτησε στὸ Φοντενεμπλώ, γιατὶ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πύργο τῶν Ὀσμύ.

— Σκέψου, μοῦ εἶπε, ὅτι ἡ Τζούλια πῆγε μὲ αὐτοκίνητο μὲ τὸν Μπέϊλ ἕως τὴν Τουραὶν καὶ ἐπεσκέφθηκε τὴν παλαιὰ περιοχὴ τῆς γιαγιᾶς. Αἴ, λοιπὸν δὲν εἶναι περίεργο; Σ᾽ αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ πέρασες τὴν παιδική σου ἡλικία, ὅπου ξετυλίχτηκε ὅλη σχεδὸν ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας μας, θὰ ἤθελα νὰ τὸ ξαναγοράζαμε. Ξέρεις πόσο πέσανε σήμερα τὰ κτήματα;

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, ἐνῷ ἐγὼ τὸν κύτταζα κατάπληκτη.

— Δὲν θὰ σοῦ ἄρεσε, ἀλήθεια, νὰ ξαναζοῦσες στὸν τόπο αὐτὸν κοντά μας μερικές σου ἀναμνήσεις ;

Νάτα, νάτα, ἔγινε ἤδη ἡ ἀρχή.

— Ὦ μικρέ μου Ραϋμὸν, ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα, τὸ ξέρεις καλά.

— Θὰ ἔχῃς ὅταν πεθάνῃ ἡ γιαγιά.

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ ποὺ λὲς, τίποτα δὲν μοῦ τὸ ἐπιβεβαιώνει.

— Μπορεῖς ὡστόσο νὰ πουλήσῃς τὸ Κλὸ-ντὲ-μπουα.

— Κι᾽ ἄν δὲν θέλω νὰ τὸ πουλήσω;

Ὁ Ραϋμὸν ἀπογοητευμένος ζαρώνει τὰ φρύδια του. Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ ἀντιρρήσεις.

— Κι᾽ ἐγὼ τὸ ἔλεγα, ἄν καὶ ἤθελα νὰ πιστεύω σὲ αἰσθηματολογίες. Ἡ Τζούλια...

Ἄ, ἄ, νὰ τώρα καὶ ἡ Τζούλια. Λοιπὸν τί λέει ἡ Τζούλια ;

— ...μοῦ ἔλεγε πὼς γιὰ τὸν Φρὲντ, τὴν μικρή της ἀδελφούλα ἢ τὸν ἀδελφό της, ἐὰν μᾶς ἔρθουν, θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ καλὸ πλαίσιο ἡ ἐξοχὴ γιὰ τὴν πρώτη τους μόρφωσι. Ὕστερα νὰ μεγαλώσουν σ᾽ ἕνα οἰκογενειακὸ κτῆμα, ἐξακολουθῶντας τὴν παράδοσι. Θέλω ὁ γυιός μου νὰ πάρῃ ὑγιεῖς ἀρχάς.

— Ναί, ναί, ἀλλὰ ἐγὼ τί σχέσι ἔχω, καὶ γιατὶ χρειάζεται ἡ παρουσία μου ;

— Δὲν θὰ ἦταν ὡραῖο νὰ ζῇς κι᾽ ἐσὺ κοντὰ στὸν ἐγγονό σου καὶ στὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ; Γιατὶ, ξέρεις, ἔχω πῆ στὴν Τζούλια ὅτι θέλω ἐξάπαντος κι᾽ ἕνα δεύτερο παιδί.

Τί ἀξίζει νὰ γερνᾶ κανεὶς ὅταν δὲν βάζει γνῶσι ;

— Ἀγαπητέ μου Ραϋμὸν, τοῦ εἶπα, ἡ παρουσία μου δὲν εἶναι καθόλου ἀναγκαία. Ἔχεις τὴν μητέρα τῆς γυναίκας σου. Καὶ νομίζω πὼς ἡ Λώρα, εἶναι ἱκανή...

— Ὦ μητέρα, εἶναι τόσο Παριζιάνα, εἶναι τόσο νέα ἀκόμη...

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ
ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

22ΟΝ

ΣΥΓΚΙΝΗΜΕΝΟΣ ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ δύναμι τῶν ἀκτίνων τοῦ ραδίου, ὁ Πιὲρ μελετᾷ τὴν ἐπίδρασίν των σὲ ζῶα. Συνεργάζεται μὲ μεγάλους γιατρούς, τοὺς καθηγητὰς Μπουσὰρ καὶ Μπαλταζάρ. Σὲ λίγο μορφώνεται ἡ πεποίθησίς των. καταστρέφοντας τὰ ἄρρωστα κύτταρα, τὸ ράδιο θεραπεύει ὡρισμένες δερματικὲς ἀρρώστειες καὶ ὡρισμένες μορφὲς καρκίνου. Ἡ θεραπεία αὐτὴ παίρνει τὸ ὄνομα: «Κιουροθεραπεία». Διακεκριμένοι Γάλλοι γιατροὶ ἐφαρμόζουν ἀμέσως καὶ μὲ ἐπιτυχία τὴν νέα θεραπεία τῶν ἀσθενῶν. Μεταχειρίζονται σωλῆνες ἀκτινοβολίας ραδίου, ποὺ τοὺς ἐδάνεισαν σ᾽ αὐτοὺς ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία Κιουρί.

Τὸ ράδιο εἶναι ὠφέλιμο, μεγαλοπρεπῶς ὠφέλιμο!

Μαντεύει κανένας τὴν ἄμεσο συνέπεια μιᾶς τέτοιας ἀποκαλύψεως. Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ νέου στοιχείου δὲν παρουσιάζει μόνον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πειράματος. Γίνεται, ἀπαραίτητη, εὐεργετική. Μιὰ βιομηχανία ραδίου γεννιέται.

Ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία ἀγρυπνοῦν ἐπάνω στὰ πρῶτα βήματα τῆς βιομηχανίας αὐτῆς, ἡ ὁποία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀναπτυχθῆ χωρὶς τὶς ἀμφιβολίες της. Σιγὰ-σιγὰ οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ ραδίου ἐξάπτουν τὶς φαντασίες καὶ οἱ δύο σύζυγοι βρίσκουν ἀποτελεσματικὴ βοήθεια γιὰ νὰ ὀργανώσουν τὴν παραγωγὴ σὲ τεραστία κλίμακα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λίγο πρὶν ἀναπτυχθῆ στὴν Γαλλία καὶ σὲ ἄλλες χῶρες, ἡ βιομηχανία τοῦ ραδίου, ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία, πῆραν μιὰ ἀπόφασι στὴν ὁποίαν δὲν ἀπέδωκαν μὲν πολλὴ σημασία, ἀλλὰ ποὺ θὰ ἐπηρεάσῃ βασικὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς των....

Ἐπεξεργαζομένη τὸ ράδιο ἡ Μαρία ἐφεῦρε μιὰ δική της τεχνικὴ καὶ δική της μέθοδο παραγωγῆς ραδίου.

Λοιπόν, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐγνώσθησαν τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ραδίου, ψάχνουν παντοῦ, σὲ ὅλες τὶς χῶρες, νὰ τὸ βροῦν σὲ διάφορα ραδιενεργὰ μεταλλεύματα. Συγκεκριμένως μεγάλες βιομηχανικὲς προσπάθειες σχεδιάζονται στὸ Βέλγιο καὶ στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ τὰ ἐργοστάσια δὲν μποροῦν νὰ κατασκευάσουν τὸ περίφημο μέταλλο ἐφ᾽ ὅσον οἱ εἰδικοὶ των δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ μάθουν τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς καθαροῦ ραδίου, ποὺ τὸ ξέρει μόνον τὸ ζεῦγος Κιουρί.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ἐκθέτει ὁ Πιὲρ στὴ γυναῖκα του, μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, στὸ μικρὸ σπίτι των τῆς ὁδοῦ Κέλλερμαν. Μόλις πρὸ ὀλίγου, ὁ γραμματοκομιστὴς τοῦ εἶχε φέρει μιὰ ἐπιταγὴ ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ὁ σοφὸς τὴν διάβασε προσεκτικά, τὴν ἐδίπλωσε κι᾽ ἔπειτα πῆγε στὴν γυναῖκα του:

—Πρέπει νὰ μιλήσουμε λίγο γιὰ τὸ ράδιό μας, τῆς εἶπε ἥσυχα. Ἡ βιομηχανία του θὰ πάρῃ μεγάλη ἔκτασι αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Τώρα μόλις ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Μπούφαλο. Μοῦ ζητοῦν νὰ τοὺς δώσω στοιχεῖα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ραδίου.

—Λοιπόν; ἐρώτησε ἡ Μαρία χωρὶς νὰ τραβάῃ τὸ ἐνδιαφέρον της ἡ συζήτησις.

—Λοιπόν, ἔχομε τὴν ἐκλογὴ μεταξὺ δύο λύσεων: νὰ περιγράψωμε χωρὶς νὰ κρατήσωμε τίποτε μυστικό, τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων μας καθὼς καὶ τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς....

Ἡ Μαρία συγκατένευσε μὲ μιὰ κίνησι καὶ λέγει σιγά:

—Μὰ, φυσικά.

—Ἤ, ἐξηκολούθησε ὁ Πιὲρ, μποροῦμε νὰ θεωρήσωμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὡς τοὺς ἰδιοκτήτας, τοὺς ἐφευρέτας τοῦ ραδίου. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι πρὶν δημοσιεύσουμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο βγαίνει τὸ ράδιο, θὰ ἔπρεπε νὰ πάρουμε προνόμιο εὑρεσιτεχνίας γι᾽ αὐτὴν τὴν μέθοδο καὶ νὰ ἐξασφαλίσωμε δικαιώματα ἀπὸ τὴν κατασκευὴ ραδίου σ᾽ ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ Πιὲρ καταβάλλει προσπάθεια γιὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν εἶναι δικό του λάθος ἂν προφέροντας τὶς φράσεις «προνόμιο εὑρεσιτεχνίας», νὰ ἐξασφαλίσουμε δικαιώματα», ἡ φωνή του παίρνει κάποιο χαρακτῆρα περιφρονήσεως πρὸς αὐτὰ τὰ πάγματα.

Ἡ Μαρία σκέπτεται λίγες στιγμές. Ἔπειτα λέει:

—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Θὰ ἦταν ἀντίθετο πρὸς τὸ ἐπιστημονικὸ πνεῦμα.

Ἡ σοβαρὴ μορφὴ τοῦ Πιὲρ φωτίζεται. Ἁπλῶς ἀπὸ τυπικὸν καθῆκον προσθέτει:

—Τὸ φρονῶ κι᾽ ἐγὼ αὐτό... ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ πάρωμε αὐτὴν τὴν ἀπόφασι ἐπιπόλαια. Ἡ ζωή μας εἶναι σκληρὴ καὶ θὰ εἶναι πιθανῶς πάντα τέτοια. Κι᾽ ἔχομε ἕνα κορίτσι, ἴσως δὲ ἀπαντήσωμε κι᾽ ἄλλα ἐμπόδια. Γι᾽ αὐτό, γιὰ μᾶς τὸ προνόμιο εὑρεσιτεχνίας ἀντιπροσωπεύει πολλὰ χρήματα, τὸν πλοῦτο. Θὰ ἦταν ἡ ἐξασφάλισις κάθε ἀνέσεως....

Ἀναφέρει ἀκόμη, μ᾽ ἕνα χαμόγελο, τὸ μόνο πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἡ στέρησις τοῦ ἐστοίχιζε λιγάκι.

—Θὰ μπορούσαμε νἄχαμε ἐπίσης κι᾽ ἕνα ὡραῖο ἐργαστήριο....

Τὰ μάτια τῆς Μαρίας δείχνουν μιὰ συγκέντρωσι. Ἐξετάζει τὴν ἰδέα τοῦ κέρδους, τῆς ὑλικῆς ἀνταμοιβῆς. Τὴν ἀπορρίπτει ὅμως σχεδὸν ἀμέσως:

—Οἱ φυσικοί, λέει, δημοσιεύουν, πάντοτε ἀκεραίας τὰς ἐρεύνας των. Ἂν ἡ ἀνακάλυψίς μας ἔχει ἕνα ἐμπορικὸν μέλλον, αὐτὸ εἶναι μία σύμπτωσις τῆς ὁποίας ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ ἐπωφεληθοῦμε. Ἂς βγάζει ὅποιος θέλει ράδιο. Θὰ χρησιμεύσῃ στὴ θεραπεία τῶν ἀσθενῶν. Μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ ἐπιδιώξωμεν ἐμεῖς ἀπ᾽ αὐτὸ ὠφέλη.

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ κουρασθῇ γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Πιέρ. Κατάλαβε ὅτι δὲν μίλησε γιὰ προνόμιο εὑρεσιτεχνίας παρὰ γιὰ τὸν τύπο, γιὰ νὰ εἶναι ἐν τάξει ἀπέναντί της. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἀπόφασις ποὺ πῆρε ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα τοῦ Πιέρ.

Πράγματι, ὁ Πιέρ, σὰν ἠχώ, ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσι τῆς Μαρίας.

—Ναί.... Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀντίθετο πρὸς τὸ ἐπιστημονικὸ πνεῦμα.

Τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ ἀληθινὴ ἀνακούφισι. Καὶ κατόπιν προσθέτει σὰν νὰ ἐκανόνιζε κάποια ἀσήμαντη λεπτομέρεια:

—Θὰ γράψω, λοιπόν, ἀπόψε στοὺς Ἀμερικανοὺς μηχανικούς, δίνοντάς τους ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ζητοῦν.

Ἕνα τέταρτο ἔπειτα ἀπὸ τὴν συνομιλία αὐτή, ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία ἔβγαιναν μὲ τὰ ποδήλατά των ἀπὸ τὸ σπίτι τους καὶ τραβοῦσαν πρὸς τὸ δάσος τοῦ Κλαμάρ.

Ἐδιάλεξαν, γιὰ πάντα μεταξὺ τῆς φτώχειας καὶ τοῦ πλούτου. Τὸ βράδυ ἐπιστρέφουν κουρασμένοι, φορτωμένοι μὲ πράσινα κλαδιὰ καὶ ἄνθη.

⁂

Εἰς τὴν ἐπίσημον αὐτῆς συνεδρίασιν τῆς 10 Δ)βρίου 1903, ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Στοκχόλμης ἀνήγγειλε δημοσίᾳ ὅτι τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὴν Φυσικὴν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀπονέμεται κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸν Ἀνρὺ Μπεκερὲλ καὶ τὸ ζεῦγος Κιουρὶ διὰ τὰς ἀνακαλύψεις των ἐπὶ τῆς ραδιενεργείας.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Κιουρὶ δὲν παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν αὐτήν, τὸ δὲ δίπλωμα καὶ τὰ χρυσᾶ μετάλλια παρέλαβεν ἐν ὀνόματί των ὁ ἐν Στοκχόλμῃ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας. Φορτωμένοι ἀπὸ ἐργασίαν, ὄχι καὶ τόσον ὑγιεῖς, ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία ἐφοβήθηκαν νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΛΤΑ

Γ΄.

ΕΙΝΑΙ ὥρα νὰ πάγει νὰ κοιμηθεῖ μ' αὐτὸ «δὲ θέλει». Τ' ἀφίνουν μὲ τοὺς μεγάλους, γιατὶ «ἔτσι θέλει». Εἶναι ὅμως περασμένη ἡ ὥρα του καὶ τὸ παιδὶ νυστάζει. Ἀλλὰ εἶπε πὼς «δὲ θέλει», καὶ πεισματόνει. Κ' ἐπειδὴ νυστάζει, γρινιάζει. Ὅλοι τὸ παρακολουθοῦν, τὸ κυττάζουν στὰ μάτια. — «Τί θέλεις, χρυσό μου;» — «Θέλω... θέλω...». Τίποτα δὲ θέλει παρὰ λίγη πειθαρχία. Καὶ καταλήγει ἡ σκηνὴ σὲ κλάματα καὶ φωνές, ποὺ εὔκολα γυρνοῦν σὲ νευρικὲς κρίσεις καὶ ὑστερισμούς.

Τὸ παιδὶ τἄβαλε μὲ τὴ νταντά του καὶ δὲ θέλει νὰ φάγει τὴ σούπα του. Καταφθάνει ταραγμένη ἡ μητέρα, ἀκούει τὰ παράπονα «τοῦ χρυσοῦ της» καὶ πιάνεται μὲ τὴ νταντά. —«Συγχύστηκε τὸ παιδί, τοῦ χάλασες τὴν ὄρεξη...» —«Μὰ ναί, συγχύστηκα» ἐπαναλαμβάνει κλαψιάρικα τὸ παιδί, «μοῦ χάλασε τὴν ὄρεξη». Καὶ κάθεται πεισμωμένο, κατσουφιασμένο, στενοχωρεμένο μὲ ὅλους καὶ ἰδίως μὲ τὸν ἑαυτό του, καὶ παρηγοριέται μὲ γλυκά, ποὺ τοῦ χαλοῦν τὸ στομάχι.

Καὶ σὰ χρειαστεῖ νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό, καὶ παραγγείλει ὁ γιατρὸς τὸ κλασσικὸ ριτσινόλαδο, σηκώνεται ἡ γειτονιὰ στὸ πόδι, χαλνᾶ κυριολεκτικῶς ὁ κόσμος. Ὅλο τὸ σπιτικὸ ἔρχεται σ' ἐπικουρία, καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσει ἡ μητέρα ὅλα, χάδια, παρακάλια, δάκρυα, ὑποσχέσεις, χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ ἀφοῦ περάσει τὸ παιδὶ ἀπὸ χίλιες ἀγωνίες, καὶ ἀφοῦ νοσταλγήσει πειθαρχία, ἀκόμα καὶ βία ποὺ θὰ τελειώσει τὴ σκηνή, ἀναγκάζεται ἡ μητέρα ν' ἀνατρέξει στὴ βία αὐτή, μὲ τὴ βοήθεια τριῶν ἢ τεσσάρων ἀνθρώπων, ποὺ περεχοῦνται λάδια καὶ φτυσίματα, μὰ ποὺ στὸ τέλος ἐπιβάλλονται μὲ τὴν ὑλικὴ δύναμη, θέλει δὲ θέλει τὸ μικρό, συχνὰ μ' ἐπαναλήψεις δύο καὶ τριῶν δόσεων γιατρικοῦ. Ἐνῶ ἂν εἶχε συνηθίσει τὸ παιδὶ στὴν πειθαρχία, θὰ εἶχε δοθεῖ ἥρεμα τὸ γιατρικό, χωρὶς νὰ ὑποφέρει κανείς, καὶ ἰδίως τὸ παιδί, ποὺ μὲ τὴν ἐνδοτικότητα τῆς μητέρας, τυραννεῖ πρωτίστως τὸν ἑαυτό του.

Βέβαια ὅλες οἱ μητέρες δὲν χαλοῦν ἔτσι τὰ παιδιά τους, οὔτε τοὺς φέρονται ὅλες μὲ ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα· εἶναι καὶ μητέρες πιὸ φρόνιμες, ποὺ ἀφίνουν τὰ παιδιά τους νὰ μεγαλώνουν φυσικά.

Μ' ἄραγε ἀρκεῖ αὐτό;

Ἀπὸ μωρὸ τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνατροφή, δηλαδὴ πειθαρχία· στὴ μητέρα πέφτει ὁ κλῆρος ν' ἀναθρέψει τὴν ψυχή του. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν μαθαίνει τὸ μωρὸ νὰ ὑπακούει· ὀκτὼ καὶ δέκα μηνῶν ξέρει κιόλα νὰ διακρίνει ποιὸς τὸ χαλᾶ καὶ ποιὸς δὲν τὸ χαλᾶ, μὲ ποιὸν μπορεῖ νὰ κάνει καπρίτσια καὶ σὲ ποιὸν πρέπει νὰ ὑποταχθεῖ. Ὅταν μάθομε τοῦ παιδιοῦ μας ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες πῶς θὰ ὑπακούσει, δὲ χρειάζεται πιὰ μεγάλη αὐστηρότητα· φθάνει νὰ μὴ χαλαρώσει ἡ ἐπίβλεψή μας, φθάνει νὰ νοιώσει τὸ παιδὶ τὴ μάνα του κοντά του, ἕτοιμη πάντα νὰ τὸ βοηθήσει σὲ μιὰ δύσκολη ὥρα, νὰ τὸ παρηγορήσει στὴ λύπη του, νὰ τὸ τιμωρήσει στὴν κακία του, νὰ τὸ ἀγαπᾶ πάντα.

Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας πρέπει νὰ εἶναι ἀκούραστη, δυνατή, ὑπομονετική, ἀτέλειωτη. Μαλακιὰ ὅμως ὄχι.

Ἂν τὸ παιδὶ νοιώσει λ. χ. πὼς σὰν τρέξει στὴ μητέρα καὶ κλάψει καὶ ξεμολογηθεῖ καὶ πεῖ τὴν ἀταξία του καὶ μαυρίσει τὸν ἑαυτό του, ἡ μητέρα θὰ τὸ λυπηθεῖ καὶ θὰ τὸ συγχωρήσει, καὶ δὲ θὰ τὸ τιμωρήσει, τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ ἔχει συχνὰ διάθεση νὰ ξεμολογιέται καὶ νὰ δείχνει τὸν ἑαυτό του ἀκόμα πιὸ μαῦρο, γιὰ νὰ ἐπιτυχαίνει πιὸ βέβαιη συγχώρηση. Δὲν ἀρκεῖ ἡ ξεμολόγηση καὶ ἡ συγχώρεση· χρειάζεται ἡ δίκαιη τιμωρία· πρέπει τὸ παιδὶ νὰ μάθει, ὑπερήφανα καὶ παλληκαρίσια, νὰ ἐξαγοράζει τὴν ἀταξία του. Ἡ συγχώρηση θὰ εἶναι τῆς μητέρας τὸ φιλὶ ποὺ συνοδεύει τὴν τιμωρία, φιλὶ ποὺ θὰ σβύσει τὴν πίκρα, τὸ τσούξιμο τῆς φιλοτιμίας, τὸν πόνο τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ· μὰ ἡ τιμωρία θὰ μείνει, γιὰ νὰ χαράξει μέσα του βαθύτερα τὴν ἐνθύμηση τῆς ἀταξίας, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθεῖ, καὶ συνάμα γιὰ νὰ γυμνάσει καὶ νὰ δυναμώσει τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ λίγο λίγο θὰ μάθει πὼς εἶναι ὑπεύθυνο γιὰ τὶς πράξεις του, καὶ πὼς μὲ κόπο ἐξαγοράζονται τὰ σφάλματα. Ἂν ἀπὸ μικρὸ δὲν τοῦ τὸ μάθει ἡ μητέρα, ἡ ζωὴ θὰ τοῦ τὸ μάθει ἀργότερα. Καὶ ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ τὸν βρεῖ ἀνέτοιμο ἡ ζωή!

* * *

Ὅσο λάθος εἶναι ν' ἀφίνομε τὸ παιδί μας χωρὶς παρηγοριά, σὰν εἶναι βυθισμένο στὴ λύπη του καὶ στὴ μετάνοια, ἄλλο τόσο λάθος εἶναι νὰ ζητοῦμε νὰ βγάλομε ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μας κάθε λύπη, κάθε στενοχώρια, κάθε φροντίδα, κάθε ἔννοια. Ζωὴ χωρὶς ἔννοιες καὶ φροντίδες δὲν ὑπάρχει· ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, ὅπως καὶ τὸ σῶμα, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γυμναστική, γιὰ νὰ δυναμώσει· ἡ μητρικὴ ἀγάπη λοιπὸν θὰ γυμνάσει τὴν παιδικὴ ψυχή, ὁδηγῶντας την μὲ χέρι τρυφερὸ ἀλλὰ καὶ δυνατό. Ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ βγάζει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ παιδιοῦ κάθε δυσκολία, ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ τοῦ μαθαίνει πῶς νὰ ὑπερνικᾶ τὶς δυσκολίες. Ἕνα παιδάκι ἔχει πυρετό· εἶναι παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς καὶ τὸ παιδάκι συγχύζεται ποὺ δὲν εἶναι σηκωμένο, ν' ἀκούσει τ' ἀγοράκια ποὺ θὰ τραγουδήσουν τὸ βράδυ τὸν Ἅϊ-Βασίλη. Γιὰ νὰ μὴν κακοκαρδίσει, ἡ μάνα, ποὺ πονεῖ διπλᾶ γιὰ τὴ στέρηση τοῦ παιδιοῦ της, βρίσκει μιὰ γελασιὰ νὰ τὸ παρηγορήσει· τοῦ λέγει πὼς φέτος ἄλλαξαν τὰ καλαντάρια καὶ πὼς ὁ Ἅϊ-Βασίλης θὰ πέσει μιὰν ἑβδομάδα ἀργότερα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΟΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Θὰ γίνῃ γρηγορώτερα καλὰ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ νὰ εἶσθε ἀφωσιωμένη νοσοκόμος καὶ ὅμως, ἄθελά σας, νὰ κάνετε λάθη ποὺ κουράζουν τὸν ἄρρωστο. Προσέξετε λοιπὸν τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίδομε καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ἐμπιστευθῆτε στὴν ψυχραιμία σας, στὴν καλή σας διάθεσι καὶ στὸν γιατρό σας.

Πρῶτα-πρῶτα, θὰ ἀλλάξετε τὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ ἔπιπλα, ἀντικείμενα καὶ ταπέτα περιττά, ποὺ φέρνουν δυσκολία στὸ καθάρισμα. Θὰ τοποθετήσετε στὸ δωμάτιο ἕνα τραπεζάκι, ἐπάνω στὸ ὁποῖον θὰ ἔχετε μόνο τὰ φάρμακα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ ἀρρώστου. Στὸν τοῖχο, πάνω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, θὰ κρεμάσετε ἕνα πίνακα, στὸν ὁποῖον θὰ σημειώνετε τὴν θερμοκρασία τοῦ ἀσθενοῦς καὶ πότε θὰ παίρνῃ κάθε φάρμακο, γιὰ νὰ μὴν κάνετε λάθος. Τὸν πίνακα αὐτὸν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν παρακολουθῇ ὁ ἴδιος ὁ ἄρρωστος.

Νωρὶς τὸ πρωὶ νὰ καθαρίζετε γρήγορα τὸ δωμάτιο. Προτιμότερο εἶνε νὰ μὴν ὑπάρχουν χαλιά, γιατὶ μὲ τὸ σκούπισμά τους θὰ σηκώνεται σκόνη. Νὰ περνᾶτε τὸ πάτωμα μὲ σφουγγάρι καλὰ στιμμένο καὶ βρεμμένο σὲ νερὸ μὲ ἀντισηπτικὸ ἢ σὲ νερὸ μὲ ξύδι. Μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ σκούπα.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΕΒΒΑΤΙΟΥ

Προσέξετε πῶς θὰ τοποθετήσετε τὸ κρεββάτι. Ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ δέχεται τὸ φῶς ἀπὸ πίσω ἢ ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ ποτὲ κατὰ πρόσωπο, γιατὶ αὐτὸ τὸν κουράζει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαβάζῃ εὐχάριστα. Ἂν σᾶς εἶνε δύσκολο νὰ τοποθετήσετε τὸ κρεββάτι ἐκεῖ ποὺ πρέπει, τότε ἀλλάξετε τὴν θέσι τῶν μαξιλαριῶν.

Καλὸ εἶνε νὰ ἔχετε ἕνα παραβάν, γιὰ νὰ προστατεύετε τὸ κρεββάτι, ὅταν ἀνοίγετε τὸ παράθυρο νὰ ἀερισθῇ τὸ δωμάτιο.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Ὅλες ξέρετε πόσο κοπιαστικὸ εἶνε νὰ μένῃ κανεὶς πολὺ καιρὸ κλινήρης. Μὲ τὶς μικρὲς φροντίδες σας προσπαθῆστε νὰ λιγοστέψετε τὴν ὀδυνηρὰ αὐτὴ κατάστασι καὶ νὰ δημιουργήσετε στὸν ἄρρωστο μιὰ ξεκούραστη ἀτμόσφαιρα.

Στὸ νερὸ τῆς τουαλέττας του, γιὰ νὰ εἶνε πιὸ εὐχάριστο, ρίπτετε μερικὲς σταγόνες κολώνια.

Μετὰ τὸ βούρτσισμα τῶν δοντιῶν, καθαρίζετε τὴν γλῶσσα του, τὸ στόμα καὶ τὰ οὖλα μὲ βρασμένο νερὸ μὲ δυττανθρακικὸν ἅλας.

Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τὸν πυρετὸ ἔχει τὴν γλῶσσα στεγνή, νὰ τὴν ἐπαλείφετε μὲ γλυκερίνη, στὴν ὁποία προσθέτετε δύο ἕως τρεῖς σταγόνες ἀλκὸλ ντὲ μάντ.

Μὴ νευριάζετε ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ κτενίζετε τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀρρώστου. Νὰ τὰ κτενίζετε σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ καὶ κατόπιν νὰ τὰ βουρτσίζετε μὲ τὴν παρακάτω λοσιόν.

Alcool	**100 gr.**
A'cool de savon	**10 gr.**
Huile de ricin	**10 gr.**
Teinture de benjoin	**10 gr.**

καὶ μιὰ μικρὴ δόσι λεβάντας, γιὰ νὰ πάρῃ ἄρωμα. Ἐὰν ὁ ἄρρωστος ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν κατάκλισι, πρέπει νὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο μιὰ κουλλούρα καουτσούκ, τὴν ὁποίαν βάζετε μέσα σὲ μαξιλαροθήκη καὶ τὴν περνᾶτε κάτω ἀπὸ τὸν ἄρρωστο. Στὰ μέρη ποὺ ὑποφέρει πρέπει νὰ κάνετε ἐντριβὴ μὲ ἀλκὸλ καμφρὲ ἢ ἀλκὸλ καθαρὸ μὲ μισὴ ποσότητα γλυκερίνη.

Θὰ ἀνακουφίσετε πολὺ τὸν ἄρρωστο ἐὰν τὸν βαραίνουν τὰ σκεπάσματα, νὰ περάσετε κάτω ἀπὸ τὰ γόνατά του ἕνα κυλινδρικὸ μαξιλάρι.

ΓΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Νὰ ἀερίζετε τὸ δωμάτιο δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, προσέχοντας ὅμως νὰ εἶνε καλὰ σκεπασμένος ὁ ἀσθενής. Ἔπειτα ἀρωματίζετε τὸν ἀέρα μὲ τὴν παρακάτω συνταγή:

100 gr. éther de vinaigre
100 gr. essence de lavande, thymol ou citronnelle.

Μερικὲς σταγόνες **d'huile de girofle.**

Ἂν σᾶς ἀρέσῃ ἡ μυρωδιὰ τοῦ ἐλάτου μεταχειρισθῆτε τὴν ἑξῆς συνταγή:

Μέσα σὲ μιὰ λύτρα νερὸ ποὺ βράζει ρίξτε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἐσσάνς τερεβενθίνης.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Πιὸ ξεκούραστο γιὰ τὸν ἄρρωστο θὰ ἦταν νὰ εἶχε ἕνα εἰδικὸ τραπεζάκι γιὰ τὰ γεύματά του. Αὐτὸ εἶνε κάπως δύσκολο νὰ τὸ προμηθευθῆτε καὶ πολυδάπανο. Πιὸ ἁπλὸ καὶ χωρὶς ἔξοδα εἶνε σὲ ἕνα μεγάλο ξύλινο δίσκο νὰ προσθέσετε τέσσερα πόδια, ὥστε ὁ δίσκος νὰ στηρίζεται στὸ κρεββάτι καὶ ὄχι πάνω στὸν ἄρρωστο.

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΟΤΙ:

Οἱ ἐπισκέψεις στὸν ἄρρωστο, ὅση εὐχαρίστησι καὶ ἂν τοῦ προξενοῦν, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται δεκτὲς παρὰ ἀφοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ γιατρός. Πάντως δὲν πρέπει νὰ διαρκοῦν πολὺ καὶ σεῖς δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε νὰ τὸ ὑποδεικνύετε μὲ εὐγενικὸ τρόπο στοὺς ἐπισκέπτας.

Ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νὰ προσφέρωμε μικρὰ δῶρα στὸν ἄρρωστο καὶ πολλὲς φορὲς βρίσκεται κανεὶς σὲ δύσκολη θέσι τί νὰ διαλέξῃ. Ἐὰν στὸν ἄρρωστο δὲν ἐπιβάλλεται αὐστηρὴ δίαιτα μποροῦμε νὰ προσφέρωμε μερικὰ μπομπόνια ἢ ἐκλεκτὰ φροῦτα. Ἄλλως προσφέρομε λουλούδια μὲ λεπτὸ ἄρωμα ἢ βιβλία.

Η ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΗΤΟΥ

[Εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεταρρυθμίσεων, τὰς ὁποίας ἡ «Γυναίκα» ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ χάριν τῶν ἀγαπητῶν της ἀναγνωστριῶν περιλαμβάνεται καὶ ἡ κατατόπισις αὐτῶν ἐπὶ ἰατρικῶν ζητημάτων τρεχούσης φύσεως. Δι' αὐτὸ ἦλθεν εἰς συμφωνίαν μετὰ γνωστῆς Ἀθηναίας ἐπιστήμονος ἰατροῦ, ἡ ὁποία καὶ ἀνέλαβε νὰ τροφοδοτῇ τὰς σχετικὰς στήλας της. Ἡ «Δοκτορέσσα Χ.»—αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμον τῆς διακεκριμένης συνεργάτιδός μας—μὲ τὸ ἐπαγωγὸν ὕφος της ἐλπίζομεν ὅτι θ' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς προσδοκίας τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστριῶν μας καὶ θὰ τοὺς φανῇ πραγματικὰ ὠφέλιμη].

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ εἶνε μιὰ ἀρρώστεια, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὸν ὀργανισμόν μας νὰ «ἀφομοιώσῃ» τὰς τροφὰς ποὺ τοῦ παρέχομεν. Ἰδιαιτέρως δὲ τὰς ἀμυλώδεις καὶ τὰς σακχαρούχους. Δηλαδὴ τὰς μεταμορφώνει τὰς τροφὰς αὐτάς, ἀλλὰ δὲν τὰς χρησιμοποιεῖ.

Ἡ δίαιτα καὶ ἡ θεραπεία τῶν διαβητικῶν δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ αὐστηρή. Μιὰ διαβητικὴ θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς σακχαρούχους τροφὰς καὶ ἀκόμη ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦν νὰ παράγουν σάκχαρον. Ἐν τούτοις διατρέχει κάποιον κίνδυνον ὅταν διαγράφῃ τελείως τὰς ὑδρογονανθρακικὰς αὐτὰς τροφὰς ἀπὸ τὸ διαιτολόγιόν της. Πρέπει νὰ λαμβάνῃ πάντοτε μίαν μικρὰν ποσότητα ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν «ὀξείδωσιν», ἡ ὁποία εἶνε μία πολὺ ἄσχημη ἐπιπλοκή, ἐπερχομένη λόγῳ παντελοῦς ἐλλείψεως ὑδρογονανθράκων.

Τὸ πλεῖστον τῶν ἀλευρωδῶν τροφῶν ἀπαγορεύονται διὰ τὰς διαβητικάς· ἡ αὐτὴ ἀπαγόρευσις ἰσχύει καὶ διὰ τὰς σακχαρούχους. Τὰ δημητριακὰ πρέπει νὰ λαμβάνωνται εἰς μικρὰς ποσότητας, διότι περιέχουν 74 % ὑδρογονανθρακας. Τὰ γεώμηλα, τὰ ὁποῖα δὲν περιέχουν εἰμὴ 20% ὑδρογονάνθρακας, μποροῦν νὰ λαμβάνωνται εἰς μεγαλειτέρας ποσότητας. Ἡ ταπιόκα (εἶδος ἀλεύρου) καὶ τὸ ἄμυλον τοῦ γεωμήλου ἀπαγορεύονται ἀπολύτως.

Τὸ ψωμὶ ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ πρέπει μόνον νὰ τρώγεται ἡ κόρα καὶ μάλιστα εἰς μικρὰν ποσότητα.

Τὰ μπισκότα καὶ ὅλα γενικῶς τὰ γλυκὰ ἀπαγορεύονται ἀπολύτως.

Τὰ λαχανικὰ καὶ οἱ σαλάτες πρέπει ν' ἀποτελέσουν τὴν βάσιν τῆς τροφῆς μιᾶς διαβητικῆς.

Τὰ ἰδιαιτέρως σακχαροῦχα φροῦτα (μπανάνες, σταφύλια, σῦκα κτλ.) πρέπει ν' ἀποφεύγωνται αὐστηρῶς. Ἀλλὰ τὰ μῆλα, τὰ ἀχλάδια, τὰ βερύκοκκα, τὰ κεράσια, πορτοκάλλια, μανδαρίνια, ροδάκινα, κυδώνια κι' αὐτὰ τὰ πεπόνια, ἐπιτρέπονται.

Οἱ μαρμελάδες ἀπαγορεύονται καθὼς καὶ τὰ φρουῖ-γκλασέ. Τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰ ὄξυνα ἀρτύματα. Τὸ ξύδι θὰ ἀναπληρώνεται ἀπὸ χυμὸ λεμονιοῦ. Τὸ πλούσιο σὲ ζάχαρι γάλα δὲ συνιστᾶται. Ἀλλὰ ἡ κρέμα ἐπιτρέπεται. Ἐπίσης ἐπιτρέπονται τὰ βούτυρα καὶ τὰ τυριά, ποὺ εἶνε πτωχὰ εἰς ὑδρογονάνθρακας. Ἐν τούτοις ἐξαιροῦνται τὰ τυριά: Ροκφόρ, γκοργκοντζόλα, τσέστερ, μοῦστερ καὶ τὸ τυρὶ τῆς αἰγός, ποὺ περιέχει ἀρκετὸν σάκχαρον.

Τὰ αὐγὰ ἐπιτρέπονται, διότι στεροῦνται τελείως ὑδρογονανθράκων. Τὰ κρέατα, τὰ ἀλλαντικά, τὰ πουλιά, τὰ ψάρια ἐπιτρέπονται ἐπίσης, ἀλλὰ καλὸν θὰ ἦτο νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς μικρὰς ποσότητας.

Ἡ διαβητικὴ πρέπει νὰ πίνῃ ὅσο διψᾷ. Κάμνοντας αὐτὸ πλένει τὸν ὀργανισμό της καὶ ἐκδιώκει τὸ σάκχαρον ἀπὸ τοὺς ἱστούς. Ἂν δὲ ἠμπορῇ ἂς πίνῃ νερὸ Βισὺ (Σελεστέν). Εἶνε περίφημο. Λεμονάδες, βυσινάδες, πορτοκαλλάδες καὶ λοιπὰ ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ χωρὶς ζάχαρι. Ὠφελοῦν μάλιστα ἐξαιρετικά.

Οἱ «ξηροὶ» οἶνοι ἐπιτρέπονται. Τὰ γλυκὰ κρασιὰ Ἑλλάδος, Γαλλίας, Ἰταλίας ἀπαγορεύονται. Ἐπίσης ἡ μπύρα καὶ ὁ «μηλίτης οἶνος».

Ἀπὸ τὰ ἄλλα ποτὰ ἐπιτρέπεται—ἀλλὰ πάντοτε εἰς μικρὰς ποσότητας—τὸ κονιάκ, τὸ ροῦμι, τὸ κίρτς. Τὰ ἡδύποτα (λικὲρ) ἀπαγορεύονται ἀπολύτως.

Ἡ φαρμακευτικὴ θεραπεία τῆς ἀσθενείας αὐτῆς συνίσταται εἰς τὴν «ἰνσουλίνην», ἡ ὁποία εἶνε ἀπόσταγμα ἀδένων τοῦ παγκρέατος ἰδίως.

Τέλος ἡ ἀσθενὴς πρέπει νὰ κάνῃ κανονικῶς γυμναστική, ἐλαφρὰ ὑδροθεραπεία καὶ μασσάζ.

ΔΟΚΤΟΡΕΣΣΑ Χ...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗ ΕΝΤΟΙΧΙΣΜΕΝΗ ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ ΝΤΑΡΤΖΗΛΙΓΚ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ Ζ. ΜΑΡΚΕΣ-ΡΙΒΙΕΡ

Ταξεῖδι στὸ μυστηριῶδες Θιβέτ.— Τὰ ὄρη ποὺ ἐγγίζουν τὸν οὐρανό.— Ἕνας λαὸς μάγων καὶ ἁγίων.— Ἡ χώρα ὅπου κάθε γυναῖκα παντρεύεται μὲ πολλοὺς ἀδελφούς.— Ἡ μάγισσα ποὺ ζῇ μέσα στὸ σκοτάδι.— Ἡ ψυχὴ τοῦ Θιβέτ.

ΤΟ ΝΤΑΡΤΖΗΛΙΓΚ, ἡ «Πόλις τοῦ Κεραυνοῦ», εὑρίσκεται σὲ ὕψος 2000 μέτρων, στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὄρους ποὺ δεσπόζει τῆς κοίτης τοῦ Ραγκός, τοῦ ποταμοῦ ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς παγετῶνας. Βρισκόμαστε στοὺς πρόποδας τῶν Ἱμαλαΐων, τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων τοῦ κόσμου.

Ἔφθασα στὸ Νταρτζηλὶγκ λίγο μετὰ τὰ ξημερώματα, ὅταν μιὰ ἐλαφρὴ ὁμίχλη ἔκρυβε ἀκόμη τὶς αἰωνίως χιονισμένες κορυφογραμμές. Μόλις πάτησα στὸ χῶμα ὕψωσα τὸ βλέμμα μου ἀναζητῶντας τὰ θρυλικὰ βουνά. Δὲν εἶδα παρὰ σύννεφα, ὁπότε ὁ Ἰνδὸς ὁδηγός μου μοῦ λέγει:

— Θαυμάζετε τὸν Κιντσιζάγκακ τὸ ἱερὸ ὄρος;

Τὸν ἐκύτταξα σαστισμένος.

— Τί; ἔκανα. Αὐτὰ τὰ σύννεφα;

Ἔνευσε καταφατικά, χαμογελῶντας.

— Δὲν εἶνε σύννεφα, ἀποκρίθηκε. Εἶνε τὰ αἰώνια χιόνια τῶν κορυφῶν.

Προσήλωσα τὸ βλέμμα μου στὶς οὐράνιες ὁλόλευκες ἐκτάσεις, ποὺ ἔμοιαζαν τόσο μὲ πουπουλένια σύννεφα. Καὶ τότε μόνο ἀντελήφθην τὸ ἀπερίγραπτο καὶ ἀσύγκριτο μεγαλεῖο τῶν Ἱμαλαΐων, τῶν ἱερῶν ὀρέων ποὺ ἐγγίζουν τὸν οὐρανό.

Ὁ ἥλιος δὲν ἄργησε νὰ ξεπροβάλῃ, διαλύοντας τὴν πρωϊνὴ πάχνη. Τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ ὠχρὸ γαλανὸ μετεβλήθη σὲ βαθυγάλαζο καὶ οἱ χιονισμένες κορυφογραμμὲς ἔλαμψαν ἐκτυφλωτικά, περιβεβλημένες τὸν ἄσπιλο, λευκὸ μανδύα τους.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ θεάματος ἦταν ἀπίθανη, σχεδὸν καταθλιπτικὴ γιὰ μένα τὸν τιποτένιο Εὐρωπαῖο, τὸν δειλὸ κάτοικο τῶν μεγαλουπόλεων τῆς Δύσεως. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ἔμεινα ἐκστατικός, θαμπωμένος ἐμπρὸς στὸ ὑπέροχο, τὸ μοναδικὸ θέαμα...

Ἤξερα ὅτι πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ φράγμα τῶν πάγων, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὴν ἰνδικὴ παράδοσι, κατοικοῦν οἱ θεοί, οἱ δαίμονες καὶ τὰ πνεύματα, ἐκτείνεται σὲ ὕψος 4000 μέτρων ἕνα χιονισμένο ὀροπέδιο, ἑπτὰ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν Γαλλία: εἶνε τὸ Θιβέτ, ἡ μυστηριώδης χώρα τῶν λαμάδων...

⁂

Στὴν Ἀγορὰ τοῦ Νταρτζηλὶγκ συναντᾷ κανεὶς τοὺς περιεργοτέρους τύπους τῆς Ἀσίας.

Τὰ πρόσωπα δὲν ἔχουν ἤδη τίποτε τὸ ἰνδικό· ἐπικρατεῖ ὁ μογγολικὸς τύπος. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουν τὸ πρόσωπο πλατύ, τὰ μάτια σχιστά, τὰ χαρακτηριστικὰ σχεδὸν κινεζικά. Μολονότι βρισκόμαστε ἀκόμη στὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν, ἡ ράτσα εἶνε διαφορετική.

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἰνδὸ ὁδηγό μου, ὑποβάλλω ἐρωτήσεις στοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντας τύπους ποὺ συναντῶ, πληροφοροῦμαι γιὰ τὸ κάθε τι ποὺ βλέπω.

Μιὰ γυναῖκα ὁλοστρόγγυλη μέσα στὰ χονδρὰ μάλλινα ροῦχα της περνᾶ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τρεῖς ἄνδρας.

— Νὰ μιὰ γυναῖκα τοῦ Θιβέτ, μοῦ ψιθυρίζει ὁ ὁδηγός μου. Θέλω ὁπωσδήποτε νὰ τῆς μιλήσω. Τῆς προσφέρω μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, τὸ πρῶτο δῶρο ποὺ μοῦ πέφτει στὸ χέρι, ἕνα χάλκινο κολλιέ. Μ' εὐχαριστεῖ μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια: βγάζοντάς μου τὴ γλῶσσα — ἔνδειξις ἐξαιρελιέ. Μ' εὐχαριστεῖ μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια. Βγάζοντάς μου τὴν γλῶσσα—ἔνδειξις ἐξαιρετικῆς ἀβρότητος, σύμφωνα μὲ τὸν θιβετιανὸ κώδικα. Τῆς προτείνω νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μαζί. Δέχεται χαμογελῶντας.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; τὴν ἐρωτῶ.

Μοῦ δείχνει τὶς χιονισμένες κορυφογραμμές.

—Ἀπ' ἐκεῖ πάνω...

Παρακαλῶ τὸν Ἰνδὸ ὁδηγό μου νὰ τῆς ὑποβάλῃ μερικὲς ἐρωτήσεις σχετικῶς μὲ τὴ ζωή της.

Σύμφωνα μὲ τὸ πανάρχαιο ἔθιμο τῆς μυστηριώδους χώρας της, ἡ χαριτωμένη Θιβετιανή μου εἶνε σύζυγος πολλῶν ἀδελφῶν. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της ὁ λάμα ἐπρόφερε τὰ ὀνόματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐκείνη τοὺς ἐδέχθηκε ὅλους ὡς συζύγους.

—Μὰ ἔτσι δημιουργεῖται μιὰ ἐξαιρετικὰ περίεργη κατάστασις μέσα στὸ σπίτι, παρατηρῶ.

—Ὤ, ὄχι, ἀπαντᾷ ἐκείνη. Ἡ οἰκογένεια τῶν συζύγων μου ἠσχολεῖτο ἀνέκαθεν μὲ τὸ ἐμπόριο. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς πέντε ἀδελφούς, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχω παντρευθῆ, μένει στὸ σπίτι εἶνε σύζυγός μου. Οἱ ἄλλοι φεύγουν μὲ τὰ καραβάνια. Ἔτσι ἀλλάζω σύζυγο κάθε δύο μῆνες...

—Ἂν ὅμως ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους ἀγαπήσῃ ἄλλη γυναῖκα καὶ ἀποφασίσῃ νὰ ζήσῃ μαζί της; ἐρωτῶ.

Ἡ Θιβετιανὴ λέγει κάτι στοὺς συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι ξεσποῦν σὲ γέλια. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι γελοῦν εἰς βάρος μου, ὅτι μὲ κοροϊδεύουν γιὰ τὴν βλακώδη ἐρώτησί μου. Ὁ ὁδηγός μου ἐπεμβαίνει:

—Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος θὰ εἶνε ἁπλουστάτη, μοῦ ἐξηγεῖ. Ὑπάρχουν πολλὲς πιθανότητες ἡ σύζυγος τῶν ἀδελφῶν νὰ δεχθῇ τὴν προσβολὴ καὶ τότε ὁ ἄπιστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ φύγῃ. Παύει ὅμως νὰ θεωρῆται μέλος τῆς οἰκογενείας, στὴν ὁποία δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἐπανέλθῃ, τιμωρία ποὺ θεωρεῖται ἐξαιρετικὰ σκληρὴ στὸ Θιβέτ...

—Ἤ;...

—Ἤ—πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει σπανιώτερα—ἡ κοινὴ σύζυγος ἀπευθύνεται στὸν λάμα τῆς περιοχῆς, τὸν μάγο δηλαδή, καὶ ὁ ἄπιστος δὲν ἀργεῖ νὰ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀπερισκεψία του.

Τὰ γέλια παύουν ἀπότομα. Ἡ γυναῖκα μένει τώρα σιωπηλή. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους της μοῦ λέγει:

—Μάλιστα, ξένε! Ἡ δύναμις τοῦ μάγου εἶνε ἀπεριόριστη. Τὴ νύχτα μεταμορφώνεται σὲ λύκο ἢ σὲ τίγρι. Πετᾶ στοὺς αἰθέρας καὶ τὸ βλέμμα του διαπερᾶ τοὺς τοίχους καὶ βλέπει ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου.

Ὁ ὁδηγός μου ἐπεμβαίνει καὶ πάλιν στὴ συνομιλία.

— Ὑπάρχει μιὰ Θιβετιανὴ μάγισσα ἐδῶ κοντά, ἔξω ἀπὸ τὸ Παττουμπόγκ. Ἂν θέλετε μποροῦμε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε, ν' ἀκούσουμε ἴσως τὴ φωνή της. Ζῇ ἐντοιχισμένη μέσα σὲ μιὰ σπηλιά.

Τὴν ἑπομένη ξεκινῶ πολὺ πρωὶ μαζὶ μὲ τὸν ὁδηγό μου γιὰ τὸ ἄντρο τῆς παντοδύναμης μάγισσας τοῦ Νταρτζηλὶγκ. Ζῇ στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, στὴν καρδιὰ ἑνὸς τοπίου ποὺ τρομάζεις μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ἀγριάδα του.

Τὸ ἐρημητήριό της βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἁμαξωτὸ δρόμο καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πολὺ καλὰ τὰ μονοπάτια γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ πάνω.

Σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ ἡ παντοδύναμη μάγισσα θεωρεῖται ἀξία καὶ ἡ σπηλιά της εἶνε τόπος ἱερὸς γι' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἐπισκέπτονται.

Κυττάζω μὲ κάποιο δέος τὸ καταφύγιο τῆς ἀσκητρίας. Μιὰ βαρειὰ πόρτα φράσσει τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Ἕνα μικροσκοπικὸ παραθυράκι, ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν παλάμη μου, ὑπάρχει στὸ κέντρον τῆς πόρτας.

—Ἡ «Ζετσούμνα»—ἱερὴ γυναίκα—ζῇ κλεισμένη μέσα στὸ σπήλαιό της γιὰ νὰ ἐμβαθύνῃ στὰ μυστήρια τοῦ κόσμου, μοῦ ψιθυρίζει ὁ ὁδηγός. Ἔχει σαράντα ὁλόκληρα χρόνια νὰ δῇ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Κάπου-κάπου ὅμως συνομιλεῖ μὲ τοὺς ἐπισκέπτας χάρις σ' αὐτὸ τὸ παραθυράκι. Αὐτοὶ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ τὴν δοῦν.

Πλησιάζουμε πρὸς τὴν μυστηριώδη πόρτα.

—Ζετσούμνα, Ζετσούμνα, ψιθυρίζει ὁ φίλος μου. Ἕνας ξένος ἦρθε νὰ σὲ προσκυνήσῃ. Ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά... Μπορεῖς νὰ τὸν βοηθήσῃς στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς;

Ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλώνεται. Μὰ τί εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ σπηλιά; Κατοικία ζωντανοῦ πλάσματος ἢ τάφος;

Ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούγεται ἕνας ψίθυρος. Ὁ ὁδηγός μου κολλᾶ τ' αὐτί του στὸ μικρὸ ἄνοιγμα καὶ μοῦ μεταφράζει μὲ συγκεκομμένες φράσεις αὐτὰ ποὺ λέγει ἡ ἐντοιχισμένη μάγισσα.

—Δέχεται νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ... Ἔχει αἰσθανθῆ ποιὸς εἶσθε... Ἔχετε ζήσει σὲ μιὰ προγενέστερη ζωὴ στὴν Ἀσία... Ἔχετε δεχθῆ τὰ βάσανα μιᾶς καινούργιας ζωῆς ὡς ἐξιλασμὸ τῶν ἁμαρτημάτων σας... Πρέπει ν' ἀγωνισθῆτε μὲ θάρρος... Ὁ Γκουροῦ σᾶς προστατεύει... Ὑποβάλετε τώρα τρεῖς ἐρωτήσεις...

Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ καταπληκτικό. Ὑπέβαλα τρεῖς ἐρωτήσεις σχετικῶς μὲ ἐντελῶς προσωπικὰ ζητήματα ποὺ κανεὶς στὴν Ἀσία δὲν μποροῦσε νὰ γνωρίζῃ. Σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις μοῦ ἐδόθησαν ἀμέσως τρεῖς ἀπαντήσεις σαφεῖς, ἀκριβεῖς, τὶς ὁποῖες μόνο ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς πολὺ παληοῦ καὶ στενοῦ φίλου θὰ ἦταν δυνατὸν ν' ἀκούσω...

Τελικὰ ἐζήτησα τὴν εὐλογία τῆς ἀόρατης μάγισσας. Ἐπέρασαν δυὸ ἢ τρία λεπτά. Ἀπὸ τὸ παραθυράκι ἐβγῆκε ἕνα ἀδύνατο γαντοφορεμένο χέρι ποὺ ἔτρεμε. Πλησίασα καὶ γονάτισα κατὰ τὸ ἀσιατικὸ ἔθιμο. Τὸ χέρι ἀκούμπησε πολὺ ἐλαφρὰ στὸ μέτωπό μου. Μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου μου θὰ νοιώθω τὸ φλογισμένο ἄγγιγμα αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ, τὸ ἀπερίγραπτο συναίσθημα δέους καὶ βαθειᾶς ἀγαλλιάσεως ποὺ μὲ συνεκλόνισε σύγκορμο...

Ἐπέστρεψα τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος στὸ Νταρτζηλὶγκ, χωρὶς ν' ἀνταλλάξω οὔτε λέξι μὲ τὸν ὁδηγό μου.

⁂

Αὐτὴ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ Θιβέτ, φλογερή, μυστηριώδης, γεμάτη ἀπὸ ὑπερκόσμιες δυνάμεις. Καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴ τὴν περικλείουν συχνὰ ἀκεραία μέσα στὸ κορμί τους οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς ἄγονης χιονισμένης χώρας, ὅπου αἱ σύζυγοι τῶν λαμάδων συμμετέχουν στὴν τέλεσι τῶν φοβερῶν μυστηρίων τῆς πανάρχαιας θρησκείας των καὶ ἐνσαρκώνουν τὰ πνεύματα τῶν προγόνων καὶ τῶν θεῶν.

Ζ. ΜΑΡΚΕΣ—ΡΙΒΙΕΡ

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΕΣΩΡΟΥΧΩΝ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΥΜΠΑΡΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἡ μικρὴ Ζὰνν Ρανσὸν, χάρις στὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀββᾶ Γκομὰρ, τοποθετεῖται ὡς «δεσποινὶς ντὲ κομπανὶ» στὴν κυρία ντὲ Λαγκάρντ. Φεύγοντας ἀπ' ἐκεῖ, λόγῳ τῆς κακῆς στάσεως τῶν δυὸ παιδιῶν τῆς κυρίας αὐτῆς, μπαίνει ὡς πωλήτρια στὸν Οἶκο Μόδας τοῦ ζεύγους Λαμπίγ. Ἀρκετὰ γρήγορα, χάρις στὴν ὡραιότητά της, εἰσχωρεῖ στὴν λεγομένη καλὴ κοινωνία, ὅπου καὶ γνωρίζεται μὲ τὸν κόμητα Ζὰν ντὺ Μπαρρὺ, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἀργεῖ νὰ συνδεθῇ στενώτερα...

6ον

Ω ΤΟ ΚΑΛΟ παιδί!... Τί ὡραῖο πρόσωπο!... Τί μεγάλα μάτια!... Τί λεπτὸ στόμα!... Ἀλήθεια μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ χεράκια θὰ πίστευε κανένας, πὼς πρόκειται γιὰ κορίτσι ντυμένο ἀγορίστικα...

Ὕστερα, καταλαβαίνοντας πὼς μὲ τὰ λόγια της πείραξε τὸν νέο, πρόσθεσε:

—Δὲν μιλάω, κύριε, παρὰ γιὰ τὴν ἐμφάνισι καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς εἶστε γενναιότερος ἀπὸ πολλοὺς ἄνδρες καὶ πὼς στὸ στρατὸ θὰ εἶστε ἀπ' τοὺς καλύτερους.

Ὁ Ἀδόλφος κοκκίνησε. Ὕστερα χαμογέλασε. Καὶ πιὸ ὕστερα ἔγινε σοβαρός. Ἐξαιρετικὴ συγκίνησι ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του.

Καὶ γρήγορα ἔγιναν καλοὶ φίλοι. Ἀπὸ τὴ στρατῶνα ὁ Ἀδόλφος τῆς ἔστελνε τρυφερὰ μπιλιετάκια. Κι' ὅταν ὁ κόντες, ὁ πατέρας του ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ σπίτι πιὸ νέος δὲν εἶχε ὑπηρεσία, καθόταν καὶ τῆς κρατοῦσε συντροφιά, τῆς διάβαζε ὡραῖα βιβλία καὶ τὴν βοηθοῦσε νὰ κάνῃ κεντήματα.

Ἕνα ἔγγραφο τῆς ἀστυνομίας ποὺ χρονολογεῖται ἀπ' τὸ Μάϊο τοῦ 1937 μιλάει γιὰ τὸ ρόλο τοῦ Ἀδόλφου στὶς περιπέτειες τῆς Ζάνν...

Εἶχε δώσει σὲ κάποια Ἐτιὲνν ἕνα κομμάτι μουσελίνας γιὰ νὰ τῆς ράψῃ μεσοφόρια, ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς φέρῃ λίγες μέρες ἀργότερα. Τὰ μεσοφόρια, ὅμως, αὐτὰ δὲν τὰ εἶχε φέρει ἡ ράφτρα καὶ ἡ Ζὰνν τὰ ζήτησε ἐπανειλημμένως. Τὸ ἔγγραφο τῆς ἀστυνομίας λέει:

«Μὴν παίρνοντας ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησι, παρεκάλεσε τὸν κύριο ὑποκόμη Ντὺ Μπαρρύ, ἀξιωματικὸ στὸ σύνταγμα τοῦ Βασιλέως νὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ πάῃ νὰ τὰ πάρῃ. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐτιὲνν εἶπε ἕνα σωρὸ ἄσχημες κουβέντες στὸν ὑπαστυνόμο Ντὺ Μπαρρὺ καὶ ἀρνήθηκε νὰ παραδώσῃ τὰ μεσοφόρια, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν τὰ εἶχε τελειώσῃ ἀκόμα καὶ στὸ τέλος ἔβρισε ἄσχημα τὸν κύριο ὑποκόμη».

Ὕστερ' ἀπ' τὰ πολυτελῆ καὶ ὀργιαστικὰ δεῖπνα, τὶς συναυλίες καὶ τὶς νυχτερινὲς γιορτὲς ἡ Ζὰνν ἔβρισκε στὴν συντροφιὰ τοῦ Ἀδόλφου ἕναν ἀέρα τρυφερότητας καὶ ἁπλότητας.

Κι' ὅταν ἀνέβηκε στὸ μεγαλύτερο σημεῖο δόξας, ποὺ μποροῦσε νὰ φτάσῃ μιὰ γυναῖκα στὴ Γαλλία δὲν λησμόνησε ποτὲ τὶς ὧρες τῆς νεότητός της, ποὺ τόσο εὐχάριστα περνοῦσε μαζύ του.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τῶν δύο νέων μεταμορφώθηκε σὲ ἀδελφικὴ φιλία, στὴν ὁποία ἀναμιγνυόταν καὶ λίγη μητρικὴ στοργή. Ἀργότερα ἡ Ζὰνν ἀσχολήθηκε πολὺ μὲ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ Ἀδόλφου. Τοῦ βρῆκε μάλιστα μιὰ καλὴ γυναῖκα κι' ὅσο ζοῦσε δὲν ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τῆς ἔμεινε γιὰ ὅλη της τὴν ζωὴ ἡ πιὸ γλυκειὰ ἀνάμνησι τῆς νεότητός της.

ΘΕΣΙΣ ΧΗΡΕΥΟΥΣΑ

Ἡ ἀποτυχία, ποὺ ἄλλοτε εἶχε πάθει ὁ κόντες Ζὰν Ντὺ Μπαρρὺ, ποὺ θέλησε νὰ παρουσιάσῃ στὸν Βασιλέα Λουδοβῖκο XV μιὰ δεσποινίδα Δωροθέα σὰν φαβορίτα, δὲν τὸν ἀποθάρρυνε.

Ἡ φωνὴ «ἕνα βασιλικὸ κομμάτι» ποὺ ἔβγαλε γιὰ πρώτη φορὰ ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴ Ζὰνν εἶχε μείνει μέσα στὴ μνήμη του.

Ναί, ἦταν γνωστὴ αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἦταν ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς κυρίες τῶν Βερσαλλιῶν. Ἂν ἡ Μεγαλειότης του τὴν ἔβλεπε, θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοῦ ἀναπληρώσῃ μέσα στὴν καρδιὰ τὴν χηρεύουσα θέσι, τῆς κυρίας Πομπαντούρ!

Ἕνα πρωῒ ἡ Ζὰνν ἦταν μόνη στὸ δωμάτιό της, ὅταν ὁ κόμης Ζὰνν πῆγε νὰ τὴν βρῇ. Φαινόταν σκεπτικὸς καὶ βολτάριζε πάνω κάτω στὸ δωμάτιο ἔχοντας τὰ χέρια πίσω καὶ μουρμουρίζοντας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της, σταυρώνοντας τὰ χέρια του στὸ στῆθος:

—Θαυμάζω, τῆς εἶπε, τὴν ψυχραιμία σας, ἐνῷ ἐγὼ κάθουμαι σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

—Γιατὶ λοιπόν, καὶ ἀπὸ πότε ;

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὡρκίστηκα τὴν ἀνύψωσί σας ὥς τὰ ψηλότερα ἐπίπεδα.

— Οὔτε ἡ ἀνύψωσις, οὔτε ἡ πτῶσις μὲ γοητεύουν, εἶπε ἀδιάφορα ἡ ἄλλη, καθὼς πουδραριζόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη της.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶστε περισσότερο ἀπ' ὅσο σᾶς πίστευα δυνατή. Σκεφθῆτε λοιπόν, φίλη μου, πὼς στὶς Βερσαλλίες ἡ «θέσις» χηρεύει ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ κυρία Πομπαντούρ. Ἂν πετυχαίνατε... ὅλες οἱ παραξενιές σας θὰ γινόνταν, ὅλα τὰ γοῦστα σας θὰ ἐκτελοῦνταν...

— Καταλαβαίνω πὼς αὐτὸ εἶνε ὑπέροχο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ σκεφθῶ.

Χτύπησε τὴ γροθιά του πάνω σ' ἕνα κομψὸ τραπεζάκι, γεμᾶτο μπιμπελὸ καὶ φώναξε:

— Ἔ!... λοιπόν, κι' ἐγὼ σᾶς ὁρκίζομαι νὰ κάμω ὅλα γιὰ νὰ τὸ πετύχω...

— Ζάν, ἔκαμε ἐκείνη μὲ τόνο φιλικὸ μαζὶ κι' ἐπιτιμητικό.

Καὶ συνέχισε:

— Κάμνω μαζί σας μιὰ ζωὴ πολὺ εὐχάριστη. Ζοῦμε μέσα σὲ μιὰ τέλεια ἁρμονία, ἂν ἐξαιρέσουμε τὶς μπόρες ποὺ τόσο γρήγορα ξεχνιοῦνται. Γιατί λοιπὸν νὰ ριχτοῦμε σὲ νέα περιπέτεια;

— Ἔστω, εἶπε ὁ κόμης. Θὰ ξαναμιλήσουμε μάλιστα γι' αὐτό.

Καὶ συμπλήρωσε:

— Ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον:

Ἐκείνη χαμογέλασε:

— Τὸν δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων.

— Ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φανῆτε εὐχάριστη στὸν κ. Μοράν, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ δειπνήσωμε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

— Μοράν;... Μοράν;... Ἄ!.. καταλαβαίνω... Πρόκειται βέβαια γιὰ κεῖνον τὸν κοντὸ καὶ κουτὸ κύριο...

— Ἀκριβῶς. Πρέπει νὰ τοῦ ἀρέσετε.

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελᾷ:

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο. Ἄλλως τε εἶνε πολὺ ἐρωτευμένος μαζί μου.

Ἡ Ζὰνν δὲν ἀμφέβαλλε τώρα πὼς ὁ ἐρχομὸς τοῦ Μορὰν ἦταν τὸ προοίμιο τοῦ ἐρχομοῦ ἄλλου.

⁂

Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁ κ. Μορὰν δειπνοῦσε στὴν ὁδὸ ντὲ Λὰ Ζυσσιέν.

Ἦταν ἕνας ἀδύνατος ἀνθρωπάκος, μικρόσωμος καὶ στραβοκάνης. Τὸ στόμα του καθὼς ἄνοιγε ἔφθανε ὥς τ' αὐτιά του, γιὰ ν' ἀφήσῃ νὰ φανοῦν πέντ-ἕξη δόντια. Ἡ μύτη του ἦταν πάντοτε γεμάτη ταμπάκο. Φοροῦσε ἕνα βελούδινο φόρεμα, ἕνα ἀσημοκέντητο γιλέκο, ἕνα σπαθὶ μακρὺ σὰν τοῦ Καρλομάγνου καὶ παπούτσια φορτωμένα μὲ χοντροὺς λαμπροὺς φιόγκους.

Τί ἔκανε αὐτὸς ὁ κύριος Μοράν; Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καθορίσῃ. Καὶ θἆταν καλλίτερο νὰ πῇ πὼς δὲν ἔκανε τίποτε.

Συχνὰ-πυκνὰ ἔδινε στὸ σπίτι του σπουδαῖα δεῖπνα. Ὅταν ἕνας νέος εἶχεν ἀνάγκη μιᾶς γλυκειᾶς συντροφιᾶς ἢ ἕνας πλούσιος γέρος στενοχωριόταν μονάχος, ὁ κ. Μορὰν ἀνελάμβανε νὰ κανονίσῃ στὴ στιγμὴ τὸ ζήτημα. Κανένας δὲν τὸν ξεπερνοῦσε στὴν τέχνη νὰ δημιουργῇ συμπάθειες. Ἤθελε κανένας νὰ πωλήσῃ τὰ ἔπιπλά του; Ὁ κ. Μορὰν τ' ἀγόραζε. Ἤθελε μήπως ν' ἀγοράσῃ; Ὁ κ. Μορὰν τὰ πωλοῦσε. Διηύθυνε συγχρόνως τριάντα ἐπιχειρήσεις. Ἦταν σπουδαῖος...

Μετὰ τὸ δεῖπνο, στὸ ὁποῖο ἦταν καὶ μερικοὶ ἄλλοι καλεσμένοι, ὁ κ. Μορὰν πῆγε νὰ κάτσῃ κοντὰ στὴ Ζάνν, σ' ἕνα σοφά.

— Εἶστε χαριτωμένη, δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἀλλὰ γιὰ ἕνα γέρο σὰν ἐμένα, εἶστε ἑκατὸ φορὲς περισσότερο... Δὲν εἶμαι ἱκανὸς ὅμως νὰ κάμω ὅ,τι ἀξίζει στὴν ὠμορφιά σας.

— Ποιὸς λοιπὸν θὰ ἦταν ἱκανώτερος ἀπὸ σᾶς;

Ὁ Μορὰν τότε, σὰν ἕνας βάτραχος, ποὺ χάφτει μιὰ μυῖγα, ἅρπαξε τὴν εὐκαιρία.

— Ποιός; Ἀλλὰ ὁ κύριος Λὲ Μπέλ...

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ κ. Λὲ Μπέλ ;

— Ἕνας πιστὸς δοῦλος τῶν ὡραίων γυναικῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ πολλὰ πράγματα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

11ον

ΟΤΑΝ ἡ κρίσις πέρασε, τῆς σκούπισε τὰ μάτια μὲ τὸ μανδῆλι του.

— Τί παιδὶ ποὺ εἶσθε, τῆς εἶπε, πιὸ παιδὶ ἀπ' τὴν Ἄννα! Κυττάξτε... Ἔτσι τὴν ἔκανα νὰ γελάῃ.

Δυὸ δάκτυλά του ἔγιναν δυὸ μεγάλα αὐτιὰ σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ κεφαλιοῦ του. Ἔκανε τὰ ρουθούνια του νὰ τρέμουν, μὲ τὰ χείλη του ἔκανε σὰν νὰ ροκανίζῃ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ Χίλντα ξέσπασε στὰ γέλοια. Ὁ Φερδινάνδος ἔμοιαζε ἀλήθεια μ' ἕνα λαγό.

—Ξέρετε κι' ἄλλα τέτοια; ρώτησε καταπίνοντας τὰ δάκρυά της.

—Πολλά! Ξέρω νὰ κάνω ὅλους τοὺς τροφίμους τοῦ ζωολογικοῦ κήπου. Σταθῆτε.

Κύτταξε ὁλόγυρά του.

—Μήπως πληρώνουν πρόστιμο ἐδῶ καὶ γιὰ τὴν τρέλλα, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ ταχύτητα;

Ἔπειτα ἔπεσε στὰ τέσσερα. Μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά, ἄρχισε νὰ περπατάῃ βαρειὰ σὰν ἀρκοῦδα κυττάζοντας τὸν κόσμο μὲ ἄγρια μάτια.

Ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀνάλαφρη κίνησι, ἔκαμψε τὰ πόδια του καὶ μὲ ἀνήσυχο βλέμμα, ἔμοιαζε ἀπαράλλακτα σὰν μιὰ τίγρις, ἕτοιμη γιὰ τὴν ἐπίθεσι. Στηρίχθηκε ἀργὰ ἀργὰ στὰ πισινὰ πόδια, ἔδειξε τὰ δόντια καὶ ἐμούγγρισε. Τώρα ὕψωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι, ἀνασήκωσε τὴ ράχη, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του φάνηκαν σὰν νὰ μακραίνουν καὶ νὰ λεπταίνουν, ὁ λαιμός του κάμφθηκε, ἄνοιξε ἕνα δρομο, ἀνάμεσα στὸ δάσος, στάθηκε σὰν τρομαγμένος ἀπ' τὸ πέσιμο κάποιου ξεροῦ φύλλου, κι' ἀπομακρύνθηκε πηδῶντας.

—Μὲ τὴν γρηγοράδα ἀντιλόπης, εἶπε ἡ Χίλντα, ὅταν ξαναγύρισε κοντά της. Τί ξέρετε νὰ κάνετε ἀκόμη;

—Ἴσως ἡ δεσποινὶς πεινᾷ; Θὰ ἐκπλαγῆτε ὅταν δῆτε πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ γεμίσῃ τὸ στομάχι του, ὅταν δὲν ἔχει τίποτα νὰ φάῃ.

Ἔκανε σὰν νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸ κενὸ μιὰ πετσέτα, τὴν ἅπλωσε στὰ γόνατα τῆς Χίλντας, ἔπειτα μιὰ ἄλλη στὰ δικά του γόνατα. Τῆς προσέφερε ἕνα πιᾶτο.

—Ἕνα ροδάκινο, παρακαλῶ; Τὰ ἔκοψα μόνος μου στὸν κῆπο τὸ πρωῒ ἐνῷ ἀκόμα κοιμόσαστε.

Πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ φανταστικὰ ροδάκινα καὶ τὸ καθάρισε προσεκτικά, βάζοντας κάθε ἀνύπαρκτο φλοῦδι, στὸ ἀνύπαρκτο πιᾶτο. Ἔπειτα ἔσπρωξε τὸ πιᾶτο, κράτησε τὴν φανταστική του πετσέταν κάτω ἀπὸ τὸ φανταστικό του ροδάκινο, κι' ἐδάγκωσε τὸν καρπό.

—Χμ!... πολυγινωμένο, εἶπε.

Ἔγυρε τὸ κεφάλι μπροστά, γιὰ νὰ στάξῃ ὁ χυμὸς στὴν πετσέτα, καὶ ἐξακολούθησε νὰ τρώῃ γυρίζοντας λίγο-λίγο τὸ φροῦτο, καὶ τέλος κρατῶντας τὸ κουκοῦτσι μὲ τρία δάκτυλα γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὸ τελευταῖο κομματάκι. Ἔπειτα πέταξε τὸ κουκοῦτσι, σκούπισε τὰ χείλη καὶ τὰ χέρια του μὲ τὴν πετσέτα.

—Ἰδοὺ. Ἔφαγα πολὺ καλά!

Τὰ μάτια τῆς Χίλντας ἔλαμπαν.

— Σαίνμπαρ, ποιὸς σᾶς εἶπε πὼς εἶσθε ρωμαντικὸς τύπος;

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους καὶ τὰ φρύδια του.

— Ποιὸς εἶπε πὼς εἶσθε γραμματεύς; Ἔτσι γίνονται τὰ πράγματα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅμως πὼς τὸ εἶπε καὶ ἡ κυρία Φοῦλλερ.

—Δὲν παίξατε ποτὲ κωμικοὺς ρόλους;

—Ὄχι.Πῶς σᾶς ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Ἔτσι. Δὲν παίξατε ποτὲ τίποτα σὰν κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ δείξατε τώρα;

—Ἀγαπημένη μου, αὐτὰ εἶναι γιὰ τὰ παιδιά. Εἶναι παιχνιδάκια. Δὲν εἶναι γιὰ τὴ σκηνή.

Μιὰ κούρασις σκοτείνιασε τὰ μάτια του. Τὰ χέρια του κρεμάσθηκαν ἄτονα.

—Διασκεδάζουμε, Χίλντα. Τώρα, δὲν εἶναι πειὰ ὥρα γιὰ διασκέδασι. Γιατί νὰ μᾶς ξεγελάῃ ἡ ἐλπίδα πὼς θὰ ζήσωμε ἐδῶ, μαζύ. Ἂν ἤμουνα μόνος μου, θὰ ἤμουνα ἕτοιμος γιὰ ὅλα. Θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω σὲ μιὰ τρύπα. Θὰ μποροῦσα νὰ τρώω ἄμμο γιὰ νὰ μείνω κοντά σας καὶ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος. Ἀλλά, γιὰ κείνους, γιὰ τοὺς δικούς μου, δὲν μπορῶ.

Ἡ Χίλντα σηκώθηκε.

— Πολὺ καλά, Σαίημπαρ... πᾶμε.

⁂

Ἡ Χίλντα μπῆκε στὸ σαλόνι ὅπου καθόταν ἡ μητέρα της καὶ διάβαζε. Ἡ κυρία Ντρέϊκ τῆς ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά, ἔπειτα ξαναγύρισε τὰ μάτια της στὸ βιβλίο της.

—Νομίζω πὼς θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ μαμά, εἶμαι κουρασμένη.

—Καλὴ νύχτα, παιδί μου.

Ἡ Χίλντα ἦταν κι' ὅλας στὴν πόρτα.

— Ὤ! Χίλντα! Γιὰ τὸ Θεό, παρ' ὀλίγο νὰ τὸ ξεχάσω. Τηλεφώνησε ἡ κυρία Φοῦλλερ.

Ἡ Χίλντα γύρισε ἀπότομα.

—Ἡ κυρία Φοῦλλερ;

—Ἔτσι εἶπε. Θέλει νὰ τὴν πάρῃς στὸ τηλέφωνο ὁποιαδήποτε ὥρα γυρίσῃς. Ὁ ἀριθμός της εἶναι στὸ σημειωματάριο.

Ἡ Χίλντα ἔβαλε τὸ ἀμάξι της στὸ γκαράζ—ὅμοιο μὲ καθεδρικὸ ναὸ —τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἡ Ἔλεν Φοῦλλερ εἶχε καταφύγει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξι τοῦ συζύγου της. Στὸ τηλέφωνο, τὸ προηγούμενο βράδυ, ἡ Ἔλεν τῆς εἶχε πῇ νὰ ζητήσῃ τὴν Μίςς Οὐώρουϊκ. Εἶχε δώσει ψεύτικο ὄνομα γιὰ νὰ μὴ μάθῃ ὁ Φοῦλλερ ποῦ βρισκόταν.

Ἡ κυρία Φοῦλλερ, ἕνα θαῦμα ντυμένο στὰ ρόδινα μεταξωτά, ξαπλωμένη σὲ στίβους ἀπὸ μαξιλλάρια, ἅπλωσε στὴν Χίλντα ἕνα κουρασμένο, ἄτονο χέρι.

—Ἀγαπητή μου, εἶναι τόσο εὐγενικὸ αὐτὸ ἐκ μέρους σας. Πᾶρτε αὐτὸ τὸ κάθισμα κι' ἐλᾶτε κοντά μου. Θέλετε; Θὰ σᾶς φαίνεται παράξενο, ποὺ μὲ βρίσκετε ἐδῶ καὶ ποὺ σᾶς ἐκάλεσα ἔτσι.

—Ἂν δὲν ἤμουνα τόσο δυστυχισμένη, σκέφθηκε ἡ Χίλντα, θὰ περνοῦσα μιὰ εὐχάριστη στιγμή.

—Τώρα θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλα γιὰ νὰ καταλάβετε τί ἔχω νὰ ὑπερνικήσω. Ξέρετε πὼς ἐγκατέλειψα τὴν καρριέρα μου γιὰ νὰ παντρευθῶ τὸν Τζών. Σημειώσατε πὼς δὲν κατηγορῶ γιὰ τίποτε τὸν Τζόε. Στὶς δουλειές του τὰ κατάφερνε περίφημα. Δὲν καταλαβαίνει ὅμως ὅτι, ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα, πιὸ ὡραῖα, στὴ ζωή. Νά, τί τοῦ ξεφεύγει: Τὰ ὡραῖα πράγματα. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω, νὰ τὸν βοηθήσωμε καὶ οἱ δυό μας.

Ἔσκυψε καὶ πρόσθεσε μὲ ἐπίσημο ὕφος.

—Θέλω νὰ πῆτε στὸν Τζὼν πὼς μὲ συναντήσατε τυχαίως στὸ δρόμο καὶ πὼς μάθατε πὼς ἔφυγα γιὰ τὸ Ρένο.

—Σὲ τί θὰ τὸν βοηθήσῃ αὐτὸ νὰ μάθῃ νὰ ἐκτιμᾷ τὰ ὡραῖα πράγματα τῆς ζωῆς; ρώτησε μὲ σοβαρότητα ἡ Χίλντα.

—Πρέπει νὰ τὸν κάνετε νὰ φοβηθῇ. Καταλαβαίνετε; Ὁ Τζὼν εἶναι τρελλὸς γιὰ μένα. Ἀκοῦστε, ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Στὴ Χονολουλοὺ ἀνεκάλυψα ἕνα τύπο... ἕνα καλλιτέχνη—διώρθωσε βιαστικὰ—ποὺ ὅμοιό του δὲν ἔχω ξαναιδῆ ποτέ μου. Τί παράστημα! Ἤθελα νὰ τὸν φέρω ἐδῶ, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν θέλει νἄρθῃ χωρὶς συμβόλαιο. Ἔχουν γίνει πονηροὶ καὶ παραδόπιστοι αὐτοὶ οἱ ἄγριοι ἐκεῖ κάτω, ἀντὶ νὰ ἐκτιμοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνομε γι' αὐτούς. Ὁπωσδήποτε τοῦ εἶπα, πὼς ὁ Τζὼν θὰ τὰ ἐκανόνιζε, τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου. Καὶ τώρα, τί συμβαίνει ποὺ ὁ Τζὼν ἀρνεῖται.

—Κυρία Φοῦλλερ, ἔχω μιὰ ἰδέα. Θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε κι' ἔπειτα, ἂν προτιμᾶτε τὴ δική σας, συμφωνοι. Ὁ λόγος ποὺ μὲ κάνει νὰ νομίζω πὼς ἡ ἰδέα σας δὲν ἀξίζει τίποτα εἶναι ὁ ἑξῆς: Χθές, συνέβη κάτι...

Ἡ Χίλντα παρεσύρετο στὴν περιπέτεια σὰν τὴν γάτα ποὺ χώνεται ὅπου βρῇ ἀκαταστασίες.

Χθές, συνέβη κάτι ποὺ ἔκανε τὸν κ. Φοῦλλερ νὰ μοῦ πῇ πὼς τὸν ἐγκαταλείψατε καὶ πὼς ἴσως πηγαίνετε στὸ Ρένο. Ἡ καρδιά του ἦταν πληγωμένη—εἶμαι σίγουρη— ἀλλὰ ἦταν συνάμα καὶ πολὺ θυμωμένος. Εἶπε πὼς ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ ἐννοεῖ νὰ διευθύνῃ τὶς δουλειές του ὅπως θέλει αὐτός.

—Εἶπε τέτοιο πρᾶγμα!

- Ναί, ἀλλὰ περιμένετε, κυρία Φοῦλλερ. Δὲν νομίζετε πὼς πρέπει ἕνα ἄνδρα νὰ τὸν καθοδηγεῖτε καὶ ὄχι νὰ τὸν τραβᾶτε ἀπὸ τὴν μύτη; Ἐσεῖς δὲν ἀνακαλύψατε κανένα Φερδινάνδο Γκρήγουντ; Θέλω νὰ πῶ αὐτὸν τὸν νεαρὸ Βιεννέζο μὲ τὸ ἀτελείωτο Γερμανικὸ ὄνομα...

Τὰ μάτια τῆς Ἔλεν πῆραν μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο. Ἂν δὲν εἶχα γελασθῇ γι' αὐτόν... Ὁ Τζὼν λέει πὼς εἶναι φρικτὸς αὐτός. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν θέλει...

—Ἂν μπορούσαμε νὰ τοῦ ἀποδείξουμε πὼς δὲν εἶναι καὶ τόσο φρικτός! Καταλαβαίνετε κυρία Φοῦλλερ. Τότε θὰ τοῦ ἐπιβληθῆτε. Τότε ὁ ἄνδρας σας θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ παραδεχθῇ πὼς ξέρετε νὰ διαλέγετε ἰθαγενεῖς καὶ θὰ ἦταν εὔκολο γι' αὐτὸν τῆς Χονολουλοῦ ἢ γιὰ ὁποιονδήποτε ἄλλον.

Ἡ Χίλντα κοκκινίζει μέσα της ἐνῷ ἔστηνε αὐτὲς τὶς παγίδες κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ἀνύποπτου προϊσταμένου της. Τόσο τὸ χειρότερο ὅμως. Ἦταν σὲ θέσι ἀμύνῃ. Ὁ Σαίημπαρ της δὲν μποροῦσε.

Ἔγινε μικρὴ σιωπή. Ἔπειτα :

—Γιατί εἶσθε τόσο βεβαία πὼς αὐτὸς ὁ νέος θὰ πετύχῃ;

Ἡ Χίλντα ὕψωσε ἕνα ἀθῷο βλέμμα. Χαμογέλασε γοητευτικά.

—Ἐν πρώτοις, γιατὶ τὸν προσέξατε σεῖς. Κι' ἔπειτα γιατὶ τὸ κοινὸν τοῦ τὸν ἐκτιμοῦσε πολύ....

—Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιό σας ; Τί πρέπει νὰ κάνωμε;

Τέτοια ἔξαψις ἔπιασε τὴν Χίλντα ποὺ τῆς φάνηκε πὼς τὸ κεφάλι της γύριζε. Ἐπλησίασε τὸ κάθισμά της.

—Ἔ, λοιπόν, νά!....

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

13ον

ΣΤΟ ΔΙΑΔΡΟΜΟ ὁ Φερνὰν συνάντησε τὴν Φροϋλάϊν, ποὺ φορτωμένη μιὰ στίβα πιάτα στηλώθηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσῃ θέσι νὰ περάσῃ.

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε μὲ σεβασμό :

—Μὴ φοβᾶσαι Φροϋλάϊν. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ σὲ βρῆκα ὄμορφη καὶ ἑλκυστική, δὲν θὰ ξανασυμβῇ αὐτὸ ποτέ, σοῦ τ' ὁρκίζομαι. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ στέκω στὸ ἑξῆς μακρυά σου ὅσο ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν σελήνη.

Ἐκείνη ἀπάντησε στενοχωρημένη:

—Πολὺ καλὰ θὰ κάνετε, κύριε Φερνάν. Δὲν εἶμαι Ζουοβὶν ἐγώ.

Ἡ πόρτα τῆς κάμαρας εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ, κι' ἡ Ζερμαὶν ἄκουσε : «Ὥστε λοιπὸν ὅλα ἦταν ἀλήθεια! Σὲ τίποτε δὲν τὸν ἔνοιαζε τὸν Σὰρλ νὰ τὴν προσβάλῃ μὲ τέτοιο τρόπο, μέσα στὸ σπίτι της, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν της!... Θυμότανε τώρα μικρολεπτομέρειες ποὺ δὲν εἶχε ἄλλοτε προσέξῃ. Ἡ καμαριέρα της εἶχε γίνει ἀλλοιώτικη, τελευταῖα, ντυνόταν πιὸ κομψά, πιὸ πλούσια. Κι' ὅταν τῆς ἔκανε τὴν παρατήρησι ἡ κυρία της καὶ τὴ συμβούλεψε νὰ μὴ χαλάῃ τὰ λεπτά της γιὰ μικροπράγματα ποὺ δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο, ἐκείνη εἶπε:

—Μεγάλη καλωσύνη τῆς κυρίας νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. Νὰ μένῃ ἥσυχη ἡ κυρία, δὲν θὰ χρεωκοπήσω. Ὅταν κανεὶς ξέρῃ νὰ τὰ βολέψῃ, ντύνεται περίφημα χωρὶς νὰ ξοδεύῃ πολλά, φτάνει νὰ ξέρῃ τὸν τρόπο.

Τώρα καταλάβαινε ἡ Ζερμαὶν τὴν εἰρωνεία ποὔκλεινε μιὰ τέτοια ἀπάντησι. καταλάβαινε πολὺ καλὰ πὼς κατώρθωνε νἆναι πλούσια ντυμένη «χωρὶς νὰ ξοδεύῃ πολλά» καὶ γιατὶ παραμελοῦσε τὶς δουλειές της.

Θυμήθηκε ἀκόμα πὼς ὅταν θέλησε νὰ τὴν διώξῃ, ὁ Ντεβιβιὲ εἶχε μεσολαβήσει καὶ τὴν κράτησε.... Ὅλ' αὐτὰ μαζεύονταν τώρα στὸ μυαλὸ τῆς Ζερμαίν, τὰ σκεπτόταν καλά, τὰ ζύγιζε. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Ντυβιβιὲ εἶχε ἐρωμένη τὴν καμαριέρα της.

Κτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ Ζουοβὶν παρουσιάστηκε. Ἦταν ψηλή, καθαρομελάχροινη, μὲ χρώματα πολλὰ στὸ πρόσωπο, φοροῦσε ἕνα φόρεμα ὁλόμαυρο κόκκινο, κομμένο μὲ τὴν τελευταία μόδα. Ἡ Ζερμαὶν σκέφθηκε πὼς αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν εἶχε τέτοιο φόρεμα, οὔτε ἦταν τόσο κομψή.

— Τὸ χθεσινό μου κουστοῦμι, σὲ παρακαλῶ. Γρήγορα γιατὶ ἔχω ἀργήσει.

—Ἐγὼ δὲ φταίω. Περιμένω μιὰ ὥρα νὰ κτυπήσετε.

—Δὲ σοὔκανα παράπονα.

Ἡ Ζουοβὶν πέρασε στὴν τουαλέττα καὶ γύρισε μὲ τὸ φόρεμα.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ φορέσετε αὐτὴ τὴ φοῦστα. Τὸ στρίφωμα εἶναι ξυλωμένο.

—Γιατὶ δὲν τὸ διόρθωνες τὸ πρωῒ;

—Φρεσκάριζα τὸ καπέλλο σας τὸ ψάθινο, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ κάνῃ ὅλα μαζί. Μηχανὴ δὲν εἶμαι.

—Δῶσε μου τὸ κρεπόν.

Ἔτυχε καὶ τὸ κρεπὸν νὰ θέλῃ τέτοια ἐπιδιόρθωσι. Ἡ Ζερμαὶν ἔχασε τὴν ὑπομονή της:

— Δὲ σοῦ ζήτησα ποτὲ νὰ γίνῃς μηχανή, Ζουοβίν, ἀλλὰ βλέπω πὼς εἶσαι φυγόπονη, καὶ κάνεις πολὺ ἄσχημα τὶς δουλειές σου.

Ἡ Ζουοβὶν ἀπάντησε μὲ ἀναίδεια:

—Ἡ κυρία εἶναι στὶς κακές της σήμερα, καὶ τὰ βάζει μαζύ μου. Δὲ φταίω ἐγὼ ἂν τὰ φορέματά σας εἶναι γιὰ τὰ σκουπίδια. Ἐγὼ ντρέπομαι γιὰ σᾶς ποὺ....

—Νὰ σοῦ λείπουν τέτοια αἰσθήματα. Ἐγὼ σοῦ γυρεύω μόνο νὰ βρίσκωνται σὲ καλὴ κατάστασι τὰ ροῦχα μου.

—Μήπως θέλατε νὰ σηκώνομαι μὲ τὰ κοκόρια γιὰ νὰ μπαλώνω τέτοια παλιοκούρελα ποὺ μόλις βαστιῶνται;

—Ὄχι, δεσποινίς μου. Γι' αὐτὸ θὰ κάνῃς καλύτερα νὰ βρῇς ἕνα σπίτι ποὺ νὰ περνᾷς καλύτερα. Ὡς τώρα ἀρκετὰ ἔκανα ὑπομονή. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σὲ ὑποφέρω. Ἄκουσες; Ἀπὸ σήμερα σὲ ἀπολύω.

Ἡ κοπέλλα γέλασε περιφρονητικά.

— Μὴ νομίζετε πὼς στενοχωριέμαι; Ἄ, καθόλου. Ἀπὸ καιρὸ τὤχα ἀποφασίσει νὰ φύγω. Δὲν τὄκανα γιὰ νὰ μὴ στενοχωρήσω τὴν κυρία.

—Ἡ καλωσύνη σου!

Πῆγε στὸ γραφειάκι της.

— Σοῦ ὀφείλω δέκα ἡμερῶν μισθό. Πάρε ἕνα μῆνα, καὶ νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ Ζουοβὶν ἀνέκραξε:

—Πῶς; Ἀμέσως; Γιὰ χολεριασμένη μὲ πῆρε ἡ κυρία καὶ μὲ διώχνει ἔτσι; Ὅταν ἑτοιμασθῶ θὰ φύγω. Θὰ τὸ σκεφθῆτε καλὰ ποὺ μὲ διώχνετε, καὶ μὲ προσβάλλετε ἔτσι.!

Μέσα στὰ λόγια της κρυβόταν μιὰ ἀπειλή. Ἡ Ζερμαὶν ἔκαμεν μεγάλην προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Μ' ὅλο τὸ θυμό της, ἀπάντησε φαινομενικὰ ἥσυχη:

—Δὲ θέλω νὰ σὲ προσβάλλω. Καλύτερα ὅμως νὰ συντομεύουμε τέτοιες δυσάρεστες καταστάσεις.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατέβηκε γιὰ τὸ φαγητό. Ὁ Ντυβιβιέ, ὅπως συνήθως ἔλειπε. Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς τώρα τελευταῖα ἦτανε τακτικὸς τὰ βράδυα. Ἐρχόταν στὴν ὥρα του γιὰ τὸ δεῖπνο, κι' ἔπειτα σεργιανοῦσε στὸ πάρκο ἢ κλεινόταν στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ «ἐργαστῇ», ὅπως ἔλεγε. Ἡ Ζερμαὶν ὅμως δὲν γελιόταν τώρα. Ἀλλοίμονο! Δὲν ἦταν ἡ δουλειὰ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεμοναχιάζεται τὰ βράδυα. Πράγματα ξεχασμένα, ἢ γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε ἀδιαφορήσει, χωρὶς νὰ βάλῃ καμμιὰ ὑποψία στὸ νοῦ της, τῆς ξανάρχονταν τώρα στὸ νοῦ της καὶ ἔνοιωθε ντροπὴ καὶ ἀδικία. Πῶς! Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄντρας της περίμενε ἀπ' αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της, ἐνῷ τῆς γυρευε νὰ τὸν σώσῃ καταβάλλοντας μιὰ ὑστάτη προσπάθεια, καὶ ἐκείνη ξεχνοῦσε τόσα χρόνια ταπεινώσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ καὶ τὸν δικαιολογοῦσε, ἐκεῖνος τὴν ντρόπιαζε μέσα στὸ ἴδιο της τὸ σπιτι, τὴν ἐξευτέλιζε ἀκόμα περισσότερο στὰ μάτια τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἴδιων τῶν παιδιῶν της. Ὅταν μπῆκε στὴν τραπεζαρία ποὺ τὴν περίμεναν ὁ πατέρας της καὶ τὰ δυό της παιδιά, ὁ Ρισὰρ ἔτρεξε κοντά της.

—Ἄργησες, μητερούλα ! Θὰ πληρώσῃς πρόστιμο. Δυὸ φιλάκια μανουλίτσα;

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ὁ Φερνὰν λίγο παράμερα τὴν κύτταζε ἀνήσυχος μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. Εἶχε τύψεις γιὰ τὴ θλῖψι ποὺ διάβαζε στὸ πρόσωπό της. Καὶ ὁ ντὲ Μασσιὲ τὴν κυττοῦσε ἀνήσυχος.

—Δὲν πιστεύω νἄχουμε τίποτα καινούργια δυσάρεστα Ζερμαίν μου.

Κάθησε στὴ συνηθισμένη θέσι της στὸ τραπέζι καὶ ἀπάντησε προσπαθῶντας νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα:

—Ἴσια—ἴσια, τὰ δυσάρεστα δὲν σταματοῦν κάθε μέρα, μποροῦμε νὰ ζήσουμε χωρὶς αὐτά; Κάτι καινούργιο, χωρὶς μεγάλο ἐνδιαφέρον, εἶναι πὼς διώχνω τὴν Ζουοβίν.

Ὁ Φερνὰν δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Ἡ Ζερμαὶν τὸν κύτταξε αὐστηρὰ καὶ ἐξακολούθησε ἀποτεινομένη στὸν πατέρα της.

—Εἶχε γίνει ἀνυπόφορη μὲ τὴν ὀκνηρία καὶ τὴν ἀναίδειά της. Ἤθελα νὰ κάνω ὑπομονὴ ὥς τὴ μέρα ποὺ θὰ γυρίζαμε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωῒ δὲν μπόρεσα ἄλλο. Τῆς ἔδωσα τὰ λεπτά της, καὶ τῆς εἶπα νὰ φύγῃ ἀμέσως.

—Φαντάζομαι τί φουρκισμένη ποὺ θἆναι, αὐτὴ ποὖναι τόσο περήφανη, εἶπε ὁ Φερνάν.

Ἡ Ζερμαὶν ξανάπε:

—Πραγματικά, ἔδειξε μεγάλη ἔκπληξι καὶ τώρα τελευταῖα ἔχει τόσο θάρρος πάρει, ποὺ τόλμησε νὰ μοῦ ἀντισταθῇ, καὶ δήλωσε πὼς θἄφευγε ὅποτε τῆς ἄρεσε, ἢ κάτι σχετικό.

Μιλοῦσε σὰν νὰ ἀστειευόταν χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς δίνει μεγάλη σημασία στὰ λόγια της. Ὁ ντὲ Μασσιὲ σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Τὴν ἐχάλασες... εἶσαι τόσο καλὴ μὲ ὅλους. Ὁ Ρισὰρ κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

—Ἐγὼ ξέρω τί θέλει ἡ Ζουοβὶν. Περιμένει νὰ γυρίσῃ ὁ μπαμπᾶς γιὰ νὰ τὴν χαλάσῃ, ὅπως τὶς ἄλλες φορές.

Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ εἶπε νευρικά:

—Ἡ Ζουοβὶν δὲν εἶναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ μπαμπᾶ σου ἔχει νὰ κάνῃ μόνο μὲ τὴ μητέρα σου.

— Τὸ ξέρω. Ὁ μπαμπᾶς ὅμως τῆς παίρνει τὰ κομμάτια, ὅταν πάει καὶ τοῦ κλαίγεται. Ἡ Φροϋλάϊν, ὁ Ζύλ, ὅλοι οἱ ὑπηρέτες λένε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία μέσα στὸ σπίτι, καὶ ὄχι ἡ μαμά. Σᾶς βεβαιώνω, παπποῦ, πὼς τὸ λένε αὐτό.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ἡ Ζερμαίν, ποὺ ἡ ἀφελὴς φλυαρία τοῦ παιδιοῦ της τὴν τυραννοῦσε:

—Τί ἠλιθιότης! Ὅλοι τους εἶναι ἠλίθιοι! φώναξε ὁ Φερνὰν ποὺ τὸν ἔπνιγαν οἱ τύψεις βλέποντας τὴν καρτερικότητα τῆς μητέρας του.

Ἐκείνη εἶπε:

—Ἂς ἀφήσουμε τὴν Ζουοβίν, παιδιά μου.... Ἂς μιλήσουμε γιὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα.... Πῶς πῆγαν τὰ μαθήματά τους σήμερα μπαμπᾶ ;

Ἡ Ζερμαὶν ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ φύγῃ ἡ Ζουαβὶν μὲ τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο, ἀλλὰ ἐκείνη φώναξε πὼς δὲν πρόφταινε νὰ ἑτοιμαστῇ πὼς ἔπρεπε ἡ κυρία νὰ δείξῃ λίγο καλωσύνη καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο τῶν ἐννέα. Δὲ θἄβαζε δὰ φωτιὰ στὸ σπίτι!

Χωρὶς ἄλλο λογάριαζε πὼς θὰ μεσολαβοῦσε ὁ κύριός της, καὶ ἡ Ζερμαὶν γύρευε νὰ τ' ἀποφύγῃ αὐτό. Μὴ θέλοντας ὅμως νὰ καταλάβῃ κανεὶς, ἀκόμα καὶ ἡ Ζουοβίν, τὴν ἀληθινὴ αἰτία, δὲν ἐπέμεινε. Ὅλη τὴν ἡμέρα περίμενε μὲ φρίκη τὴ σκηνὴ ποὺ θἄκανε τὸ βράδυ ὁ ἄντρας της. Σὰν τὸν πατέρα της συχαινόταν τὶς βιαιότητες, τὰ σκληρὰ λόγια, τὶς φασαρίες. Ἦταν ὅμως πιὸ σταθερὴ ἀπ' αὐτόν, καὶ ἤξερε τὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ συγκρατηθῇ καὶ ν' ἀντισταθῇ στὴ βία. Ὅταν σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της ἡ ἅμαξα ποὔφερε τὸν ἄντρα της, ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ ἀνεβαίνῃ στὰ σκαλιά, κάτι σὰν φόβος τῆς ἔσφιξε τὴν καρδιά. Τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσε ἔπεσε στὰ γόνατά της, κρατοῦσε μὲ κόπο τὴν ἀναπνοή της. Ὁ Ντυβιβιὲ ἀνέβηκε βαρειὰ ὅπως συνήθιζε, κάθε βῆμα του ἀντηχοῦσε στὸ μυαλό της καὶ τῆς ἔκανε κακό. Στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, σταμάτησε. Τὸν ἄκουσε νὰ ρίχνῃ μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως, ἔπειτα ἀκολούθησαν ψιθυρίσματα, ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ μιὰ πόρτα, νὰ ξανακλείνῃ, ἔπειτα σιωπή. Ὁ Ντυβιβιὲ εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιό του. Μόνος; Ἡ Ζερμαὶν δὲν ἤξερε. Κάτι τῆς ἔλεγε ὅμως πὼς ἡ Ζουοβὶν εἶχε μπῆ μαζύ του καὶ τοῦ παραπονιόταν. Αὐτὸ δὲ βάστηξε πολλὴ ὥρα. Ἡ πόρτα ξανάνοιξε, τ' αὐτί της διέκρινε κάποιον ποὺ ἔφευγε, ἔπειτα τὸ βῆμα τοῦ Ντυβιβιὲ ἀκούστηκε ποὺ διέσχιζε τὸ διάδρομο καὶ σταμάτησε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Ζερμαὶν καὶ μπῆκε. Χωρὶς πρόλογο, ἀπότομα ὅπως συνήθιζε, εἶπε:

—Μόλις ἦρθα βρέθηκα σ' ἕνα δρᾶμα. Τί θὰ πῇ αὐτὸ; Διώχνεις τὴν Ζουοβίν;

—Μάλιστα.

—Τί ἔκανε;

—Μοῦ μίλησε μ' ἀναίδεια, καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ εἶχα παράπονα γιὰ τὴν δουλειά της, τὴν ἔδιωξα.

—Ἄ !

Περίμενε, χωρὶς ἄλλο, ἄλλους λόγους. Ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὸς καὶ ἔκπληκτος. Ἡ Ζερμαὶν ξανάπε:

—Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴ δεχθῶ καμμία δικαιολογία γι' αὐτήν. Δὲ θέλω νὰ μείνῃ στὸ σπίτι μου, οὔτε μέρα πάρα πάνω. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω τὴν ἀναίδεια αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ.

Τὴν διέκοψε:

—Καλά! καλά! Μὴ συγχίζεσαι !.. Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῇς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες νὰ σὲ σέβωνται.... Αὐτὸ εἶναι δίκαιο... Λυπᾶμαι γιὰ τὴν Ζουρβὶν ποὺ κλαίει καὶ μετανοιώνει, ἀλλὰ θὰ φύγῃ, ἀφοῦ σοῦ φέρθηκε ἄσχημα.

Ὁ τρόπος του παραξένευε πολὺ τὴν Ζερμαὶν. Ἀναρωτήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν τὴν κοροΐδευε, ἔτσι ὅπως ἔκανε πολλὲς φορὲς ποὺ τὴν εἰρωνευόταν ἀλλὰ ὕστερα βεβαιώθηκε ὅτι μιλοῦσε σοβαρά. Εἶπε πιὸ ἥσυχος:

—Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ τὸ παραδέχεσαι πὼς ἔχω δίκηο. Φοβόμουν....

— Φοβόσουν; τί; Ἔχεις ἄδικο νὰ φοβᾶσαι.... Πότε φεύγει;

— Ζήτησε νὰ φύγῃ μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἐννηά... Φοβᾶμαι πὼς θἆναι πολὺ ἀργὰ καὶ δὲ θὰ βρῇ καταφύγιο ὅταν πάει στὸ Παρίσι.... Ἴσως θἆταν καλύτερα νὰ περιμένῃ ὥς αὔριο.

—Ἄμπα! καθόλου!.... Μὴν ἀνησυχεῖς.... Μοὖχες πῇ κάποτε πώς, ἔχει μιὰ θεία θησαυρό, αὐτὴ θὰ βρῇ τρόπο νὰ τὴν φιλοξενήσῃ. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὴν ἂν δυσκολευτεῖ. Ὅσο πιὸ γρήγορα φύγει τόσο τὸ καλύτερο.

Ἔκανε δυὸ τρεῖς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο σφυρίζοντας, ρώτησε γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχε δεῖ ἀκόμα, καὶ βγῆκε χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ δυσαρέσκεια.

Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Ἡ Ζερμαὶν δὲν καταλάβαινε. Μήπως εἶχε δώσει περισσότερη σημασία ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε στὰ παιδιάστικα λόγια τοῦ γυιοῦ της; Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ δείγματα ποὺ τὴν ἔπειθαν γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ ἄντρός της; Αὐτὸ ἦταν ἀνήκουστο. Πάλι ὁ Ντυβιβιὲ ἔβγαινε λάδι; Ἡ ἁπλῆ καὶ ἀξιοπρεπὴς στάσις του τὴν ἀφώπλιζε. Εἶχε ἄραγε αὐτὴ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴ βοήθειά της ; Πῶς ὅμως νὰ τὸν βοηθήσῃ χωρὶς νὰ προσβληθῇ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

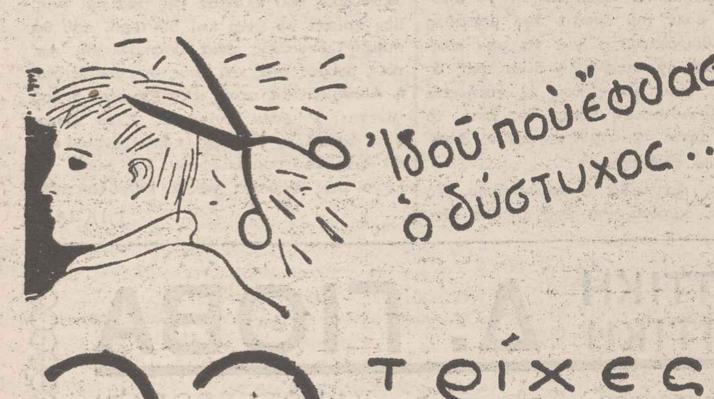
Ἰδοῦ ποὺ ἔφθασε ὁ δύστυχος...

22 τρίχες μένουν στὸ κεφάλι του

Τὸ ψαλλίδι δὲν βρίσκει τίποτε νὰ κόψῃ

Μὴ βρέχετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ καὶ μὲ διάφορες ἄλλες λοσιόν.

Ἡ ἀρωματοποιΐα «Cana» μὲ τὸν εἰδικόν της χημικὸν ἠσχολήθη ἀρκετὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἔφθασε στὸ σημεῖον νὰ παρασκευάσῃ τὸ "PÉTROLE CANA„ προϊὸν τὸ ὁποῖον τονώνει τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, σᾶς προφυλάσσῃ ἀπὸ τὴν πιτυρίδα καὶ κρατᾶ τὰ μαλλιά σας κτενισμένα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Pétrole CANA

ΠΡΟΪΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ «Cana»

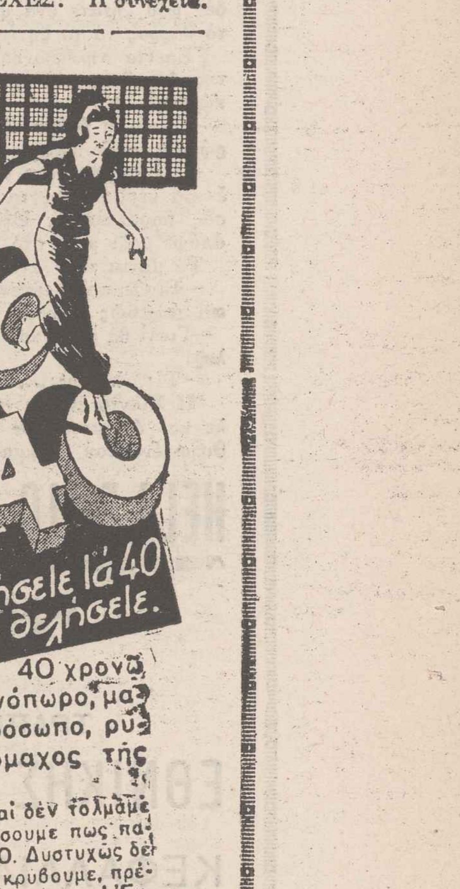
30
40
ΔΕΝ θὰ πατήσετε τὰ 40 ἂν τὸ θελήσετε.

40 χρονῶ θὰ πεῖ φθινόπωρο, μαραμένο πρόσωπο, ρυτίδες, ἀπόμαχος τῆς ζωῆς!

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τολμᾶμε νᾶτ' ὁμολογήσουμε πὼς πατήσαμε τὰ 40. Δυστυχῶς δὲ φτάνει νὰ τὸ κρύβουμε, πρέπει καὶ νὰ μὴ φαίνεται! Ἐμπιστευθεῖτε ἐγκαίρως στὶς φροντίδες τῆς ACADÉMIE DE BEAUTÉ Mme KETTY, ποὺ, μὲ τὴν ἁπλῆ φυσικοθεραπευτική της μέθοδο καὶ τὰ ἀθῷα καλλυντικά της, θὰ σᾶς συγκρατήσει γιὰ νὰ μὴ γίνετε ποτὲ 40 χρονῶ. Εἶν' εὐκολότερο καὶ φθηνότερο νὰ προλάβει κανεὶς παρὰ νὰ διορθώσει.

ΕΡΜΟΥ 35 ΤΗΛΕΦ. 22-0-88

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ **GASTON** ΚΑΙ **AN. DURVILLE**

«Τρώγετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» σημαίνει σήμερα: Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

ΟΙ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ δὲν τρώγονται ποτὲ ὠμές, γιατὶ εἶναι πικρὲς καὶ δυσάρεστες στὴ γεῦσι. Ἐκτὸς τούτου εἶναι βλαβερὲς ὠμές, γιατὶ περιέχουν στρυχνίνη. Ψημένες εἶναι μᾶλλον βαρυστόμαχες, ἀλλὰ ὄχι βλαβερές.

Ὅσοι ἔχουν λεπτὸ στομάχι πρέπει νὰ τὶς ἀποφεύγουν ἢ νὰ μὴν κάνουν μεγάλη χρῆσι.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΜΕ ΖΑΜΠΟΝ

Βάζομε τὶς μελιτζάνες γιὰ λίγα λεπτὰ μέσα σὲ νερὸ μ' ἁλάτι, ἔπειτα τὶς κόβομε σὲ λεπτὲς φέτες, σὲ κάθε φέτα τοποθετοῦμε ἕνα κομμάτι ζαμπὸν καὶ τὸ σκεπάζομε μὲ μιὰ ἄλλη φέτα μελιτζάνας.

Τηγανίζουμε μὲ βούτυρο τὰ σάντουϊτς αὐτά, ἕως ὅτου πάρουν ἕνα ἐλαφρὸ ξανθὸ χρῶμα. Σερβίρονται ζεστές.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ

Κόβομε λεπτὲς φέτες τὶς μελιτζάνες, τὶς ἁλατίζομε, τὶς ἀλευρώνομε κατόπιν μιὰ-μιά, τὴν βουτᾶμε στὸ νερό, τὴν ξαναλευρώνομε καὶ τὶς τηγανίζομε ἕως ὅτου πάρουν ξανθὸ χρῶμα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ Α ΛΑ ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑ

Κόβομε τὶς μελιτζάνες σὲ φέτες, τὶς ἁλατίζομε τὶς ἀφίνομε λίγα λεπτὰ μὲ τὸ ἁλάτι, κατόπιν τὶς πλένομε, τὶς στραγγίζομε, τὶς ἀλευρώνομε καὶ τὶς τηγανίζομε.

Συγχρόνως κόβομε ντομάτες καὶ τὶς βάζομε νὰ βράσουν μὲ βούτυρο, λίγη ζάχαρη καὶ ἁλάτι, ἕως ὅτου γίνουν μιὰ σάλτσα μᾶλλον πηκτή.

Βάζομε μιὰ στρῶσι μελιτζάνες σ' ἕνα ταψί, τὶς περιχύνουμε μὲ ντομάτα σάλτσα, τὶς πασπαλίζομε μὲ γαλέττα λίγο μαϊντανό, ἔπειτα βάζομε δεύτερη στρῶσι μελιτζάνες καὶ πάλι ντομάτα σάλτσα, περισσότερη γαλέττα καὶ μαϊντανό. Τὶς ψήνομε σὲ φοῦρνο 25 λεπτά. Ἀφοῦ ψηθοῦν, τὶς ἀφίνομε νὰ κρυώσουν λίγο καὶ τὶς κόβομε σὲ τετράγωνα κομμάτια καὶ σερβίρομε.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΜΕ ΒΟΥΤΥΡΟ

Κόβομε τὶς μελιτζάνες σὲ στρογγυλὰ κομμάτια, τὶς ἁλατίζομε καὶ τὶς ἀφίνομε νὰ στραγγίσουν. Κατόπιν βάζομε σὲ κατσαρόλα νὰ βράσουν ντομάτες χονδροκομμένες μὲ βούτυρο καὶ μαϊντανό. Ἅμα πάρουν μερικὲς βράσεις, ξεπλένομε μὲ κρύο νερὸ τὶς μελιτζάνες καὶ τὶς ρίχνομε στὴν ντομάτα, τὶς σκεπάζομε καλὰ μὲ ἕνα πιάτο καὶ τὶς ἀφίνομε νὰ σιγοβράσουν μιὰ ὥρα, ἕως ὅτου μείνουν μὲ λίγη πυκνὴ σάλτσα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΣΟΥΦΛΕ

Κόβομε σὲ δύο τὶς μελιτζάνες, τὶς ἁλατίζουμε καὶ τὶς τηγανίζομε λίγο. Ἀφοῦ τηγανισθοῦν, ἀφαιροῦμε τὴν ψίχα καὶ τὴν ἀναμιγνύομε μὲ σάλτσα μπεσαμέλ, μὲ ξυστὴ παρμεζάνα καὶ δυὸ κρόκους αὐγοῦ. Προσθέτομε καὶ τρία ἄσπρα αὐγοῦ καλὰ κτυπημένα. Μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ γεμίζομε τὶς μελιτζάνες καὶ τὶς βάζομε σὲ σιγανὸ φοῦρνο. Σερβίρονται ζεστές.

ΚΑΡΟΤΤΑ

Σᾶς συνιστοῦμε νὰ τρῶτε ὅσο μπορεῖτε συχνότερα ὠμὰ καρόττα. Τὰ ὠμὰ τρυφερὰ καρόττα εἶναι εὐχάριστα στὴ γεῦσι καὶ ὠφελοῦν τὴ θρέψι. Εἶναι εὔκολο νὰ συνηθίσῃ κανεὶς νὰ τρώγῃ ὠμὰ καρόττα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ξύνετε τὰ καρόττα καὶ νὰ τὰ ἀναμιγνύετε μαζὶ μὲ ἄλλες ὠμὲς σαλάττες. Στὸ λάχανο ὅταν προσθέσετε ὠμὸ ξυστὸ καρόττο, παίρνει μιὰ ὡραία γεῦσι.

Τὰ καρόττα τρώγονται συνήθως βρασμένα μὲ νερὸ καὶ λίγο βούτυρο. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ βράζωνται σὲ πολὺ νερό, ἀλλὰ τόσο ποὺ μόλις νὰ τὰ σκεπάζῃ.

ΚΑΡΟΤΤΑ ΜΑΡΙΑΝΝΑ

Ξύνομε τὰ καρόττα, τὰ κόβομε καὶ τὰ βράζομε σὲ λίγο νερό. Ἀφοῦ βράσουν, τὰ στραγγίζομε καὶ τοὺς προσθέτομε φρέσκο βούτυρο.

ΚΑΡΟΤΤΑ ΜΕ ΚΡΕΜΑ

Ξύνομε τὰ καρόττα, τὰ κόβομε καὶ τὰ βράζομε σὲ ἁλατισμένο νερὸ καὶ τὰ στραγγίζομε. Κατόπιν κάνομε μὲ τὸ ζουμί τους καὶ μὲ λίγο γάλα μιὰ σάλτσα μπεσαμέλ, στὴν ὁποία προσθέτομε μαϊντανὸ ψιλοκομμένο. Μὲ τὴ σάλτσα αὐτὴ περιχύνομε τὰ καρόττα.

Τὰ καρόττα δὲν πρέπει νὰ μᾶς λείπουν ὡς γαρνιτούρα ἀπὸ τὰ φαγητά μας. Ὄχι μόνον τὰ γαρνίρομε ὡραῖα, ἀλλά, καθὼς εἴπαμε παραπάνω, ὠφελοῦν στὴ θρέψι.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Πασεμὴ Ρ. Ἐνταῦθα. Σᾶς συμβουλεύω νὰ εἶσθε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ στὶς σχέσεις σας μ' αὐτὸ τὸν κύριο. Ἐπειδὴ ὑποφέρατε πολὺ στὸ παρελθὸν μὲ μιὰ παρομοία συμπάθεια καὶ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ψυχρανθήκατε μὲ τὸ νέο ποὺ τόσο ἀγαπήσατε, ἢ μᾶλλον ἐκεῖνος ψυχράθηκε μαζί σας καὶ συνδέθηκε αἰσθηματικὰ μὲ μιὰ ἄλλη, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἐπειδὴ καὶ σεῖς ὁμολογεῖτε πὼς πολλοὶ νέοι σᾶς εἶπαν πὼς σᾶς ἀγαποῦν, μὴν ἐκτεθῆτε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἄδικα. Εἶσθε ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα καὶ ὁλομόναχη στὴ ζωή. Ἑπομένως, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἄνδρας δὲ μπορεῖ γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι σας, μὴν τοῦ δώσετε περισσότερο θάρρος ἀφ' ὅ,τι πρέπει καὶ μὴν «προσπαθήσετε νὰ τὸν ἀγαπήσετε μὲ τρελλὴ ἀγάπη». Ἡ ἀγάπη ἔρχεται μόνη της καὶ δὲν εἶνε στὸ χέρι μας νὰ τὴν ἐπιβάλωμε στὸν ἑαυτό μας. Εἶνε στὸ χέρι μας ὅμως νὰ συγκρατηθοῦμε, νὰ μὴν πέσουμε μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ δίχτυα τοῦ ἔρωτα, νὰ συγκρατήσωμε τὸν ἑαυτό μας, ἐνόσω εἶνε ἀκόμα καιρός. Ἂν πάρουμε τὴν κατηφοριά, δύσκολα μποροῦμε νὰ κρατηθοῦμε στὸ κατῶφλι τῆς περιπέτειας. Εἶνε πιὰ ἀργά. Βεβαιωθῆτε, ἀγαπητὴ φίλη, πὼς ἂν κρατήσετε τὸν ἑαυτό σας μὲ ἀξιοπρέπεια, καὶ ἂν αὐτὸς ὁ νέος σᾶς ἀγαπάει, θὰ μπορέσῃ ἀσφαλῶς νὰ νικήσῃ τὰ ἐμπόδια ποὺ σᾶς χωρίζουν καὶ θὰ κερδίσετε τὴν εὐτυχία σας.

Τὰ ἴδια γράφω καὶ στὴ **Μαριάνθη**, στὴν **Ἐριφύλλη Σ.** καὶ στὴν **Ἀπογοητευμένην ἀναγνώστριαν** τῆς «Γυναίκας». Καὶ τὶς τρεῖς τὶς συμβουλεύω νὰ μὴν ἐκτίθενται μὲ τὸν πρῶτο ἄνδρα ποὺ προφέρει τὴ λέξι «Σ' ἀγαπῶ». Τὰ ὡραῖα ἐρωτικὰ λόγια εἶνε πολλὲς φορὲς ψεύτικα, τὰ μάτια ξεγελᾶνε καὶ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελο ποὺ ὑπόσχεται πολλὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ δὲ ξέρουν τὴ ζωή. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲ σᾶς συμβουλεύω νὰ δίνετε τὴν ψυχή σας ὁλόκληρη σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲ γνωρίζετε. Ὁ ἄνδρας—λέγει ἕνας μεγάλος Σκανδιναυὸς σοφὸς—εἶνε ὁ αἰώνιος κυνηγὸς ποὺ σκοπεύει τὰ πουλιὰ ποὺ πετᾶνε ἀμέριμνα. Κεῖνα πρέπει νὰ προφυλαχτοῦν ἀπ' τὰ θανατηφόρα βόλια ποὺ αἱμόφυρτα τὰ ρίχνουν στὸ χῶμα». Τὸ κορίτσι εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη μου, σὰν τὸ πουλί. Πρέπει νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποφύγῃ τὸ βόλι τοῦ ἔρωτα ὅσο μπορέσῃ ἢ νἆναι θωρακισμένο γιὰ νὰ μὴν πληγωθῇ. Αὐτὴ τὴ συμβουλὴ δίνω στὶς ἀγαπημένες μου φίλες ποὺ μὲ τιμήσανε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Τὶς λέω τὸ ρωσσικὸ ρητό: «Φυλαχθῆτε γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸν πειρασμό».

Ρ. Γκ. Λαγκαδᾶ Θεσσαλονίκην. Τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ δώσω, γιατὶ δὲν τὸ ξέρω. Οἱ ἀναγνῶστες καὶ ἀναγνώστριες τῆς στήλης δὲ μοῦ δίνουν—οὔτ' ἐγὼ τοὺς ζητῶ—τὰ ὀνόματά τους. Καὶ ἂν μοῦ τὰ ἐμπιστευθοῦν καμμιὰ φορά, δὲ θέλουν—καὶ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ—νὰ γίνουν γνωστά. Διαφορετικὰ δὲ θὰ μοῦ χαρίζανε τὴν ἐμπιστοσύνη τους.

Ἀστέρι τῆς αὐγῆς, Καρλόβασι Σάμου. Τὰ περασμένα δὲ γυρίζουν πίσω—μᾶς λέει ἕνα ρητό, ποὺ μεταφράζεται καὶ λέγεται σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες. Κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν κάνατε καθόλου καλὰ νὰ ἐκτίθεσθε μ' ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς νὰ ξέρουν οἱ δικοί σας τὸ παραμικρὸ καὶ ἰδίως σὲ μιὰ ἐπαρχία, ὅπου οἱ πατριαρχικὲς παραδόσεις εἶνε θρυλικές. Τὸ σκάνδαλο ποὺ ἔγινε εἰς βάρος σας—τὸ ξέσπασμα τοῦ πόνου στὴν καρδιά σας, σᾶς ἔκανε κουρέλι, τὸ καταλαβαίνω. Ὁ περιορισμὸς ὅμως ποὺ σᾶς ἐπέβαλαν οἱ δικοί σας εἶνε φυσικὴ ἀπόρροια τῆς τρέλλας σας, ὅπως πολὺ σωστὰ τὴν χαρακτηρίζετε καὶ σεῖς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖον θυσιάσατε τὴν ὑπόληψί σας καὶ διακινδυνεύσατε νὰ χάσετε τὴ στοργὴ τῶν δικῶν σας, δὲ σᾶς ἀγαποῦσε γιὰ νὰ φλερτάρῃ μὲ μιὰν ἄλλην. Πρέπει νὰ χρωστᾶτε εὐγνωμοσύνη στὸν καλὸ κύριο ποὺ σᾶς διαφώτισε καὶ σᾶς ἔσωσε ἴσως ἀπ' τὴν τελικὴ καταστροφὴ—ἀπ' «τὸ ἀνεπανόρθωτο». Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ μὲ ρωτᾶτε, νὰ κρατᾶτε ἀλληλογραφία μὲ ἕναν ἄγνωστο κύριο καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας, δὲ τὸ ἐγκρίνω παρὰ ἂν αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία διατηρηθῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐπρεπείας. Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος «ἀγάπησε τὴν ψυχή σας καὶ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἂν εἶσαστε πλούσια ἢ φτωχούλα», ἂν σᾶς λέει ἀλήθεια καὶ δὲ σᾶς κοροϊδεύει, θὰ πῇ πὼς εἶνε ἀνώτερος ἄνθρωπος. Ἴσως ἡ Τύχη σᾶς ἐπιφυλάσσει καλὲς ἡμέρες. Οἱ πιὸ τολμηρὲς καμμιὰ φορὰ ἰδέες μας γίνονται πραγματικότητα. Πρὶν ὅμως ἐκφράσουμε καμμιὰ γνώμη καὶ οἱ δυό μας, πρέπει νὰ γνωρισθῆτε πρὶν μ' αὐτὸν τὸν κύριο καὶ νὰ ζητήσετε πληροφορίες —ἀφοῦ δὲ ζῇ στὸ ἴδιο μέρος μὲ σᾶς—γιὰ τὴν ἠθική του ὑπόστασι, τὸ ἄτομό του, τὴν οἰκογένειά του. Μὴν τοῦ γράφετε ὅμως γυμνὴ τὴ σκέψι σας πρὶν μάθετε τί ἄνθρωπος εἶνε, γιατὶ εἶνε παιχνίδι ἐπικίνδυνο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς στοιχίσῃ ἀκριβά. Μετὰ τὸ πρῶτο σκάνδαλο ποὺ κλόνισε τὴν ὑπόληψί σας, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ καὶ δεύτερο, ποὺ θὰ συμβῇ ἀσφαλῶς ἅμα ἀνακαλυφθῇ ἀπ' τοὺς δικούς σας καὶ τοὺς συγγενεῖς σας ἡ αἰσθηματικὴ αὐτὴ ἀλληλογραφία ποὺ γίνεται μ' ἕναν ἄγνωστο. Στὴν ἐπαρχία ἀσφαλῶς θὰ σᾶς κατακρίνουν καὶ θὰ σᾶς κουτσομπολέψουν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σᾶς ἔγραψα νἆσθε ἐπιφυλακτική.

DIANA

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 20ῆς ΣΕΛΙΔΟΣ

Πηγαίνοντας στὸ γραφεῖο, ἡ Χίλντα πέρασε ἀπ' τὸν Φερδινάνδο γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ το σχέδιό της.

—Ναί, ξέρω ὅτι εἶναι τρελλό, ἀγαπημένε μου, ἀλλὰ κάνετέ το γιὰ μένα. Τί ἔχομε νὰ χάσωμε; Πῶς, δὲν μοῦ ζητᾶτε ἕνα φιλί; Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ ζητήσω μόνη μου.

Ἔπειτα τηλεφώνησε στὴ μητέρα της. Ἔφθασε στὸ γραφεῖο στὶς δεκάμισυ.

—Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἀδείας σας; ρώτησε ὁ Φοῦλλερ.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἄργησα, ἀλλὰ ἔκανα μερικὲς προετοιμασίες γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω. Θέλετε νὰ φᾶτε ἀπόψε μαζί μας, στὸ σπίτι μου;

Τὰ μάτια του ἄνοιξαν ἔκπληκτα.

—Εἶσθε πολὺ εὐγενής. Ἀλλὰ γιατὶ ἀκριβῶς ἀπόψε;

—Γιατὶ θὰ εἶναι καὶ ἡ κυρία Φοῦλλερ.

—Τί;..... Πῶς;....

Ἡ Χίλντα ἔνευσε ναὶ μὲ τὸ κεφάλι καὶ ἀντιμετώπισε ἀκλόνητη τὸ θυμωμένο του βλέμμα.

—Νομίζω, εἶπε, πὼς θὰ χαρῇ πολὺ νὰ σᾶς δῇ.

—Τότε γιατὶ δὲν ἔρχεται ἐδῶ; ἐφώναξε.

— Γιατί δὲν γυρίζει στὸ σπίτι;

—Γιατὶ ξέρετε, οἱ γυναῖκες ἔχουν παραξενιές. Ἔχουν περίεργες ἰδέες γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ ὅλα τἆλλα.

Ὁ Φοῦλλερ ἔκανε ἕνα γῦρο. Ἔπειτα εἶπε ἀμέσως:

—Πῶς τὴν ξαναβρήκατε;

—Εἶναι κάτι ποὺ ὑποσχέθηκα νὰ μὴν πῶ. Δὲν μπορῶ νὰ μὴ κρατήσω τὸ λόγο μου στὴν κυρία Φοῦλλερ, εἶπε ἁπαλά, ὅπως καὶ σὲ σᾶς.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, πολὺ καλά, μὴ μιλᾶτε καὶ τόσο πολύ. Ποῦ κατοικεῖτε; Τί ὥρα; Γράψτε το, γράψτε το. Νὰ μοῦ τὸ θυμήσετε. Γιατὶ πληρώνω, τάχα, γραμματέα;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΑΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΣΛΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 17ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Εἴκοσι μέρες νωρίτερα εἶχε εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὴν Γραμματείαν τῆς Ἀκαδημίας τῆς Στοκχόλμης δι' ἐπιστολῆς του ὁ Πιὲρ Κιουρί. Ἀξίζει νὰ ἀναφέρωμεν τὴν ἐπιστολὴ αὐτή:

19 Νοεμβρίου 1903

Ὁ Πιὲρ Κιουρὶ πρὸς τὸν καθηγητὴν Ὠριβίλιους.

Κύριε Γενικέ,

Εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Στοκχόλμης διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν ποὺ μᾶς ἔκαμεν, ἀπονέμουσα εἰς ἡμᾶς τὸ ἥμισυ τοῦ βραβείου Νόμπελ διὰ τὴν Φυσικήν. Παρακαλοῦμεν νὰ διαβιβάσετε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης μας.

Μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν Σουηδίαν διὰ τὴν ἐπίσημον συνεδρίασιν τῆς 10ης Νοεμβρίου. Μᾶς εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπουσιάσωμεν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν χωρὶς ἡ ἀπουσία μας νὰ φέρῃ μεγάλην ἀναστάτωσιν εἰς τὴν διδασκαλίαν ποὺ μᾶς ἔχῃ ἀνατεθῇ. Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία Κιουρὶ ἠσθένησε τελευταίως καὶ ἡ ὑγεία της δὲν ἔχει ἀποκατασταθῇ...»

Μετὰ τὴν τυπικὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν ἐπιβάλλεται ν' ἀναφέρωμε μιὰ ἄλλη, ποὺ πάλλεται ἀπὸ συγκίνησιν. Εἶναι τῆς Μαρίας, γραμμένη Πολωνικά, καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἀδελφόν της. Φέρει ἡμερομηνίαν 11 Δ)βρίου 1903, δηλαδὴ τὴν ἐπομένην τῆς ἐπισήμου συνεδριάσεως τῆς Στοκχόλμης, τὴν πρώτη ἡμέρα δόξης. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ Μαρία ἔπρεπε νὰ εἶναι μεθυσμένη ἀπὸ τον θρίαμβόν της. Ἡ σταδιοδρομία της δὲν εἶναι καταπληκτική; Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἀπέκτησε ποτὲ τόση δόξα στὸ περιωρισμένο ἐπίπεδο τῆς ἐπιστήμης. Εἶναι ἡ πρώτη —καὶ ἡ μόνη ἀκόμη— διάσημη σοφὴ σ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὅρους.

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ

Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς)
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.
Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ 51
ΤΗΛ. 31-926

ΕΠΙΠΛΑ
τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρίαι Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεββατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμὴν
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ
Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ὁ ξένος τοῦ Δουμᾶ

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Δουμᾶς πατήρ, ἔμενε στὴν ἔπαυλί του τοῦ Σαὶν-Ζερμαίν, εἶχε τὸ τραπέζι του μεσημέρι καὶ βράδυ στὴ διάθεσι τοῦ πρώτου τυχόντος.

Μιὰ ἡμέρα, λοιπόν, ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ ρώτησε ἀπὸ περιέργεια τὸν Δουμᾶ ἂν ἐγνώριζε ἕναν νέο ποὺ καθόταν ἀπέναντί του στὸ τραπέζι.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ὁ οἰκοδεσπότης. Θὰ εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ γυιοῦ μου.

Τότε ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ γύρισε στὸν Δουμᾶ υἱὸ καὶ τοῦ ὑπέβαλε τὴν ἴδια ἐρώτησι ποὺ εἶχε ὑποβάλει καὶ στὸν πατέρα του.

— Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ νέος, ἀπήντησε καὶ ὁ Δουμᾶς υἱός. Θὰ εἶναι κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ πατέρα μου !....

— Ὁ ζωγράφος Ντυρὰν κι' ἡ νεαρὰ πωλήτρια

Ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Κάρολος Ντυράν, ὅταν ἦταν διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ζωγραφικῆς Σχολῆς τῆς Ρώμης, παρεθέριζε στὸ Κοτερέξ. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν μπῆκε σ' ἕνα ἐμπορικὸ τῆς ἰταλικῆς κωμοπόλεως κι' εἶπε στὴ χαριτωμένη πωλήτρια, ἡ ὁποία τὸν ὑπεδέχθηκε :

— Θέλω ἕνα μπαοῦλο, ἕνα μεγάλο μπαοῦλο... Ἆ ! Νά !... Αὐτό ! Ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ βάλετε καὶ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός μου : «Κ. Ν.».

— Μάλιστα, κύριε ! ἀπάντησε ἡ νεαρὰ πωλήτρια.

Καὶ πῆρε τὸ πινέλλο καὶ τὴν μπογιὰ κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ἀγοραστοῦ.

— Μά, ὄχι ἔτσι ! εἶπε ξαφνικὰ ὁ καλλιτέχνης. Ὄχι ἔτσι !... Ἄφησε νὰ τὰ γράψω ἐγὼ !...

Ὁ Ντυρὰν πῆρε τὸ πινέλλο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κοπέλλας κι' ἄρχισε νὰ τραβᾷ πινελλιές. Ἀλλὰ τότε, ἡ χαριτωμένη πωλήτρια ἡ ὁποία τὸν κύτταζε μὲ οἶκτο, δὲν βάσταξε πειὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἆ, μά !... Ἆ ! μά... Κύριε !... Δὲν τὰ καταφέρνεις !... Πῶς φαίνεται, ὅτι δὲν ἔπιασες ποτὲ πινέλλο στὰ χέρια σου !...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΝΑΣ ΒΑΘΥΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

Ὁ γιατρός: — Φοβοῦμαι, ἀγαπητὴ κυρία, πὼς πρέπει ν' ἀποβάλλετε κάθε ἐλπίδα.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀρρώστου: —Μπᾶ !... Ὥστε τόσο πολὺ ἄσχημα πᾶνε τὰ πράγματα ;

Ὁ γιατρός: — Μάλιστα. Μέσα σὲ ὀκτὼ ἡμέρες ὁ ἄνδρας σας.... θὰ γίνῃ τελείως καλά !

* * *

Ἐκείνη: — Ἂν γίνω σύζυγός σου καὶ παρουσιασθῇ ἀνάγκη θὰ εἶσαι πρόθυμος νὰ περάσῃς γιὰ μένα καὶ μέσα ἀπὸ τὴ φωτιά ;

Ἐκεῖνος (μὲ δισταγμό). — Φαντάζεσαι πὼς θὰ παρουσιασθῇ μιὰ τέτοια ἀνάγκη;

Ἐκείνη: — Πολὺ πιθανόν.

Ἐκεῖνος: — Τότε νὰ παντρευτῇς ἕναν πυροσβέστη! Ἐγὼ εἶμαι ἀκατάλληλος!..

* * *

Ὁ χονδρός: — Δὲν μοῦ λὲς φίλε μου μήπως ξέρεις πῶς μπορῶ ν' ἀδυνατίσω ;

Ὁ λιγνός: — Ξέρω μόνον πὼς ἡ στενοχώρια ἀδυνατίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάνει μισὸ ἀπ' ὅ,τι εἶναι.

Ὁ χοντρός: — Καὶ τί νὰ κάνω γιὰ νὰ στενοχωριέμαι ;

Ὁ λιγνός: — Νὰ παντρευτῇς !...

* * *

ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ :

Ὁ σύζυγος: — Σοῦ τὸ εἶπα ἑκατὸ φορὲς καὶ σὺ δὲν θέλεις νὰ τὸ χωνέψῃς !... Ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ κεφάλι καὶ ἡ γυναῖκα τὰ χέρια. Ὅ,τι πῇ τὸ κεφάλι, τὰ χέρια τὸ κάνουν μὲ τὸ πρῶτο....

Ἡ σύζυγος (ὕστερα ἀπὸ στιγμιαία σκέψι) : — Ἆ, ὥστε... ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ τὶς βρέχω κι' ὄχι ἐσύ !....

Ὁ σύζυγος: — Τί εἶπες ;

Ἡ σύζυγος: — Δὲν σὲ συμφέρει, ἔ; Ἂμ τὰ χέρια χτυποῦν τὸ κεφάλι κι' ὄχι τὸ κεφάλι τὰ χέρια...Ἔνοια σου...

* * *

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ :

— Ἐλεῆστε, κύριε... Ἔχασα τὴ φωνή μου καὶ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ἐργασθῶ.

— Μήπως εἶσθε καλλιτέχνης ;

— Ὄχι, κύριε. Πουλοῦσα ψάρια !...

* * *

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ :

Ἡ μία: — Θέλω νὰ ἐκπλήξω μὲ κάτι τὸν ἀρραβωνιαστικό μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ βρῶ.

Ἡ ἄλλη: — Ἁπλούστατα, νὰ τοῦ φανερώσῃς τὴν πραγματική σου ἡλικία !...

—Μαμᾶ, γιὰ δῶρο τοῦ πατέρα νὰ τοῦ ἀγοράσωμε ἕνα καλαμάρι.

—Μὰ ἔχει καλαμάρι.

— Εἶχε, δὲν ἔχει. Γιατὶ τὸ πέταξα καὶ τῶσπασα.

—Δὲν τὸν ἐνόμιζα γιὰ τόσο ἔξυπνο· σὲ εἰκοσιτέσσαρες ὧρες ἐκατάλαβε πὼς τὸν ἀγαπᾷς.

—Δὲν τὸ κατάλαβε, τοῦ τὸ εἶπα.

ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΧΕΡΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 11ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ἔχετε γερὰ καὶ πάντοτε ὡραῖα νύχια.

Νὰ κάνετε ἐλαφρὸ μασσὰζ ὅταν βάζετε τὴν κρέμα.

Στὴν βραδυνή σας τουαλέττα νὰ μεταχειρίζεσθε μιὰ κρέμα πιὸ λιπαρή, ἀπὸ ἐκείνη ποὺ μεταχειρίζεσθε τὴν ἡμέρα.

Γιὰ νὰ διατηροῦνται τὰ χέρια σας μαλακὰ καὶ ὡραῖα, κάνετέ τους κάθε βδομάδα ἕνα μπάνιο ἐπὶ πέντε λεπτὰ μὲ ζεστὸ λάδι.

ΜΑΣΣΑΖ

Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς λευκότητος τῶν χεριῶν εἶναι τὸ μασσάζ. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ ἄκρα.

Τὸ κυριώτερο μασσὰζ στὰ χέρια εἶναι τὸ μασσὰζ τῶν ἀρθρώσεων. Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ; Πρῶτα τινάζετε δυνατὰ τὸ ἕνα χέρι μὲ τὸ ἄλλο, σὰν νὰ θέλατε νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν εἶναι σπασμένο. Ἔπειτα κάνετε μασσὰζ σὲ ὅλες τὶς ἀρθρώσεις, τῶν δακτύλων, τῆς παλάμης, τοῦ καρποῦ. Κατόπιν κάνετε σὲ κάθε δάκτυλο περιστροφικὲς κινήσεις δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Αὐτὸ τὰ κάνει νὰ γίνωνται πολὺ εὐκίνητα.

Ἑνώσετε τὰ δύο σας χέρια καὶ σηκώσετε τὶς παλάμες, πιέζοντας τὰ δάκτυλα. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ εἶναι θαυμασία, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ χέρια σας τὴν νεανικὴ τους εὐλυγισία.

Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι κρατεῖτε τὴν ἄκρη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ καὶ τινάξατέ το πολὺ δυνατά, χωρὶς νὰ σφίγγετε τὸν καρπό. Τὸ ἴδιο θὰ κάνετε καὶ γιὰ τὸ ἄλλο χέρι.

Τελειώνετε κάνοντας μασσὰζ καὶ τρίβοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ ἄκρα ὡς τὸν καρπό, ἀπαράλλακτα ὅπως κάνετε γιὰ νὰ φορέσετε τὰ γάντια σας. Τὸ μασσὰζ αὐτὸ θὰ γίνεται ὅταν βάζετε τὴν κρέμα. Τὰ ἄλλα μασσὰζ γίνονται χωρὶς κρέμμα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Ὅταν τὰ δάκτυλά σας εἶναι κάπως χαλασμένα ἀπὸ τὸ πιάνο, τὴν γραφομηχανὴ κλπ., ὅσο συχνὰ τὸ θυμᾶστε, νὰ πιέζετε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων μὲ τὰ δυό σας δάκτυλα. Ἀρχίζετε ἀπὸ τὴν τελευταία ἄρθρωσι τοῦ δακτύλου καὶ φθάνετε ὡς τὴν ἄκρη πιέζοντας πολὺ δυνατά.

Σὲ λίγο καιρὸ τὰ δάκτυλά σας θὰ εἶναι λεπτότερα.

ΠΑΧΕΙΑ ΧΕΡΙΑ

Μερικὰ χέρια ἔχουν ὑπερβολικὸ πάχος ἀπὸ τὸν καρπὸ ἕως τὸ μικρὸ δάκτυλο. Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε νὰ φύγῃ τὸ πάχος, δύο ἕως τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ μαλάσσετε τὸ μέρος αὐτό.

ΕΞΩΓΚΩΜΕΝΕΣ ΦΛΕΒΕΣ

Ὅσες ἔχετε ἐξωγκωμένες φλέβες νὰ θυμᾶστε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μέσα στὴ μέρα, νὰ σηκώνετε ψηλὰ τὰ χέρια καὶ νὰ τὰ κινῆτε γιὰ νὰ κατέβῃ τὸ αἷμα κάτω.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Ὅταν δὲν εἶσθε πιὰ πολὺ νέες καὶ τὰ χέρια σας χάνουν τὴν τόσο ἐπιθυμητὴ εὐκινησία, κάνετε τὶς ἀποτελεσματικὲς αὐτὲς ἀσκήσεις: Ἔχοντας τὰ χέρια πλυμένα, ἀνοίξτε καὶ κλεῖστε τὰ δάκτυλά σας δώδεκα φορές. Κατόπιν στρίψετε ἀπὸ τὸν καρπό, τὰ χέρια σας, δεξιὰ ἀριστερά.

ΔΑΚΤΥΛΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΙΚΟΤΙΝΗ

Βουτήξετε τὰ κιτρινισμένα δάκτυλα μέσα σὲ χλιαρὸ νερὸ μὲ ποτάσα.

ΝΥΧΙΑ ΛΕΚΙΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΙΚΟΤΙΝΗ

Πρὶν περάσετε τὸ βερνίκι ξύσετε ἐλαφρὰ τὰ λεκιασμένα νύχια.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

τροπολιτικὲς μίτρες, τώρα ζητοῦν τὸ ξεκούρασμα τοῦ ματιοῦ. Τώρα θὰ ἔχουν καλόττες λιγώτερο ψηλὲς καὶ τὰ παράδοξα μπὸρ θὰ εἶνε λογικώτερα. Ἂς ξεχάσουμε τὰ καπέλλα ποὺ μᾶς ἐνθουσίαζαν, δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἡ μόδα ἀλλάζει, ἡ μόδα ἄλλαξε. Τὸ πρῶτο χαρακτηριστικὸ τῆς νέας μόδας εἶναι τὸ κατεβαστὸ μπὸρ στὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ κάνει ἑλκυστικὸ μὲ τὴν σκιά του. Δὲν θὰ φορῆτε πιὰ ψηλοὺς πύργους, ἀλλὰ προστατευτικὰ καὶ κολακευτικὰ καπέλλα. Οἱ λιγώτερο ψηλὲς καλόττες θὰ εἶνε στρογγυλὲς ἢ ἐλαφρὰ μυτερὲς καὶ τσακισμένες.

Δεύτερο χαρακτηριστικό: Τὰ κλὸς εἶναι ὁ μεγάλος νεωτερισμὸς τῆς ἀνοίξεως. Ἔχουν πολλὲς προτιμήσεις καὶ κάνουν ἐπικίνδυνο ἀνταγωνισμὸ στὰ ἀνοιξιάτικα κανοτιέ. Γίνονται ἀπὸ παναμᾶ καὶ μαλακὰ φὲτρ, πολλὲς φορὲς σὲ δυὸ χρωματισμούς, τὴν χρωματιστὴ νότα τὴν δίνουν κορδέλλες ἀπὸ βελοῦδο γκρογκραίν, ζέρσεϋ κλπ. Ἀκόμη θὰ δοῦμε καὶ βραδυνὰ καπέλλα κλὸς μὲ ἀσημένια ψάθα, σκεπασμένα μὲ βέλα. Τὰ πρωϊνὰ κλὸς εἶνε ἀπὸ λεπτὰ φὲτρ καὶ μπακοῦ, μὲ τσακισμένες καλόττες καὶ γαρνιρισμένα μὲ γκρο-γκραίν.

Καὶ τώρα ἂς μιλήσωμε γιὰ τὰ κανοτιὲ ποὺ συγγενεύουν φέτος μὲ τὰ κλὸς μὲ τὰ πιὸ χονδρὰ καὶ στρογγυλά τους μπὸρ ποὺ τοὺς δίνουν μιὰ πιὸ γυναικεία χάρι. Τὰ κανοτιὲ αὐτὰ κολακεύουν περισσότερο τὸ πρόσωπο καὶ εἶνε ἀπὸ μαύρη ψάθα, ἄσπρο μπακοῦ ἢ μαῦρο φὲτρ. Πολλὰ ἀπὸ φυσικὴ χονδρὴ ψάθα θὰ μᾶς θυμίζουν τὰ ἀνδρικὰ ψαθάκια. Ἀλλὰ θὰ ἔχουν στὺλ 1900. Θὰ συγκρατοῦνται μὲ βέλο ποὺ θὰ σκεπάζῃ τὸ πρόσωπο καὶ θὰ δένῃ κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι.

Ἂς ποῦμε καὶ λίγα λόγια γιὰ τὰ χρώματα τῶν καπέλλων: τὰ κόκκινα καὶ γκρὶ φέτρ, οἱ κίτρινες καὶ μαῦρες ψάθες, τὸ μπλὲ λαβάντ, τὸ πράσινο, τὸ πορτοκαλλὶ καὶ ὅλη ἡ συγκρατημένη γκάμα τῶν χρωμάτων θὰ τὰ κάνῃ νὰ μοιάζουν σὰν τὰ πρῶτα ἀνοιξιάτικα λουλούδια. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι ὅλη ἡ δυναστεία τῶν καπέλλων θὰ εἶνε σὲ μιὰ φόρμα. Ἔχομε τὰ πρωϊνὰ καὶ ἀπογευματινὰ καπέλλα σὲ ἁπλὲς καὶ κομψὲς φόρμες. Στὰ βραδυνὰ ἐπιτρέπεται περισσότερη φαντασία καὶ ἐλευθερία.

Οἱ τόκες καὶ τὰ τυρμπὰν ξαναπαίρνουν τὴν θέσι των καὶ πλαισιώνουν χαριτωμένα τὰ γυναικεῖα πρόσωπα. Ἀπὸ φὲτρ ἢ πικὼ μισοσκεπάζονται ἀπὸ φαρδειὲς κορδέλλες σατὲν ποὺ πέφτουν κυματιστὲς στοὺς ὤμους.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ὀνειρευτῇ πιὸ γυναικεῖο στόλισμα ἀπὸ τὰ λουλούδια, τριαντάφυλλα, γαρδένιες, λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, στολίζουν τὶς καλόττες ἢ τοποθετοῦνται στὰ καπέλλα μὲ ἕνα ἀπροσδόκητο τρόπο. Ἡ μόδα δὲν ξέχασε καὶ τὴν γυναικεία ἀδυναμία: τὰ βέλα. Μᾶς τὰ παρουσιάζει ἀνανεωμένα καὶ βρίσκει χίλιους δυὸ νέους τρόπους γιὰ νὰ τὰ τοποθετῇ στὰ καινούργια καπέλλα.

Ἡ μόδα καταβάλλει παντοῦ μεγάλη φροντίδα γιὰ τὴν γυναικεία χάρι. Οἱ μεγάλες, οἱ πολὺ μεγάλες καπελλίνες θὰ ἔχουν μεγάλη εὔνοια τὸ ἐφετεινὸ καλοκαῖρι καὶ θὰ γίνωνται ἀπὸ πολύτιμες λεπτὲς καὶ διαφανεῖς ψάθες ποὺ θὰ σκιάζουν πολὺ κολακευτικὰ τὸ πρόσωπο.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Ἡ τερατολόγος Ἀμερικανίδα

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Σκωτσέζους οἱ Ἄγγλοι αἰσθάνονται μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ κοροϊδεύουν καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικό :

Μιὰ φλύαρη Ἀμερικανίδα γεροντοκόρη, σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι στὸ Λονδῖνο, εἶχε ἀγκαζάρει γι' ἀρκετὲς ὧρες ἕναν νεαρὸ διπλωμάτη καὶ τοῦ διηγόταν τὶς περίεργες συμπτώσεις, οἱ ὁποῖες παρατηροῦνται στὴν Ἀμερική :

— Σκεφθῆτε, κύριε, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῇ ὅτι κάποτε σὲ μιὰ πολὺ γνωστή μου κυρία στὴ Νέα Ὑόρκη, συνέβη ἕνα πρωτάκουστο ἀτύχημα. Τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεκουμπώσῃ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της τὸ κουμπὶ τοῦ σουτιέν, ἔσπασε ἄξαφνα τὸ χέρι της ! .

Ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ ἀπαθέστατα κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Ἐνῶ μιὰ ἄλλη κυρία, ἐξακολούθησε... ἀκατάσχετη ἡ Ἀμερικανίδα, ἔσπασε τὸ χέρι της κι' ἐκείνη στὴν προσπάθειά της νὰ ξύσῃ τὴν πλάτη της !....

— Συμφωνῶ ἀπολύτως, τῆς εἶπε τότε ὁ νεαρὸς Ἄγγλος διπλωμάτης εὐγενέστατα. Κι' ἐγὼ γνώρισα μιὰ Ἀμερικανίδα, ἡ ὁποία.... κατάπιε τὴ γλῶσσα της ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία της !

— Ὁ Σκωτσέζος φιλάργυρος

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο, τὸ ὁποῖο διηγεῖται ἕνας Ἄγγλος τερατολόγος εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Ἄγγλοι εἰρωνεύονται τοὺς Σκωτσέζους γιὰ τὴν παροιμιώδη φιλαργυρία τους :

— Ὅταν κάποτε βρισκόμουν στὸ Μοντρεάλ τοῦ Καναδᾶ γιὰ ἐμπορικὲς ὑποθέσεις, γνωρίστηκα μ' ἕναν Σκωτσέζο. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν περάσαμε ἔξω ἀπὸ μιὰ καθολικὴ ἐκκλησία. Ἐγὼ ἔβγαλα ἀμέσως τὸ καπέλλο μου. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ φίλος μου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅταν φθάσαμε στὸ πάρκο, τὸν ρώτησα :

— Δὲν τὤξερα πὼς εἶσαι καθολικός. Ἀπεναντίας σὲ νόμιζα γιὰ διαμαρτυρόμενο.... Δὲν φαντάζεσαι πόση χαρὰ αἰσθάνθηκα ὅταν εἶδα νὰ βγάζῃς τὸ καπέλλο σου τὴν ὥρα ποὺ περνούσαμε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία.

— Τὴν ἐκκλησία ; μοῦ ἀπήντησε μὲ ἀπογοήτευσι ὁ Σκωτσέζος. Κρῖμα !... Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἦταν ἡ...Τράπεζα τοῦ Μοντρεάλ!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Μία περίεργη πόλις

Μία πόλις τῆς Κρακοβίας, ἡ περίφημη Βιελίτσκα, εἶναι κτισμένη ἀπάνω σ' ἕνα ἁλατοβοῦνι. Κάτω ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή, βρίσκεται ἡ Κάτω Βιελίτσκα, ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ κανεὶς πρέπει νὰ κατεβῇ μιὰ γυριστὴ σκάλα μὲ 500 σκαλοπάτια, σκαλισμένα ἀπάνω σὲ κρυσταλλοποιημένο ἁλάτι. Στὴ μέση τῆς ὑπογείου αὐτῆς πόλεως βρίσκεται μιὰ μεγάλη πλατεῖα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀρχίζουν ὅλες σχεδὸν οἱ στοές της, ποὺ ἔχουν μῆκος 680 χιλιομέτρων.

Ἡ πόλις Κάτω Βελίτσκα φωτίζεται μέρα καὶ νύχτα μὲ ἠλεκτρικά καί, καθὼς λένε οἱ γιατροί, εἶναι θαυμάσιος τόπος διαμονῆς. Οἱ κάτοικοί της ἔχουν ἁπλῆ, λεία καὶ ἐντελῶς ἀρυτίδωτη ἐπιδερμίδα καὶ οὐδέποτε προσβάλλονται ἀπὸ ρευματισμούς !

□□□

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

Σώπα πιά !

Γιατὶ ν' ἀναστενάζω, ὦ φτωχή μου καρδιά ! Γιατὶ νὰ χύνω μάταια δάκρυα! Ἀρκετά, καρδιά μου, ἐπόνεσες... Σώπα πιά!...

Γιατὶ νὰ παραπονιέσαι! Γιατὶ ν' ἀναστενάζῃς! **Ἐκείνη** δὲν ἀκούει οὔτε τὰ παράπονα, οὔτε τοὺς ἀναστεναγμούς... Ἀρκετά, καρδιά μου, ἐπόνεσες. Σώπα τώρα πιά!...

Πίστεψέ με, φτωχὴ καρδιά. Πίστεψέ με... Μὴ ζητᾶς πιὰ νὰ τὴν ἰδῇς, μὴ ζητᾶς νὰ τῆς μιλήσῃς... Ἀρκετά, καρδιά μου, βασανίστηκες. Σώπα πιά!...

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ σὲ βλέπουν νὰ κλαῖς, κλαῖνε μαζί σου, ἀλλὰ **Ἐκείνη** θέλει νὰ μὴ ξέρῃ τὰ δάκρυά σου. Ἀρκετά, καρδιά μου. Σώπα πιά!...

Ὦ, Σόξ, μάταια οἱ στίχοι αὐτοὶ βγῆκαν σὰν σπίθες ἀπὸ τὸ πύρινό σου στόμα. Δὲν σ' ἀκούει **Ἐκείνη**. Ἀρκετά, καρδιά μου. Σώπα πιά!...